

Mưa Đỏ

Contents

Mưa Đỏ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	33
5. Chương 5	44
6. Chương 6	57
7. Chương 7	68

Mưa Đỏ

Giới thiệu

Cô gái đó luôn thích bận bộ đồ màu đỏ. Truyện Mưa Đỏ là nhan đề nói về hình ảnh cô gái này của t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-do>

1. Chương 1

Phiên Vân từng nói với tôi rằng: “Tất cả những người đàn ông đều có một trái tim cô độc.”

Năm ấy cô mới mười bảy tuổi, vừa chia tay bạn trai và chạy đến trước mặt tôi chỉ để nói có thể. Tôi vươn tay ra, định ôm cô vào lòng nhưng cô đã gạt đi và nói tiếp: “Vũ này, cậu sẽ không bao giờ hiểu được họ nếu không chịu hiểu bản thân mình. Tôi không muốn hưởng hơi ấm từ bất kỳ một ai đó, điều ấy quá thừa thãi.” Nói xong cô bỏ đi, cặp chân thon dài lấp ló trong chiếc quần bò kiểu cách bị cô rách đến tận mắt. Tôi đứng nhìn bóng cô khuất dần sau con dốc, trong lòng có thứ gì đó dâng lên khiến tôi phải vịn tường mà nôn chực ra ngoài. Đó là bữa trưa của tôi.

...

Mùa đông năm nay tới rất vội, những đợt gió mùa tràn về từ vùng áp cao Siberia khiến nhiệt độ giảm xuống đột ngột. Nghe nói một số nơi ở vùng Tây Bắc đã có tuyết rơi nhẹ. Còn ở nơi đây, giữa lòng thành thị xô bồ này, hơi lạnh vẫn lẫn cùng với đám khói bụi ô nhiễm đến tột độ. Phiên Vân và tôi rủ nhau đi siêu thị, nhưng không hề lên sẵn kế hoạch phải mua những gì.

Ngoài trời có mưa bụi, tôi bật ô lên và đợi Phiên Vân đi cùng. Phiên Vân chạy đến, cúi người xuống rồi mỉm cười bước đi. Chúng tôi đi bộ dưới trời mưa, hơi lạnh mùa đông dày xéo da thịt như muốn cắt đứt chúng ra trăm mảnh. Phiên Vân cố gắng thu mình vào chiếc áo măng tô màu be của mình, nhưng tôi vẫn cảm giác được người cô đang run lên bần bật. Tôi choàng tay qua người cô, ngược nhìn cô và hỏi: “Lạnh lắm hả?” Phiên Vân gật đầu nhưng không nói gì. Đèn đường đã bắt đầu lên, từ trên ánh sáng chói lòa có thể thấy rõ từng hạt mưa bay bay trong không trung. Không còn nhiều người qua lại nữa, đường phố giống như một hoang đảo lạnh lẽo, không thể tìm nổi một hơi ấm cho riêng mình.

Phiên Vân có một sở thích đặc biệt đó là lượn lờ trong siêu thị, chẳng hiểu lý do là gì, nhưng tôi biết đó là sở thích đặc biệt nhất của cô. Chúng tôi đi qua rất nhiều gian hàng, vợ vào giỏ một ít đồ vặt vặt. Cuối cùng đến quầy thu ngân, cô nhân viên ngân ngấm thu của chúng tôi ba mươi ngàn đồng.

Phiên Vân cười toe, gạt tóc mai ra sau mang tai và nói: “Những người nhân viên đó sẽ không thể nào hiểu được sự hạnh phúc khi bên cạnh có nhiều người qua lại như thế.”

Tôi giật mình, hỏi lại: “Tại sao?”

“Tôi không biết. Đơn giản tôi thấy nơi đó đầy đủ. Có hơi người, có ánh sáng, và có cả thức ăn. Đó là tất cả những thứ mà chúng ta cần.” Phiên Vân nhún vai nói.

Tôi im lặng. Cơn mưa đã ngừng từ bao giờ, chúng tôi lại đi bộ về nhà. Con đường không thể đông đúc hơn trong cái lạnh thấu xương như thế này. Họ đều muốn tìm một nơi chốn ấm áp. Cũng giống như Phiên Vân, luôn muốn tìm một nơi chốn khiến bản thân hài lòng nhất.

Phiên Vân có một căn nhà nhỏ, nằm khuất sâu trong một con hẻm. Cô ấy không bao giờ đoái hoài gì tới nó, cũng không bao giờ cho người khác vào nhà của mình. Mỗi lần tôi hỏi lý do, cô ấy đều cười không nói. Phiên Vân có rất nhiều bí mật, những bí mật đó dường như là bí mật của cả thế giới. Không ai được biết ngoại trừ một người nắm giữ nó. Và tôi có cảm giác, hình như cô là người được cả thế giới trông chờ.

Phiên Vân rất thích màu đỏ, cô nói màu đỏ là màu của sinh mạng. Cũng giống như máu, đó là sinh mạng của chúng ta.

Tôi pha một tách cà phê đen đặc đủ ấm, rồi đưa cho Phiên Vân. Cô mỉm cười đón lấy, rồi im lặng nhấp nháp. Phiên Vân và tôi thường uống cà phê cùng nhau, những lúc như thế chúng tôi rất dễ yên lặng. Có những lúc người ta muốn mình được yên bình, nhưng lại sợ cảm giác lạnh lẽo khi bên cạnh chẳng còn ai. Chính vì vậy mà tôi và Phiên Vân thương rủ nhau uống cà phê, rồi lại rủ nhau yên bình như thế. Đến khi quay đầu, vẫn thấy có một người luôn ở cạnh ta.

Hôm nay Phiên Vân mặc một chiếc áo len màu đỏ, khoác bên ngoài là chiếc áo măng tô màu be. Cô ấy cởi áo khoác ra và treo chúng lên giá treo đồ ở góc nhà. Sau đó cô bước tới, bưng tách cà phê lên miệng nhưng không uống vội. Cô nhìn ra bên ngoài trời, cơ hồ đang nghĩ sâu xa một điều gì đó. Rồi cô lại uống cà phê, phong thái cực kỳ chậm rãi, cực kỳ quyến rũ. Tôi để ý màu son cô dùng cũng là màu đỏ, đỏ tuyệt đối! Khi cô đặt tách cà phê xuống, trên miệng tách đã in hằn một dấu son môi đầy ám ảnh. Cô liếc, rồi dùng ngón trỏ tỉ mỉ lau đi. Sau đó nói: “Ba tôi đã về!”

Tôi giật mình nhìn cô, nhưng không biết phải nói sao. Ba của Phiên Vân đã bỏ đi từ hai năm trước, mẹ cô giấu lấy tất cả, không cho cô biết một lý do. Nhưng nhiều đêm thấy mẹ khóc, Phiên Vân vẫn tự hiểu ra tất cả. Rằng ba đã bỏ - mẹ con cô lại để đi tìm một hạnh phúc mới mà ông mong cầu. Năm đó Phiên Vân như trở thành một người câm, không hề nói chuyện với bất cứ một ai, kể cả tôi. Cô ấy nhốt mình trong căn phòng tối sẫm, nhìn vào bốn bức tường vây quanh mình rồi khóc lớn. Mẹ của cô rất lo sợ, định sẽ cho cô đi gặp bác sĩ tâm lý. Nhưng trước ngày đến gặp bác sĩ tâm lý, thì Phiên Vân đã bước ra khỏi phòng và ôm chầm lấy mẹ. Cô nói với mẹ rất nhiều, những lời nói từ tận đáy lòng. Cũng chính vì thế mà cho đến bây giờ Phiên Vân không thể nào nhớ ra được năm tháng đó cô đã nói gì với mẹ. Hoặc cũng có thể là cô không muốn nhớ ra.

Sau khi đã định thần lại được, tôi mới nghĩ đến câu nói của Phiên Vân vừa rồi. Giọng nói của cô rất bình ổn, không hề có một chút sóng gió nào nổi lên. Cảm tưởng như cô đã tập nói câu đó trước gương hàng nghìn lần, và tập inh một biểu cảm hoàn hảo nhất để biểu đạt nó.

Tôi nói: “Tại sao?”

Cô đáp: “Không biết, mẹ tớ không nói. Chỉ hỏi tớ có muốn cho ông về nhà không thôi.”

“Và cậu đã nói có?”

Phiên Vân gật đầu, trong đôi mắt vẫn không gọn lên một suy nghĩ nào cả. Tôi nhìn cô, muốn ôm cô vào lòng mà không thể. Vì cô đã tạo ra một bức tường thành quá dày dặn, ngăn cách cả thế giới này không được phép chạm vào tâm hồn của cô.

Năm ấy Phiên Vân hai mươi tuổi. Có sở thích đặc biệt là lượn lờ siêu thị và nói với mẹ cô thực sự muốn ba trở về.

Dương Nguyễn là anh chàng mà Phiên Vân thích thầm từ năm mười bốn tuổi. Khi cô còn là một con bé lớp tám, đã luôn nhìn anh từ phía xa bằng một đôi mắt ngưỡng vọng. Tuy nhiên, Dương Nguyễn chưa một lần phát hiện ra ánh mắt đó của cô. Và dường như Phiên Vân cũng không muốn anh biết.

Lần đầu tiên tôi gặp Nguyễn là vào một ngày nắng rất ngọt ngào. Anh khoác trên vai một chiếc ba lô màu xanh quân đội, đi một đôi giày Martin màu trắng và có một cười rất tươi. Khi ấy tôi không hề biết anh là Dương Nguyễn, chỉ thấy Phiên Vân khẽ kéo tay tôi rồi chạy đi. Tôi im lặng chạy theo cô, dù không hiểu mọi chuyện nhưng tôi vẫn cứ chạy. Cho đến một con dốc, Phiên Vân mới gục đầu lên vai tôi, thở hổn hển và nói: “Tớ thích anh ấy! Vũ, tớ thực sự rất thích anh ấy.” Đó là lần đầu tiên tôi thấy Phiên Vân thích một người cuồng nhiệt đến như vậy. Và cũng là lần đầu tiên, tôi thấy Phiên Vân phải nức nở trên vai tôi mà nói thích một người.

Chỉ tiếc là mùa hè năm đó - mùa hè có màu nắng xanh ngọt ngào, Dương Nguyễn đã ra đi!

...

Phiên Vân ngồi lặng lẽ trước màn hình vi tính, những ngón tay thon dài mân mê con chuột không một mục đích. Trong đêm thâu, cô như một vì sao đang tàn lụi, không thể cất lên được một tiếng nói cho riêng mình. Mùa đông không thể ghé vào cửa, nhưng trong lòng cô vẫn thấy lạnh. Cô khẽ choàng chiếc áo mỏng tồ lên người, rụt cổ lại và ôm lấy đầu gối. Đây là một cách phòng ngự tốt nhất đối với cái lạnh. Một lúc nào đó, khi trái tim không thể đem ra làm lò sưởi, hãy thu mình lại như một chú nhím và hát lên một khúc ca thanh thản để lòng dịu lại.

Phiên Vân nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đó chỉ là một tấm màn màu đen vô vị. Nó trải rải mệnh mang và bất tận, khiến cô cứ mãi mong chờ một điều gì đó.

Cứ như thế, cho tới khi trời sáng, Phiên Vân đã không còn ở trong căn phòng của tôi nữa. Cô đã ra khỏi nhà và đi đến một góc nhỏ nào đó trong thành phố.

Đã có rất nhiều lần thức dậy, cô không còn ở bên tôi mà chạy đến một nơi chỉ có mình cô biết được. Tôi không biết cô làm gì ở nơi đó, chỉ thấy rằng cô đi rất lâu, rất lâu rồi mới trở về.

Phiên Vân chạy rất nhanh trên con đường quốc lộ, đôi tay chơi với trong không trung như muốn bắt lấy một điều gì đó, nhưng không thể nào bắt được. Cho đến khi có một người nắm chặt lấy tay cô và kéo lại. Phiên Vân bất ngờ không thể chạy được tiếp, cô liền rơi vào lòng ngực của ai đó. Nằm im, bất động tưởng như chết đi giữa sự ấm áp của anh. Đôi tay cô vẫn nằm trong bàn tay anh, buốt lạnh.

Dương Nguyễn! Tại sao đến bây giờ anh mới chịu nắm lấy tay cô?

Giữa dòng người đông đúc buổi sáng, Phiên Vân để mặc người con trai cao lớn, phong trần ôm gọn lấy thân hình mảnh mai của mình. Chiếc áo mỏng tồ của bị nắng nhuộm ngập, chói lóa lên như một ánh sao. Cô áp má vào lồng ngực của anh, nước mắt rơi xuống nóng hổi. Rồi cuối cùng, cô giằng người ra và chạy đi mất.

Dương Nguyễn đứng lặng nhìn theo người con gái đang khuất lấp vào dòng chảy vội vã của cuộc sống.

Đêm hôm qua, ở trên mạng anh đã nói muốn gặp cô. Nhưng dường như cô không tin anh đã trở về, còn nói anh không phải là Dương Nguyễn, Dương Nguyễn đã chết rồi.

Nắng đã xanh xao dần đi, hơi ẩm của Phiên Vân vẫn còn thấp thoáng nơi lồng ngực khiến anh bồi hồi. Năm đó trước ngày anh sang Mỹ du học, cô đã hẹn gặp anh và nói rằng: “Nguyễn này, thực ra nếu anh ở lại thì chúng ta sẽ rất hạnh phúc. Em tin vào điều đó!” Nói xong cô chạy đi mất, để lại trên tay anh một hộp quà nhỏ. Khi anh mở ra, bên trong không có gì ngoài một chiếc bật lửa mạ bạc.

Đó là lần đầu tiên anh có cảm giác cô thích anh, cô bé xa lạ mười bốn tuổi đã đem lòng thích anh. Lúc ấy anh chỉ mỉm cười, tự cho rằng đó chỉ là một sự mơ mộng con gái!

Dương Nguyễn hẹn gặp tôi. Anh nói qua điện thoại, giọng nói trầm ấm và bụi bặm. Hình như những năm tháng qua, khi anh không ở bên cạnh chúng tôi, anh đã trải qua khá nhiều việc. Tôi gật đầu đồng ý, cho anh một cái hẹn ở quán cà phê Sky và vội vàng xách túi tới đó.

Dương Nguyễn của sáu năm sau không còn là Dương Nguyễn mà tôi đã biết nữa. Trông anh có vẻ u uất, có vẻ sầu khổ và có chút phong trần. Anh không đi giày Martin trắng mà đi một đôi giày tây bóng loáng, hơi cong ở phần mũi giày. Nụ cười của anh lạnh lùng, nhạt nhẽo. Dưới cằm anh lún phún râu xanh, hai ngón tay còn kẹp một điếu thuốc màu nâu sẫm đang tỏa làn khói xám. Tôi đứng lặng ở cửa nhìn anh, cứ nhìn như một người xa lạ, không biết Dương Nguyễn mà tôi đã gặp vào sáu năm trước đang ngồi ở nơi đâu.

“Chào anh!” Có lẽ đây là một lời chào không bao giờ là cũ cả. Sau sáu năm gặp lại, chúng tôi vẫn chào nhau như thế, y như lúc anh lên xe rời khỏi chúng tôi.

Dương Nguyễn ngẩng mặt nhìn tôi rồi gật đầu cười. Anh để tôi chọn đồ uống xong rồi mới đẩy bao thuốc về trước mặt tôi, nhướn mày hỏi: “Hút chứ?” Tôi không ngần ngại, khê rút một điếu thuốc ra và nhìn xuống chiếc bật lửa mạ bạc mà anh đang cầm trên tay. Tôi vẫn còn nhớ chiếc bật lửa đó, ấy là chiếc bật lửa của anh trai Phiên Vân, là chiếc bật lửa mà cô ấy quý trọng nhất.

Dương Nguyễn thấy được ánh mắt của tôi, anh vội cười rồi xoay xoay chiếc bật lửa và nói: “Năm đó cô ấy đã tặng tôi. Tôi vẫn giữ nó cho tới tận bây giờ.”

Tôi nói: “Tôi chưa bao giờ thấy Phiên Vân thích một ai đó mãnh liệt đến như vậy. Anh là người đầu tiên.”

Dương Nguyễn không phản ứng gì, anh im lặng hồi lâu rồi đưa cốc nước lên uống. Tóc mái của anh lòa xòa xuống vầng trán rộng, trông có vẻ già dặn hơn so với tuổi. Tôi còn nhớ rõ hình ảnh của anh vào những năm tháng trước, anh chưa bao giờ tắt đi nụ cười tươi sáng của mình. Luôn nhìn chúng tôi xoa đầu và nói hãy mau lớn lên đi nào. Đó là một trong những lời nói dễ thương nhất mà tôi và Phiên Vân nghe được ở tuổi mười bốn. Giống như một lời ước hẹn, một sự chờ đợi vô hình nào đó mà trong tiểu thuyết ta vẫn thường bắt gặp được.

Một lúc sau, khi chúng tôi đã im lặng đủ thì Dương Nguyễn đặt chiếc bật lửa xuống, dụi tắt điếu thuốc đang cầm trên tay một cách quyết tuyệt. Rồi anh chống khuỷu tay lên bàn và nói bằng một giọng trầm nam tính: “Thời gian qua đã xảy ra những chuyện gì thế?”

Tôi bồn thần, không hiểu vì sao anh lại hỏi câu này. Nhưng chúng tôi đều là những người bạn của nhau, tôi không muốn giấu anh những điều mà chúng tôi luôn kìm nén trong sáu năm qua. “Anh biết đấy, điều khác biệt nhất đó là chúng ta không thể là của ngày xưa được nữa. Ấy chính là sự thay đổi lớn nhất! Một tháng sau khi anh đi, ba của Phiên Vân cũng bỏ cô ấy. Đó là khoảng thời gian tuyệt vọng nhất trong cuộc đời của cô ấy, tôi nghĩ thế. Chúng ta ai cũng có một khoảng thời gian vô vọng. Tuy nhiên...với Phiên Vân, nó lại tới quá sớm.”

Dương Nguyễn chăm chú lắng nghe. Quán cà phê đang bật một bản nhạc nào đó mà tôi không biết tên, một bản nhạc nhẹ mà khi nghe, sẽ chẳng ai muốn đoái hoài tới. Dương Nguyễn đặt tay vào tách cà phê của mình, nhưng anh không cầm nó lên mà chỉ đặt như vậy. Tựa như một sự vuốt ve hờ hững.

“Hóa ra đó chính là khoảng thời gian khiến tất cả chúng ta đều thay đổi.”

Tôi gật đầu: “Phải, cô ấy đã thay đổi. Anh cũng thế, và cả tôi cũng vậy.”

Lúc này Dương Nguyễn mới uống cà phê. Anh uống cà phê là để che đi những xúc động trên khuôn mặt. Sóng ngầm đã bắt đầu sục sôi, cuộn trào dưới mặt biển sâu. Tựa như một sự bùng nổ lặng lẽ. Không cần ai biết tới, không cần ai đoán hoài tới.

“Thời gian qua cô ấy có yêu ai không?” Câu hỏi của Dương Nguyễn là một sự hỏi thăm. Tôi gật đầu: “Mất trình năm mười tám tuổi. Đó là một cậu bạn cùng lớp. Sau đó cả hai người đều không thể nhớ nổi mặt nhau sau hai năm gặp lại. Rồi cậu bạn đó sang Anh du học, Phiên Vân ở lại với những người đàn ông khác.”

Dương Nguyễn nghe vậy liền bần thần hồi lâu, tôi có thể nhìn thấy những điều phức tạp nằm sâu trong đôi mắt của anh. Có lẽ anh đã hy vọng rất nhiều vào tình yêu của Phiên Vân dành ỉnh, nhưng những hy vọng đó đều khiến anh phải thất vọng.

Dương Nguyễn cười, đôi môi khô ráp giữa cái lạnh khắc nghiệt bị kéo ra như sắp bật máu. Mùa đông đã hành hạ anh ta rất nhiều thì phải. Tôi nhìn nụ cười của anh, không thể tìm được bất cứ một điều gì trong nụ cười ấy. Nó vô sắc, hoàn toàn vô sắc!

Anh nói: “Phiên Vân không chịu gặp tôi.”

Tôi có thể đoán được điều đó. Bao nhiêu năm trôi qua, tôi vẫn nghĩ tới cảnh tượng này. Khi anh trở về, cũng là lúc Phiên Vân đã chạy đi quá xa. Cả hai đều không thể nào bắt kịp được nhau nữa.

Tôi cười hất và đáp lại: “Cô ấy đã tự tay giết chết tình yêu của mình vào năm mười tám tuổi. Anh biết đấy, Nguyễn, khi chúng ta tỉnh dậy sau cơn mộng dài, tất cả đều thực sự đổi khác rồi.”

Tôi không biết Dương Nguyễn có yêu Phiên Vân hay không, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự đau buồn của anh. Sự đau buồn ấy là sự đau buồn khi đánh mất một điều mà bản thân mãi sau này mới nhận ra, đó là thứ ta nên trân trọng.

Tôi và Dương Nguyễn chia tay nhau ở một ngã tư đông đúc. Anh lẩn vào dòng người và khói bụi, đằng sau lưng anh là những dải nắng nhạt màu của mùa đông lạnh lẽo. Sau đó tôi trở về nhà, đó là điều mà tôi muốn nhất vào lúc này.

....

Vào cái tối Phiên Vân cùng cậu bạn ấy thực hiện điều đó, cô đã ngồi rất lâu trên giường và nhìn chòng chọc vào cậu ta. Cô không thể hiểu bản thân đang làm gì, nhưng cô không thể cưỡng lại được ham muốn của bản thân. Phiên Vân đã nghĩ rất nhiều, nhưng không biết mình đã nghĩ đến những điều gì. Chỉ biết rằng những suy nghĩ đó như một cuộn chỉ rối, trói cô lại và không thể nào thoát được ra.

Cậu bạn ấy tên là Bình, học cùng lớp với Phiên Vân. Cậu ta không có bất kỳ điều gì nổi bật, cả ngày chỉ ngồi một chỗ, không nói với ai câu gì. Điều khiến Phiên Vân thấy đặc biệt nhất đó là cậu ta có một thể giới của riêng cậu, bất khả xâm phạm và không cho ai tới gần.

“Cậu sẽ hối hận đấy, Phiên Vân.” Trong bóng tối, cậu bạn đó ngồi đối diện với cô, cầm lấy tay cô và nói.

Bình là một chàng trai tốt, chỉ có điều hơi trầm lặng. Sự trầm lặng của cậu như không khí bị đóng trong một chiếc hộp kín bưng, khiến người khác phải nghẹt thở.

Phiên Vân cười, đưa tay lên vuốt nhẹ mí mắt cậu và nói rằng: “Tớ luôn luôn hối hận về những điều mà tớ đã làm.”

Rồi một nụ hôn rất mềm mại và thiêng liêng được đặt lên môi, Phiên Vân cảm nhận những ám áp xa lạ mà người khác mang đến, cô đau đớn đón nhận nó giống như một sự cố chấp. Khi một người đang cố vùng vẫy chống lại số mệnh, thì bên cạnh họ sẽ chỉ toàn những đau khổ và buồn bã.

Thực ra có rất nhiều người muốn an phận, nhưng người như Phiên Vân lại không nằm trong số đó. Cô không thể chấp nhận bản thân bị ai đó rời bỏ. Tình yêu đầu đời luôn khiến bạn đau như thế, có phải không?

Khi Nguyễn đi, cô đã tặng anh chiếc bật lửa của anh trai. Đó là kỷ vật cuối cùng sau khi anh chết đi. Năm mười hai tuổi, anh trai đã rời bỏ cô. Ấy là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự mất mát lớn trong cuộc đời. Đó là một nỗi đau còn lớn hơn cả cái chết. Cô sợ rằng một ngày nào đó, những người cô yêu thương đều

không còn bên cạnh nữa. Lúc ấy, cuộc sống sẽ chỉ là như tấm màn đen kịt, không thể tìm nổi một lối thoát cho bản thân mình.

Và đến năm mười bốn tuổi, Dương Nguyễn đã bỏ cô lại. Trong đêm tối, bên cạnh một người khác, cô đã bản thân nhận ra rằng: Có lẽ, đó chính là số phận của riêng cô.

Phiên Vân trở về với một bộ dạng nhếch nhác. Chiếc áo măng tô choàng hồ hững trên người, tóc cô rối bết vào nhau, khuôn mặt ửng đỏ vì cái lạnh của mùa đông. Cô tới chiếc bàn, vợ lấy bao thuốc lá và rút một điếu. Châm lửa, đưa lên môi hút. Phiên Vân có một cách hút thuốc đặc biệt. Sự đặc biệt ấy thể hiện trên nét mặt, giống như cô đã thỏa mãn một điều gì đó của bản thân. Những làn khói xanh xám mờ ảo trước khuôn mặt cô, phủ lên đến một bức màn quyền rũ.

Phiên Vân kẹp thuốc lá bằng hai ngón tay, cô ngả người ra sau ghế, ngẩng mắt nhìn lên trần nhà suy nghĩ. Hôm nay cô đã gặp Dương Nguyễn, lần gặp đầu tiên sau sáu năm xa cách. Anh vẫn là người con trai cao lớn ấy, nhưng cô không thể nào nhận ra nổi. Có lẽ thời gian đã khiến cô và anh trở thành hai con người xa lạ, những xúc cảm trong trái tim cũng không thể nào đập nát được khoảng cách dày dạn đó.

Phiên Vân còn nhớ rõ, vào năm mười bốn tuổi, khi cô bước qua cửa nhà anh, cô thấy anh đứng ngược mắt lên bầu trời mà ngắm nhìn. Dáng người của anh thẳng như một khúc gỗ, chiếc áo phông trắng sáng lóa đến chói mắt. Mái tóc đen không thể che được hết khuôn mặt có phần ngỗ ngược, nó chỉ có thể che đi đôi mắt đang ngắm nhìn một điều gì đó của anh. Phiên Vân biết, đó là hình ảnh đẹp nhất về anh mà cô có được. Trong cuộc đời, rất ít khi bạn bắt gặp được những khoảnh khắc ngỡ ngàng đến như vậy. Và cô đã ngỡ ngàng đến nỗi yêu anh!

Tôi đã từng nói với Phiên Vân rằng: “Cậu không thể cứ nhìn anh ấy như thế. Điều đó quá lộ liễu.”

Phiên Vân cười buồn, trong đôi mắt đẹp chỉ toàn là tàn tro. Cô nhìn tôi, đáp: “Biết làm sao được. Tôi chỉ muốn chụp cho bản thân một bức ảnh thật đẹp, nhưng lại không thể nào bắt kịp được những chuyển động của nó. Có lẽ tôi không có đủ khả năng.”

Tôi thở dài, không đáp lại cô. Với tôi, Phiên Vân là một cuốn sách mà không phải ai đọc cũng hiểu được. Trong cuốn sách đó, có những xúc cảm đau thương, tuyệt vọng, hạnh phúc và tin tưởng. Tựa như vũ trụ bao la, nơi mà con người chưa bao giờ khám phá được hết.

Phiên Vân chính là như vậy!

...

Vào một buổi sớm mùa đông, Phiên Vân tới gõ cửa nhà tôi và nói: “Vũ, cho tớ mượn đôi giày của cậu nhé!” Rồi không đợi tôi đồng ý, Phiên Vân đã chạy vào trong tủ để giày, lấy một đôi giày cao gót màu đỏ ra và đặt bàn chân của mình lên. Cô đứng ngắm nhìn đôi giày thật lâu, như muốn nói với nó một điều gì đó mà tôi không thể nào nghe thấy được. Rồi sau đó, cô mỉm cười với tôi: “Cảm ơn cậu!” Tôi gật đầu nhìn theo bóng dáng của Phiên Vân xa dần. Trong đầu không ngừng hiện lên những câu hỏi của sự tò mò, nhưng tôi biết, sẽ không có ai trả lời tôi cả.

Phiên Vân đi đôi guốc màu đỏ mà mình vừa mượn được tới điểm chờ xe bus. Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác dài màu đỏ tươi, kết hợp với leggings đen. Thời trang của cô không mấy mới mẻ nhưng chưa bao giờ là cũ ấy lại khiến nhiều người phải quay ra nhìn. Có lẽ từ Phiên Vân luôn tỏa ra một điều gì đó khiến người ta phải chú ý. Hoặc cũng có thể là đề phòng.

Cô bỏ mặc những ánh mắt đó, ngóng chờ chiếc xe bus và bước lên xe. Trên xe bus có rất nhiều người, Phiên Vân chọn một chỗ đứng nhưng vẫn thấy ngột thở. Cô đưa mắt nhìn xung quanh như kiếm tìm một thứ gì đó. Bất chợt thấy một bà cụ đang ôm một cái bọc. Khi thấy cô đang nhìn, bà cụ đó vội thu mình lại như đề phòng. Phiên Vân chuyển ánh mắt, không muốn để bà cụ phải lo lắng thêm nữa.

Không gian trên xe bus luôn buồn tẻ, đến nỗi khiến ta chỉ muốn nhắm mắt và ngủ. Phiên Vân dựa người vào cột chống, cố nhịn cơn thèm thuốc đang đến. Rồi cô nhìn ra bên ngoài, không biết nên thu điều gì vào trong ánh mắt. Phiên Vân còn nhớ rõ năm mười hai tuổi, khi anh trai đưa cô ra ngoại ô thành phố chơi. Trên xe bus, cô và anh đứng đối diện nhau, cả hai đều mỉm cười. Cửa sổ trên xe mờ toang, gió từ ngoài hắt vào như một đợt sóng lớn. Đầu đó còn có một mùi vị rất nặng mà cô không thể gọi tên. Phiên Vân nắm

chặt lấy khuỷu tay của anh, tin tưởng như đó là điểm tựa duy nhất của cuộc đời mình. Anh đáp lại cái nắm tay đó bằng một nụ cười hiền dịu và một đôi mắt dài như dòng sông xanh.

Năm đó anh trai hai mươi ba tuổi, cao ráo, tuấn tú và lịch lãm. Anh rất yêu thương Phiên Vân, mỗi lần được nghỉ đều đưa cô em gái kém mình mười một tuổi ra nhà bà ngoại ở ngoại ô chơi. Phiên Vân vẫn nhớ rõ, năm ấy anh trai chuẩn bị lấy vợ. Người con gái mà anh yêu là một người xinh xắn, hiền dịu, nhưng không bao giờ nói chuyện với Phiên Vân cả. Cô cảm nhận tính cách của chị qua đôi mắt rụt rè và những cái hôn phớt nhẹ lên má anh trai. Cô nghĩ chị rất yêu anh trai mình, thực sự rất yêu. Nhưng hình như chị ấy không thích Phiên Vân, vì thế nên mới không bao giờ nói chuyện với cô. Mỗi lần đến nhà, chị đều chỉ nhìn lướt qua cô, rồi cùng anh đi tới một nơi nào đó. Có rất nhiều lần Phiên Vân muốn hỏi chị rằng tại sao lại như thế? Nhưng cứ mỗi lần thấy anh trai nắm tay chị, những điều muốn hỏi đều bị cô chôn chặt vào trong lòng. Đơn giản vì cô không muốn làm anh buồn.

Khi chiếc xe bus dừng lại, hai anh em bước xuống. Anh trai nói với cô rằng: “Phiên Vân, có muốn ăn kem không?” Phiên Vân gật đầu. Anh trai mỉm cười, vuốt tóc cô và nói: “Em về nhà bà trước, anh đi mua kem ọi người cùng ăn.” Phiên Vân vẫn gật đầu.

Rồi anh trai chạy đi, nhưng không bao giờ quay trở về nữa.

Phiên Vân đi tới nhà ông bà, rửa chân tay cẩn thận rồi đến ngồi cạnh bà đợi anh trai trở về. Khi ấy cô còn rất bé để nhận ra bản thân đang chờ đợi một ai đó. Cô cứ ngồi như vậy, suốt hai tiếng đồng hồ mà không hề có lấy một sự sợ hãi và lo lắng. Trong đôi mắt sáng trong chỉ có sự ngây thơ thuần khiết. Cô nghĩ về những chiếc kem mát lạnh mà anh trai sẽ mang về ngay sau đó. Cứ nghĩ chúng như nghĩ về mong ước lớn nhất của cuộc đời mình.

Và rồi những chiếc kem ấy cũng về tới nơi!

Bên nhà hàng xóm bỗng như nổ điện. Người đàn bà chạy từ ngoài ngõ vào hô hoán om sòm: “Thằng Văn bị xe tải cán chết rồi. Thằng Văn bị xe tải cán chết rồi.” Thế là tất cả cùng cuồng loạn, nháo nhác lên. Họ chạy ồ ồ đi, không ai để ý đến Phiên Vân vẫn ngồi ở nhà đợi những que kem mát lạnh.

Bà ngoại hốt hoảng ngất ngay lúc đó, Phiên Vân sợ hãi cố lay cho bà tỉnh, nhưng bà vẫn không nghe thấy tiếng cô gọi. Ông ngoại phân vân, rồi rít không biết phải làm gì. Cuối cùng, ông quỳ một gối xuống, ôm lấy Phiên Vân vào lòng mà khóc lớn. Vừa khóc ông vừa nói: “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Sau khi bà được người ta đưa đi bệnh viện, thì cũng là lúc người dân trong xóm đưa anh trai cô trở về. Người anh được cuốn một chiếc chiếu rách nát. Máu từ đầu chưa khô kết lại mà vẫn đỏ tưng tưng xuống nền đất lạnh. Họ đặt anh xuống, ngay trước mặt Phiên Vân và ông ngoại. Cô đứng nhìn, không tin được người trước mặt là anh trai yêu quý của mình.

Thế rồi Phiên Vân quay sang hỏi ông ngoại: “Ông ơi, anh Văn nói sẽ mua kem cho chúng ta.” Ông ngoại nghe thế liền bật khóc. Ông quỳ xuống, ông chặt cứng người Phiên Vân và nói: “Anh con đã đi rồi.”

Không, anh không thể nào chết được! Đó là ý nghĩ cùng cực và cố chấp nhất trong cuộc đời Phiên Vân. Trong lúc ấy, cô không thể tìm được một lý do nào khác cho bản thân ngoài lý do: Cho dù xác của anh có ở trước mặt, thì cô vẫn không thể nào tin được người anh trai trước đó còn mỉm cười vuốt tóc cô đã thực sự chết đi.

Phiên Vân ngồi bệt xuống, giằng chiếc chiếu ra khỏi người anh. Cánh tay bị xe đè nát bấy của anh lộ ra ngoài, không thể nhận ra là máu hay là thịt. Hình ảnh đó khiến Phiên Vân càng thêm điên cuồng. Cô như một con thú bị thợ săn đuổi giết, rít lên qua kẽ răng rồi cô ra sức giật chiếc chiếu ra. Người dân trong xóm vội vàng xúm lại khóa lấy hai bàn tay Phiên Vân, họ ôm cô chặt cứng rồi ra sức nói: “Con bé bị kích động rồi, đưa nó vào trong buồng nhanh.” Thế là không để cô nhìn thấy khuôn mặt của anh trai lần cuối, họ đã đẩy cô vào trong căn phòng tối om và khóa cửa lại, mặc kệ cô thét gào trong đó.

Phiên Vân cảm thấy xung quanh như đại dương sâu thẳm. Cô cứ rơi mãi, hô hấp chậm dần rồi như bất động hẳn. Tất cả mọi thứ đều như thủy tinh vỡ nát, không thể nào nắm lấy được một điều gì trọn vẹn trong tay. Có tiếng nói trong bóng tối vang lên, u uất và hận thù: “Mày đã giết chết anh trai. Chính mày đã giết chết anh ấy” Khiến Phiên Vân không còn sức để la hét nữa. Cô nằm vật xuống sàn nhà, để mặc cái lạnh như đám quỷ đói mỗi lao vào người mình điên dại. Nước mắt cô trào ra, nóng hổi cả khuôn mặt. Điều cô

mong muốn nhất lúc này đó là ai đó hãy xuất hiện và lau đi tất cả những đau khổ trên gương mặt cô, chỉ một điều ước nhỏ nhoi đó thôi.

Nhưng rồi không hề có ai xuất hiện. Trong căn phòng tối tăm đó, Phiên Vân vẫn có thể nghe thấy được tiếng khóc khản đặc của ông ngoại ở bên ngoài và tiếng người trong xóm đang bàn tán xôn xao. Cô nằm đó, chờ đợi một cái chết xuất hiện trong linh hồn. Nước mắt cô không thể rơi thêm được nữa, đôi tay nắm chặt lấy vạt váy còn lưu lại vệt máu của anh trai, như nắm chặt lấy sinh mạng của chính mình.

Cả thế giới trong phút chốc đều chìm vào tàn lụi.

Phiên Vân đã không thể nhớ nổi khuôn mặt của anh trai từ sau ngày hôm đó. Khi họ mở cửa, ánh sáng tràn ngập vào căn phòng. Cô mở mắt, ngược nhìn mọi người đang nhìn mình đầy đau đớn. Trên trán ai cũng quấn khăn trắng, sự tang thương bao trùm cả không gian. Phiên Vân định gọi mẹ, nhưng cổ họng cô khô rát, không tài nào nói được. Cuối cùng, Phiên Vân gục xuống và lịm đi. Sau này tỉnh dậy, cô không còn nhớ gì nữa.

...

Năm mười ba tuổi, Phiên Vân chuyển tới trường tôi học. Ngày đầu tiên vào lớp, tất cả đều chìm ngập trong thình lạng. Tôi ngồi ở bàn thứ ba cạnh cửa sổ đưa mắt liếc nhìn cô. Hôm đó Phiên Vân mặc một chiếc váy màu xanh nhẹ nhàng và một chiếc áo sơ mi trắng. Chiếc áo đã cũ, có phần ngả màu và hơi nhàu nhĩ. Có lẽ đây là đồng phục của trường cũ. Vì là học sinh mới, nên Phiên Vân chưa có đồng phục ở trường chúng tôi. Tóc Phiên Vân chấy nắng, vàng xơ xác. Nước da cô hơi ngăm đen, có một đôi mắt sáng ngời. Trên khuôn mặt cô là vẻ bình lặng đến đau lòng. Tôi cứ nhìn cô như vậy, tựa như muốn tìm ính một lý do nào đó để bản thân dừng lại. Nhưng càng nhìn lại càng bị hút vào.

Phiên Vân chọn ngồi gần tôi, cô ấy bước đến, đặt ba lô xuống bàn. Từng cử chỉ đều hết sức dứt khoát, nhưng lại vô cùng mong manh. Cô ngồi xuống trông rất nhiều ánh mắt đang chĩa về phía mình, không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Khi cô bỏ cuốn tập lên trên bàn, tôi mới biết được cái tên của cô. Phiên Vân. Đó là một cái tên lạ lẫm mà thân thuộc. Phần tên đệm của cô hơi lạ lẫm đối với tôi, nhưng tên Vân thì lại quá quen thuộc. Tôi mỉm cười, nói với cô rằng: “Cái tên hay quá!” Đây là một lời nói xuất phát từ tận đáy lòng. Không chút giấu giếm, chỉ có chân thành tuyệt đối.

Cũng chính vì câu nói đó, mà cả hai chúng tôi đã trở nên thân thiết.

Trong lớp, Phiên Vân rất ít nói. Cô ấy không giao du với bất kỳ ai, chỉ ngồi một chỗ và thi thoảng nói chuyện với tôi. Phiên Vân thường kể cho tôi nghe những mùa hè đồ ỉc ở ngoại ô thành phố. Màu đỏ đó khiến cô khao khát, lại khiến cô tuyệt vọng. Cô nắm chặt bàn tay, thường xúc động quá đỗi trong mỗi lời kể. Cô kể rằng: “Ở nơi đó tớ nhìn thấy rất nhiều thứ. Đồng cỏ lau, cánh chim trời, ngọn núi cao hùng vĩ, nắng, gió, mưa, nhưng tớ lại không hề cảm nhận được hơi người. Đó là một điều tớ tậ Vũ à! Đã từ rất lâu rồi tớ không còn cảm nhận được hơi người từ nơi đó nữa. Cái mà tớ thấy rõ nhất là những trận mưa chiều đột ngột. Khi ánh hoàng hôn còn đang bàng hoàng ở lại, thì mưa đã kéo đến. Tớ thấy mưa rất đỏ, đỏ đến ngập đất trời. Rồi cứ thế, nó nhấn chìm tất cả.” Tôi nghe thấy trong giọng nói của cô có những đau thương không thể nào khóa lấp được, dường như cô đã phải trải qua một cú sốc nào đó rất lớn.

Thực ra những điều này, phải đến khi trưởng thành tôi mới định nghĩa nổi. Còn lúc đó, tôi chỉ đơn giản thấy rằng, Phiên Vân không phải là người mà ai cũng có thể kết bạn được.

Hằng ngày Phiên Vân và tôi rủ nhau cùng đi học và cùng ra về. Nhà Phiên Vân cách nhà tôi hai cây số, cô ấy vẫn thường tự đạp xe đến nhà tôi và tự nguyện đeo tôi tới trường. Có lúc tôi nói để tôi đeo, nhưng Phiên Vân lại giằng tay lái ra khỏi tay tôi và nói gay gắt: “Cậu đừng động vào.” Đó là chiếc xe đạp của anh trai cô ấy mua cho. Chiếc xe đạp có màu hồng nhạt, giống xe và tay lái đã han gỉ. Dây xích ẩm ướt dầu mỡ, trông hơi bẩn và cũ nát. Khi thấy Phiên Vân phản ứng dữ dội như vậy, tôi cũng không tức giận, chỉ để mặc cho cô ấy ngồi lên phía trước và đeo tôi tới trường.

Đôi khi tôi cũng không thể hiểu nổi những hành động kỳ quặc của cô ấy, nhưng tôi chưa bao giờ dám hỏi. Tôi rất sợ động vào nỗi đau của người khác. Đối với Phiên Vân thì lại càng thế. Cô ấy có những bí mật tuyệt đối, cô ấy sẽ không bao giờ đem nó ra làm thành một câu chuyện để khiến người khác hiểu mình.

Phiên Vân học rất giỏi, thường tự mình giải những bài toán khó mà không cần ai giúp. Những giờ ra chơi, khi hai đứa không nói chuyện, Phiên Vân thường bỏ bài tập ra làm. Cô làm rất nhanh, nên bài tập đối với cô luôn trở thành một thứ rất dễ dùng hết. Cô giáo chủ nhiệm và những thầy cô giáo bộ môn biết được điều đó, đều cố gắng bồi dưỡng cho Phiên Vân thành một tài năng của trường. Rồi Phiên Vân được cử đi dự thi các cuộc thi lớn, đem về rất nhiều giải thưởng. Mỗi lần trở về, thầy hiệu trưởng đều khen hết lời, hận không thể cho cô ấy luôn cà tiếng nói của ông.

Tôi rất ngưỡng mộ Phiên Vân! Cô ấy có thể tạo lập được một thế giới bất khả xâm phạm, nhưng vẫn làm cho người khác bị ảnh hưởng vì mình. Trên đời này, không phải ai sinh ra cũng có ánh hào quang bao phủ. Mà qua năm qua tháng, bạn phải làm rất nhiều việc để tích tụ nó. Giống như việc kiếm tiền để mua một căn nhà lớn vậy, khó khăn vô cùng! Phiên Vân không phải người sinh ra đã tỏa sáng, nhưng cô ấy luôn khiến người khác nhìn thấy được con người của mình. Đó là cô gái mà tôi ngưỡng mộ!

Cũng chính vì như thế, mà trong trường có rất nhiều người tỏ tình với Phiên Vân, nhưng cô ấy đều chỉ cười hờ hững rồi phớt lờ họ. Cô giống như cánh bướm trong đêm, cứ đập chờn đập chờn, không ai có thể nắm bắt được. Lâu dần, những chàng trai từng thích cô tỏ ra khinh ghét cái tính cách ấy. Ở cái lứa tuổi đại dốt đó, con người rất dễ bị cảm xúc chi phối. Phiên Vân trở thành cái gai trong mắt họ, thường bị họ mang ra đàm tiếu.

Có một lần trên đường đi học về tôi đã hỏi cô rằng: “Vân này, cậu không thấy khó chịu sao?”

Phiên Vân vẫn cầm chắc tay lái, đáp lại tôi: “Nếu khó chịu tớ đã không để họ làm vậy. Thực ra đã từ rất lâu rồi tớ không có cảm giác sáng khoái như thế này, cảm giác được người ta quan tâm.”

Tôi ngạc nhiên: “Thế trước giờ chưa có ai quan tâm tới cậu sao?”

“Có chứ. Ba mẹ tớ. Nhưng kiểu quan tâm của họ khác với sự quan tâm mà tớ muốn nói đến. Sự quan tâm đó không xuất phát từ thương yêu, chỉ là xuất phát từ một sự ngỡ ngàng khi nhìn nhau, rồi lướt qua nhau như thế. Đã rất lâu rồi tớ chưa cảm thấy được.” Ngừng một lát, rồi Phiên Vân lại nói tiếp: “Vũ ạ, thực ra những điều tớ vừa nói đều là những thứ điên rồ. Tớ không nghĩ rằng nó đúng với những gì tớ đang muốn nói đến đâu. Đôi khi ngôn từ của tớ nó cứ như thế đấy, thật khó để giao tiếp!”

Thật khó để giao tiếp. Tôi nghe thế liền thấy thương xót. “Phiên Vân, cậu đã trải qua những điều kinh khủng gì vậy? Có thể kể cho tớ nghe được không?” Đây là lần đầu tiên tôi hỏi cô ấy những khúc mắc trong lòng. Phiên Vân lắc đầu: “Không, bây giờ thì không thể. Vũ, hãy đợi tớ, đến một lúc nào đó, khi tớ thấy sẵn sàng về tất cả, tớ sẽ kể cho cậu nghe.”

Rồi Phiên Vân gồng mình lên đạp xe, lực cô đạp rất mạnh, tựa như lấy hết sức bình sinh ra vậy. Cơ thể cô yếu ớt, gầy nhom nhưng vẫn cố gắng chống cự. Buổi chiều hôm đó không có hoàng hôn, chỉ có không gian ảm đạm bao trùm cả thành phố. Phiên Vân và tôi im lặng suốt quãng đường về nhà. Chúng tôi ở bên nhau rất lâu nhưng lại không thể cảm giác được đằng trước hay đằng sau mình có người. Từ chiếc áo trắng tinh của Phiên Vân tỏa ra một mùi cỏ dại ngai ngái, quện vào đó còn có mùi mồ hôi âm ẩm. Mãi đến tận sau này tôi mới biết, đó chính là thời niên thiếu mà chúng tôi đã quên đi.

2. Chương 2

1.

Ngồi trên xe bus bốn mươi lăm phút đồng hồ, Phiên Vân xuống ở điểm cuối. Ngoại ô thành phố vẫn vậy, vẫn lạnh lùng đến đáng sợ. Ký ức giống như một sợi dây dài vô tận, khiến ta không thể nào quên đi được nó. Phiên Vân đứng lặng người ở điểm dừng xe, cô nhớ tới những ký ức năm mười hai tuổi. Bất giác, trái tim như bị ai đó bóp nát. Nghẹt thở và vỡ vụn.

Vì là buổi trưa nên trạm xe bus không có ai đứng đó. Phiên Vân ngồi một mình trên hàng ghế chờ, đôi mắt trống rỗng nhìn xung quanh. Có đôi khi, bản thân cô luôn muốn làm một điều gì đó, nhưng lại không thể định nghĩa nổi đó là việc gì. Trong lòng Phiên Vân như tồn tại một chiếc hộp kín bưng, giá lạnh. Cô luôn muốn mở nó ra, nhưng lại không thể nào tìm được chiếc chìa khóa như ý.

Trên đường cao tốc thi thoảng có vài chiếc xe lướt ngang tầm mắt, chúng sẽ không bao giờ quay lại. Bầu trời có màu xanh xám, như màu của khói thuốc lá. U uất và nặng nề. Phiên Vân mặc một chiếc áo đỏ, đi một đôi giày đỏ, ngồi giữa sự vắng lặng, cô liêu đến hoang dại như thế rất lâu. Sự đợi chờ của cô không bao giờ có thể đếm được. Nó sẽ luôn tồn tại, năm nào cũng thế, cho dù mai sau cô chết đi thì nó vẫn sẽ còn mãi.

Hôm nay là ngày dỡ của anh trai cô.

Phiên Vân luôn cảm giác, giữa cô và anh trai có một mối liên hệ nào đó rất chặt chẽ. Đôi mắt của anh khiến cô cảm thấy yên bình. Chỉ cần anh ở bên cô thì cả đời này cô sẽ được hạnh phúc. Chỉ tiếc là ông trời luôn ghen tỵ đối với mọi thứ hoàn hảo. Vì thế nên trên đời mới không có thứ gì là hoàn hảo. Nếu anh trai ở bên cô, đó là sự hoàn hảo đẹp đến nhức mắt, chắc chắn không thể tồn tại được lâu.

Phiên Vân ngồi im lặng nhìn hàng kem ở bên kia đường. Bất giác trong lòng cô cảm thấy buốt lạnh. Những que kem luôn như thế. Có dịu ngọt, và có cả buốt lạnh tận sâu trong tâm can.

Rồi Phiên Vân thấy một ngọn sóng nào đó đang cuộn trào trong lồng ngực, át hết khí ô xy khiến cô chỉ muốn bật khóc để tìm cho bản thân một sự sống. Cuối cùng thì cô cũng phải chấp nhận, anh trai cô đã chết, thực sự đã chết rồi. Nhiều năm qua, Phiên Vân vẫn không thể tin vào điều này. Cô cứ cố chấp hết lần này tới lần khác, tự dồn bản thân vào đường cùng, rồi lại ngất lịm đi trong những giấc mơ đau đớn. Để rồi kết cục là cô phải tuyệt vọng mà nhận ra rằng: Vào cái năm ấy, ở bên kia đường, anh trai đã không bao giờ sang bên này nữa. Anh cứ đứng ở bên đó, rồi rời xa cô mãi mãi!

Phiên Vân cảm thấy nước mắt mình rơi, nóng rẫy cả tròng mắt. Cô đau đớn kìm nén, cố gắng không để bản thân phải gào lên như một con thú hoang. Sự trần trụi của cô, sự đau đớn trong lòng cô giống như quá trình trầm tích. Nó phải dùng thời gian để nuôi lớn những đau khổ và tuyệt vọng.

Đôi giày màu đỏ ở dưới chân bị nước mắt rơi xuống, như một đóa hoa nát tươm. Tất cả đều mong manh và dễ vỡ như thế, khiến chúng ta bàng hoàng. Con người luôn luôn nuôi trong trái tim một điều gì đó. Tự cho đó là thiêng liêng. Cứ ngỡ là nó sẽ bên ta mãi mãi, nhưng đến khi tỉnh dậy, hóa ra vẫn chỉ là một giấc mơ mà thôi.

2.

Phiên Vân trở về vào lúc sáu giờ tối. Từ người cô tỏa ra một mùi hương dịu dịu. Tôi hỏi cô đã đi đâu. Nhưng cô chỉ nhìn tôi cười rồi đi vào phòng tắm. Tôi để ý thấy đôi giày đỏ của mình đã được Phiên Vân cất vào trong tủ, gọn gàng và sạch sẽ, y như lúc cô mới đến. Rồi tôi chợt nhớ ra, hôm nay là ngày dỡ của anh trai cô ấy. Có lẽ Phiên Vân đã đi tới nhà ông bà ở ngoại ô. Sau khi anh trai mất, cứ tới ngày dỡ là Phiên Vân lại một mình đi tới đó. Cả ngày cô sẽ ở nơi ấy, không biết cô làm gì và nghĩ gì. Giống như một con thú bị thương đang tìm một nơi ẩn nấp. Khi bóng đêm qua đi, khi trời rạng sáng, khi vết thương đã tạm thời khép miệng, nó sẽ lại tiếp tục cuộc sống của mình.

Tôi thở dài, nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm liên hồi như thời gian. Tôi bước lại gần, ngồi xuống tựa người vào cửa và nói: “Vân này, năm sau hãy cho tớ đi cùng với. Đừng cô độc một mình!” Không có tiếng nói nào đáp lại, bên trong là tiếng nước chảy róc rách, bên ngoài là không gian tĩnh mịch. Chúng tôi chỉ cách nhau một cánh cửa đó thôi mà cứ ngỡ ở hai đầu thế giới. Tôi không thể với lấy cô, không thể bước vào trong tâm hồn của cô, và không thể ở bên cô ngay cả khi đã cận kề.

Khi đã tắm xong, Phiên Vân bước ra ngoài với một bộ dạng sạch sẽ. Cô đã gội đầu, gội luôn cả mùi hương dịu dịu mà cô mang về. Nước từ mái tóc lau rớt của cô chảy từng giọt xuống sàn nhà, rồi chúng thấm dần xuống. Tôi dọn cơm ra bàn, gọi cô vào ăn. Phiên Vân vẫn không nói một lời, cô từ tốn ngồi xuống và điềm đạm ăn cơm. Tất cả đều diễn ra trong thinh lặng, ngoài tiếng bát đũa va vào nhau thì không còn gì khác nữa. Phải, không còn điều gì khác nữa.

...

Mười hai giờ đêm, Phiên Vân nhận được một cuộc điện thoại của Dương Nguyễn. Anh nói muốn gặp cô, ngay bây giờ. Phiên Vân nhìn màn đêm thăm thẳm, không nói với anh một lời nào. Ở đầu giường bên kia, người đàn ông đó vẫn chờ câu trả lời của cô.

Những năm tháng mà cô yêu anh, cô cũng luôn chờ đợi trong thinh lặng. Cô hy vọng rằng anh hãy đáp lại

cô, cho dù là giả dối thì vẫn phải đáp lại cô. Đó là một lời đề nghị tuyệt vọng, và anh sẽ không bao giờ thực hiện nổi. Để đến khi thời gian đã trôi qua, khi không ai còn là ai được nữa, những sự chờ đợi đó dần biến thành một cái cười nhạt. Chúng ta sẽ tự coi đó là điều ngốc nghếch và dại dột.

Khoảng hai phút sau, Phiên Vân quyết định đập máy. Cô không nói với anh một lời nào, không phải vì cô muốn trả thù anh, mà cô chỉ muốn anh biết rằng sáu năm qua, người con gái hết lòng yêu anh đã không còn nữa. Cô ta đã ở lại mãi với cái tuổi mười bốn – cái tuổi mà cô quyết định sẽ chờ đợi người đàn ông của cuộc đời mình. Rồi cô ta bằng hoàng nhận ra rằng, anh ấy sẽ không bao giờ quay trở lại, chỉ còn mình cô ở nơi ấy mà thôi.

Sau khi đã nghe điện thoại xong, Phiên Vân trèo lên giường, quay lưng lại với tôi. Tôi rất muốn ôm cô ấy vào lòng mà không thể. Bất giác, tôi cảm nhận được đôi vai cô rung lên từng hồi, có tiếng nức nở bị kìm nén mà tôi vẫn nghe thấy được. Cô ấy đang khóc, đang bật khóc. Tôi hốt hoảng quay người, rồi vuốt nhẹ lưng cô và nói rằng: “Cậu sẽ thấy tốt hơn thôi.”

Phiên Vân quay người lại, trong đêm tối nước mắt cô sáng như kim cương. Nước mắt tình yêu luôn luôn đẹp như thế. Đẹp đến tan nát. Bất ngờ, cô ôm chầm lấy tôi, dụi đầu vào hõm cổ của tôi. Nước mắt cô rơi xuống da thịt tôi nóng hổi, rồi cứ thế thấm thấu vào tận trong tâm hồn. Tôi vỗ nhẹ lưng của Phiên Vân, không ngừng an ủi: “Tớ ở đây, luôn ở bên cạnh cậu. Mãi mãi là như vậy.” Phiên Vân ngừng khóc, cô như một người cạn kiệt hoàn toàn sức sống, không thể cự quạ nổi. Trong bóng tối, tiếng nói của cô khản đặc đi: “Vũ, tớ không thể yêu anh ấy. Dù rất muốn. Nhưng có lẽ, tớ không thể yêu anh ấy được nữa.”

Tôi đau đớn ôm cô vào lòng, truyền cho cô chút hơi ấm từ cơ thể của mình. Rồi tôi nói: “Đừng lo, tất cả sẽ ổn cả thôi. Tớ biết mọi chuyện đều phải thay đổi, nhất định là như thế.”

“Trong lòng tớ đã nguội lạnh. Anh ấy đi quá lâu, tớ không đủ sức để yêu thương được nữa.” Phiên Vân khẽ nói, giọng nói của cô mong manh như ánh nắng mùa đông. Có thể lụi tàn bất cứ lúc nào.

Màn đêm ngoài kia như con quỷ dữ đang rình rập, sẵn sàng lao vào bất cứ lúc nào. Tôi ôm chặt lấy Phiên Vân. Giống như những lần của năm mười bốn tuổi, tôi đã ôm cô chặt như vậy khi Dương Nguyễn ra đi. Tôi biết rằng, trong thế giới của Phiên Vân đã xuất hiện những mảnh đất hoang tàn không thể nào hồi phục. Giống như những vết sẹo lồi lõm, đến khi ta nhắm mắt chúng vẫn sẽ ở bên ta.

...

Phiên Vân làm kế toán ột công ty nhỏ. Ở đó, công việc bộn bề, sự giành giật cũng vì thế mà phải quên lãng đi. Mỗi người được phân công rõ ràng, lương bổng cũng rõ ràng, và chắc ai cũng đều thấy hài lòng. Tôi luôn thắc mắc rằng tại sao một người có bằng cấp và trình độ như cô ấy lại luôn tìm kiếm những công việc nhỏ bé. Cô chỉ cười và nói rằng: Cô không muốn giành giật với ai hết, cô chỉ muốn tìm một sự bình yên cho bản thân.

Điệp là anh chàng làm cùng Phiên Vân. Anh ở phòng bên cạnh, có tính cạnh hòa nhã, vui vẻ và mạnh mẽ. Bạn gái của Diệp làm trong phòng của Phiên Vân. Cô ta tên là Quỳnh Chi. Quỳnh Chi là một cô gái trẻ đẹp, nhưng lại vô cùng ngạo mạn. Vì cha cô ta là giám đốc của công ty, cậu có quyền có thể nên cô luôn giữ trong ánh mắt một sự phách lối, hách dịch. Tôi biết Phiên Vân sẽ không bao giờ để ý đến những con người như Quỳnh Chi. Bởi vì trong đôi mắt của Phiên Vân không hề tồn tại những con người như thế.

Phiên Vân từng nói với tôi rằng: “Quỳnh Chi rất đẹp, giống như một đóa hoa mẫu đơn đương kỳ nở rộ. Nhưng mà tớ biết, hoa mẫu đơn rất dễ tàn!”

Hằng ngày, Phiên Vân tới chỗ làm và đi về. Cô không muốn xâm phạm vào cuộc sống của ai, mà chỉ muốn sống trong thế giới của riêng bản thân mình. Thỉnh thoảng Phiên Vân có hút thuốc, nhưng không bao giờ hút hết. Dường như cô rất sợ phải nhìn điều thuốc chỉ còn một mẫu ngắn cùn. Vậy nên mỗi lần hút, Phiên Vân đều chỉ dút vài hơi rồi tự tay dập tắt nó đi.

Hôm ấy, ở trong phòng làm việc. Phiên Vân cảm thấy rất muốn hút thuốc. Thế nên cô liền rút một điếu rồi cầm theo bật lửa và ra ngoài. Vừa ra đến cửa, Phiên Vân liền va phải người Quỳnh Chi, vô tình làm rớt mất tập tài liệu ở trên tay cô ta. Giấy trắng lá tả rớt xuống, Phiên Vân vội gặt đầu nói: “Xin lỗi!” Rồi cô cúi xuống nhặt và đưa lại cho Quỳnh Chi. Cô ta cũng không nói gì, chỉ khẽ lườm Phiên Vân và hếch mặt lên lướt ngang qua cô.

Phiên Vân cười hờ hững, cô khẽ lắc đầu rồi ngậm điếu thuốc lên môi và bước ra ngoài. Phiên Vân dựa vào tường hút thuốc, cả dãy hành lang đều như ngập tràn trong làn khói trắng. Và đúng khoảng khắc đó, cô đã nhìn thấy Điệp.

Điệp mặc một chiếc áo màu xanh lam, sơ vin với một chiếc quần âu rất lịch lãm. Khuôn mặt anh góc cạnh, hiện lên những nét tuấn tú. Đôi môi của Điệp hơi cong, nhìn vào có cảm giác đó là một đôi môi dành cho con gái. Còn đôi mắt của anh thì dài và sáng, khiến khuôn mặt của anh càng thêm sáng bừng. Tuy nhiên, Phiên Vân lại cảm nhận được từ người đàn ông một sự kiêu hãnh, tôn quý và rất hờ hững. Trong đôi mắt anh tồn tại ngọn núi cao ngự trị, cô cảm tưởng như không một ai có thể chinh phục được ngọn núi đó.

Điệp nhìn Phiên Vân, ánh nhìn xa lạ nhưng lại tỏ rõ một sự ngỡ ngàng. Anh bước tới gần cô, để ý điếu thuốc bị cô kẹp chặt trong tay, rồi nói: “Tôi làm ở phòng tài vụ. Sao trước giờ chưa bao giờ thấy cô?”

Phiên Vân cũng lịch sự đáp lại: “Tôi làm bên kế toán. Ngay cạnh phòng các anh!”

Điệp bật cười, đưa tay gỡ phần tóc gáy theo phản xạ. Trông anh có hơi lúng túng: “Thật xin lỗi! Đúng là nhìn cô rất lạ!”

Phiên Vân chỉ cười khẽ, rồi cô lại tiếp tục hút thuốc. Điếu thuốc đã cháy quá nửa, tàn đỏ vẫn đang rượt đuổi nó đến đầu lọc. Phiên Vân cứ hút, hoàn toàn quên mất nỗi sợ hãi trong tâm hồn của mình.

Khi điếu thuốc cháy hết, Phiên Vân liền vứt nó vào trong thùng rác và quay sang nói với Điệp: “Tôi phải vào phòng làm việc đây.”

Điệp gật đầu đáp: “Được.”

Rồi cô bỏ đi, đôi gót giày xuống nền đá những âm thanh có nhịp điệu.

Đó là cuộc tao ngộ ngắn ngủi nhất trong cuộc đời, nhưng lại là cuộc tao ngộ bình yên nhất. Có một người đàn ông đứng bên cạnh cô, nhìn cô hút hết điếu thuốc. Đến lúc cô đi rồi anh vẫn sẽ dõi mắt theo, không hề hối hận.

3.

Quỳnh Chi nhìn Phiên Vân bằng một đôi mắt hần học, nhưng cô ta chỉ nhìn như vậy mà không hề nói gì. Phiên Vân coi như không thấy, mặc dù trong lòng cô hiểu rõ là Quỳnh Chi đang ghen.

Khi một người con gái ghen, họ sẽ để lộ ra những cái móng vuốt sắc nhọn để cánh cáo. Dù là với người đàn ông của họ hay là với tình địch của họ thì cũng đều phải đề phòng, bởi những cái móng vuốt đó bao giờ cũng tiềm tàng một sự cố chấp và lạnh ác. Đối với Phiên Vân, cô nghĩ rằng bản thân không có gì phải lưu ý. Bởi cô và Điệp không hề có chuyện gì, thậm chí là bạn bè cũng không. Vậy nên những chiếc móng sắc nhọn của Quỳnh Chi, có lẽ sẽ không bao giờ chạm được tới cô.

Đến cuối buổi, khi đã không thể chịu nổi được nữa, Quỳnh Chi mới bước đến cạnh bàn cô và nói rằng: “Anh ấy là của tôi!” Đó là một sự khẳng định kiên quyết. Cô ta muốn đóng dấu lên người Điệp một giấy chứng nhận quyền sở hữu. Phiên Vân từng nghĩ rằng, đây là người con gái có thể đem lại hạnh phúc cho bất cứ người đàn ông nào. Vì cô ta quá yêu người đó, quá sở hữu người đó. Nếu ai hiểu được sự cố chấp của cô ta, có thể họ sẽ nhận ra được vẻ đẹp và lý do để sống chung với cô ta đến hết đời.

Phiên Vân ngẩng mắt lên nhìn người con gái trước mặt. Quỳnh Chi cũng trừng mắt nhìn lại. Những người đồng nghiệp trong phòng đều im lặng, đó là sự thật của cuộc sống. Xung quanh ta luôn tồn tại những ánh nhìn bất lực, ham thú đến đáng ghét như vậy. Khoảng chừng năm giây sau, Phiên Vân không nói gì, cô đứng dậy rồi xách túi đi về.

“Đứng lại!” Quỳnh Chi hét lên, những tia thù hằn trong đôi mắt càng hiện rõ. Đó chính là những chiếc móng sắc độc. Cô ta cho rằng cả đời này không ai được phép bước qua mặt cô khi cô còn đang quan tâm như thế. Đó là một sự xúc phạm đối với cô.

Phiên Vân liền dừng lại, nhưng cô không đợi cho Quỳnh Chi lên tiếng mà nói rằng: “Để khiến cô yên tâm với người đàn ông của mình, tôi quyết định sẽ nghỉ việc. Tạm biệt!” Sau đó cô xoay người và bỏ đi. Đến bây giờ thì Phiên Vân đã hiểu tại sao mẹ cô lại luôn cau có khi đi làm về. Bởi ở công ty bà phải chịu quá

hiều áp lực. Từ công việc cho tới đồng nghiệp, tất cả đều đè nặng lên tâm lý, khiến bà như bị ai đó bức đến đường cùng và chỉ muốn bùng nổ.

Công việc lúc nào cũng thế, dù là công việc nhỏ thì cũng sẽ có những lúc khiến chúng ta phải chán chường. Cho dù Phiên Vân không muốn để ý, thì nó cũng sẽ để ý tới cô.

Phiên Vân ra khỏi công ty, đi bộ thẳng đến trạm xe bus. Ngoài trời nổi gió lạnh, chiếc áo khoát đỏ của Phiên Vân không đủ để khiến cô ấm áp. Cô nép người mình vào sâu bên trong hàng ghế chờ, ngắm nhìn những trống trải đang lướt qua khuôn mặt.

Đường phố đông nghẹt và ô nhiễm, những trận gió mạnh vẫn vù vù lướt qua.

Cô đã quyết định rời khỏi công ty, đó là một điều mà cô đã nghĩ rất lâu mà chưa thể tìm được một lý do nào đó, và cuối cùng thì Quỳnh Chi đã cho cô. Đôi khi ta cứ đi tìm một lý do để thuyết phục bản thân phải tiếp tục hoặc từ bỏ. Một số người khi đọc lên sẽ thấy vô nghĩa, nhưng đối với tôi, đó lại là một việc vô cùng quan trọng, liên quan đến sự sinh tồn của chúng tôi.

Sau khi Phiên Vân rời khỏi công ty, những người khác cũng lần lượt về hết. Quỳnh Chi đứng ngoài phòng tài vụ đợi Điệp. Trong lòng cô không hề thấy hả hê khi Phiên Vân nói nghỉ việc, điều đó khiến cô càng khó chịu hơn. Cô nghĩ bản thân đã thua. Tuy hai người chưa hề có dấu hiệu của một cuộc tranh giành, nhưng trong lòng cô hiểu rõ, Phiên Vân sẽ luôn là người thắng cuộc. Từ lúc Phiên Vân vào công ty đến giờ, cô ta chưa bao giờ quá thân thiết với một ai. Ngày ngày chỉ tới công ty hoàn thành công việc như để giết thời gian, rồi tan tầm cô ta sẽ xách túi ra về. Quỳnh Chi cảm giác, Phiên Vân là một người không có cảm xúc, không có cuộc sống. Cô ta chỉ làm mọi việc như một con rối và theo quy luật, không hề để ý tới bất kỳ ai đang ở xung quanh mình.

Đúng lúc đó, cánh cửa liền bật mở. Những người ở phòng tài vụ lần lượt bước ra. Họ đều nở một nụ cười khi nhìn thấy cô, cô không nói gì, chỉ chờ đợi anh một mình anh. Điệp luôn luôn là người xuất hiện sau cùng. Khi đám người mà cô không bao giờ nhớ nổi khuôn mặt bước ra hết, anh sẽ đến và nắm lấy tay cô. Rồi hai người sẽ bước cùng nhau, đi ăn hoặc làm tình. Tất cả đều cùng nhau!

Điệp mỉm cười, nhưng lần anh anh không nắm lấy tay cô. Câu đầu tiên của anh khi nhìn thấy cô chính là: “Phòng kế toán bọn em có người mới tới hả?” Quỳnh Chi không nói gì, cô chỉ héch mặt lên rồi khoác lấy tay anh. Sự kiêu kỳ trong đôi mắt cô là một sự cảnh cáo. Rằng cô sẽ làm bất cứ việc gì để anh ở bên cô mãi mãi. Điều cô sợ trong lòng không phải là việc anh sẽ thích Phiên Vân, mà cô sợ cảm giác anh không còn để ý đến cô nữa. Người con gái trong mắt anh phải là cô, chỉ có thể là cô thôi.

“Không, đó là Phiên Vân. Đã vào công ty từ tháng sáu năm ngoái.” Quỳnh Chi đáp lại bình thản. Giọng cô không nặng cũng không nhẹ, không biểu hiện rõ một chút sắc thái nào.

Điệp gật đầu và không nói thêm gì nữa, anh khoác tay cô rồi bước ra ngoài công ty.

...

Phiên Vân từng có ý nghĩ rằng, cô sẽ đi tìm một người đàn ông nào đó. Cùng anh ta bước qua những năm tháng đông dài. Và cuối cùng, hoặc là cô, hoặc là anh sẽ chết đi. Kết thúc cuộc hành trình đầy mệt mỏi và chán ngán. Tình yêu sẽ không bao giờ tồn tại mãi mãi trong hôn nhân, khi cảm giác hạnh phúc đã qua đi, cái tồn tại cuối cùng sẽ sự chấp nhận. Họ chấp nhận cứ thế như thế, sống với nhau cho tới cuối cuộc đời. Vì họ biết, ở ngoài thế giới kia sẽ không có ai chấp nhận họ như cô ấy hoặc anh ấy thời tươi trẻ nữa.

Ngồi trước mặt cô giờ đây là một người đàn ông hai mươi sáu tuổi, mang một màu mắt trầm như mùa đông và một dáng vẻ phong trần như đã trải qua vô số chuyện. Phải, anh là Dương Nguyễn.

Phục vụ mang thức ăn ra bày đầy trên mặt bàn, những món ăn ngon mà Phiên Vân không bao giờ đủ tiền để thưởng thức chúng. Cô ngẩng mắt nhìn người đàn ông ấy, thấy anh hình như đang cười. Và cô cũng thấy mình đang nở một nụ cười. Một nụ cười bất lực. Cô nói: “Nguyễn này, hình như em chưa bao giờ ăn cơm với anh.”

Dương Nguyễn gật đầu, anh lấy đũa gấp cho cô một con tôm chiên và đáp: “Ừ, đây là lần đầu tiên.”

“Em có một câu hỏi thế này, tại sao anh lại biết em sẽ đến trạm xe bus đó? Chúng ta chưa bao giờ tìm hiểu nhau.”

“Nhưng giờ thì có, anh đã biết em làm ở công ty nào. Trạm xe bus đó gần với công ty của em nhất.” Dương Nguyễn đáp. Dưới ánh đèn màu vàng, đôi môi anh thật lạ! Nó như tồn tại một sự lạnh lùng cố hữu, sự lạnh lùng đó như được mọc gốc rễ từ tận trong trái tim. Nếu trái tim của Dương Nguyễn đã mang một khối băng giá lạnh như thế, vậy thì anh còn gặp cô để làm gì?

“Em không muốn gặp anh.” Bỗng nhiên, Phiên Vân nhìn thẳng vào mắt của Dương Nguyễn và nói. Tựa như một người nằm mộng tỉnh giấc, chợt phát hiện ra bản thân cần phải làm gì, cô liền buông đũa và chạy đi mất. Cuối cùng thì cô cũng thức dậy. Cô lạnh lùng lao ra ngoài như một con mồi đang bị đuổi giết, rồi tan biến vào những đợt gió lạnh của mùa đông.

Dương Nguyễn vội vàng rút ví, để tiền bên dưới ly rượu vang đỏ của mình rồi đuổi theo cô. Những món ăn ngon chưa hề được ai thưởng thức. Ánh nến lung linh huyền ảo cứ chập chờn bên cạnh như sắp tắt. Người phục vụ thấy vậy đành ngán ngấm thối phũ một cái. Anh ta lẩm bẩm: “Cuộc hẹn hò tới đây là chấm dứt rồi sao?”

Ngoài đường có những âm thanh nhức nhối, đó là dấu hiệu của sự sống. Phiên Vân chạy trong sự sống, cô gồng hết sức lực lên để chạy trốn. Cô không muốn gặp anh, phải, cô không hề muốn gặp anh. Từ khi anh trở về, từ hơn hai năm trước khi biết anh đã kết hôn, cô không hề muốn gặp anh nữa.

Dương Nguyễn đuổi kịp cô, anh bắt lấy bàn tay gầy xương của cô rồi kéo cô vào trong lồng ngực mình. Sáu năm qua, cô đã gửi rất nhiều thư cho anh. Cuối thư cô luôn hỏi anh một câu rằng: “Anh sẽ trở về với em chứ, Nguyễn?” Đó là một sự chờ đợi mà cả đời này anh không thể nào quên được. Có một người con gái thích anh từ năm mười bốn tuổi, tặng anh chiếc bật lửa mạ bạc – kỷ vật của anh trai cô ấy, và cô ấy ngày nào cũng viết thư cho anh chỉ để chắc chắn rằng anh có trở về bên cạnh cô hay không. Vậy mà anh chưa một lần đáp lại cô, chưa một lần trả lời cô. Bởi vì anh không thể chắc chắn với cô, và vì anh không thể yêu cô.

“Phiên Vân, xin lỗi em!” Giọng nói của Dương Nguyễn khản đặc đi. Anh vẫn ôm chặt lấy Phiên Vân, không muốn cô rời xa mình trong giây phút này.

“Như thế này sao? Đây chính là lý do anh muốn gặp em phải không?” Phiên Vân nói giọng bình thản lạ kỳ. Đường như khi con người ta đã lên đến một đỉnh điểm nào đó, họ sẽ coi tất cả không còn quá quan trọng. Họ sẽ không còn cảm thấy hứng thú, hạnh phúc, hay là đau đớn. Trong lòng họ chỉ có tro tàn mà thôi. Phiên Vân đã rất nhiều lần bình thản mà tự hỏi lòng, cô hết yêu anh thật rồi chứ? Không, đó không thể gọi là hết yêu. Mà phải là cô không thể yêu anh được nữa, thực sự không thể yêu được nữa.

“Phiên Vân, cô ấy đã không còn bên cạnh anh nữa. Thế giới đã từ bỏ anh, em cũng thế sao?” Giọng Dương Nguyễn run run, thể hiện một sự đau đớn tột cùng. Trong thế giới của anh luôn tồn tại một người con gái, người đó không phải là Phiên Vân. Cô ấy là người mà anh có thể chăm sóc suốt cả cuộc đời. Là người mà anh có đủ tình cảm để yêu thương cô một cách trọn vẹn nhất. Nhưng cô ấy lại chọn rời bỏ anh, rời bỏ cuộc sống này và không bao giờ trở lại nữa.

Cuối cùng, anh buông cô ra, đặt một nụ hôn lên trán cô và quay lưng bước đi. Thời gian đã trôi qua, ký ức không thể chạm được đến hiện tại, vì vậy nên chúng ta mới bàng hoàng nhận ra rằng: Những gì vừa trải qua chỉ là một giấc mơ.

“Nguyễn” Bỗng chợt Phiên Vân gọi tên anh. Giọng của cô rất nhẹ, phảng phất chút xót xa. Dương Nguyễn dừng bước, nhưng anh không quay lại, giữa cái lạnh cắt da cắt thịt, anh đợi cho cô nói lý do của mình.

“Đi theo em.” Phiên Vân không hề nói ra lý do của mình cho anh biết. Cô xoay người về hướng ngược lại rồi bước đi thật nhanh. Dương Nguyễn ngoảnh đầu nhìn, hoài nghi thấy cô đang chìm khuất vào dòng người vội vã. Chần chờ một lúc, cuối cùng anh cũng quyết định đuổi theo cô.

Phiên Vân đi rất nhanh, gần như là chạy. Trong lòng cô đang có những sự phân vân dữ dội, và có cả khó hiểu nữa. Cô biết, bản thân mình không mong cầu ở anh một điều gì cả. Cô đã không còn hy vọng nữa rồi, khi biết tin anh kết hôn cô đã không còn hy vọng gì nữa. Những gì mà cô cho là thiêng liêng giống như một

tòa thành bị công phá, nó cứ hoành tráng và oai nghiêm mà sập xuống như thế, khiến một góc trời phải mịt mù trong cát bụi.

Khi Dương Nguyễn nói thế giới đã quay lại với anh, cô biết bản đã được định sẵn là không thể rời xa anh được nữa. Nhưng tình cảm mà cô dành cho anh không phải là tình yêu nữa. Đó chỉ là một sự xót thương, là một sự không đành lòng. Chưa có người đàn ông nào khiến cô phải làm thế. Trong những năm tháng còn đi học, các bạn nam dù có theo đuổi cỡ nào cô cũng sẽ không gọi tên họ. Nhưng người đàn ông này biết cách để giữ cô lại ở bên đời anh ta. Phiên Vân nhận ra rằng: Đó là một sợi dây độc ác, trói buộc bước chân cô ngay cả khi cô đã chạy được.

Số mệnh luôn luôn tàn nhẫn với cô như vậy. Nó không bao giờ cho cô hơi ấm, mà chỉ kéo đi những người mà cô yêu thương nhất ra khỏi cuộc đời cô. Anh trai cô, ba cô, và Dương Nguyễn... Họ đều không ở bên cô nữa, họ đều chọn cách rời bỏ cô.

Bước chân Phiên Vân dừng lại trong một con hẻm tối tăm. Dương Nguyễn cũng lặng lẽ dừng lại ở đằng sau. Anh ngẩng nhìn căn nhà nhỏ bị khóa kín bưng. Nó giống như một chiếc rương có chứa những điều bí mật, bụi bặm và cũ kỹ, chỉ một người mới có thể mở được nó.

Phiên Vân nhìn căn nhà đã bị chính mình niêm phong, rồi nhếch môi cười nhạt. Không ngờ lại có thể quay về đây lần nữa – ngôi nhà của anh trai cô. Đây là nhà mà anh đã mua từ rất lâu, định sẽ cưới vợ và chuyển về đó sống. Nhưng cuối cùng, nó lại trở thành một căn nhà cũ kỹ và tối tăm theo năm tháng, chưa hề được ai đặt chân tới một lần trong hơn tám năm qua.

Phiên Vân lấy ở trong túi xách ra một chùm chìa khóa, cách cách mở cổng, để Dương Nguyễn vào rồi khóa chặt chúng lại cẩn thận. Xung quanh cả hai người đều tối tăm, tĩnh mịch. Ánh sáng hiu hắt từ nhà bên cạnh không đủ để chiếu tới chỗ của hai người. Phiên Vân phẩy lớp bụi trên đầu ngón tay, sau đó quay lại nói với anh bằng một giọng hết sức bình thản và chắc chắn rằng: “Dương Nguyễn, đêm nay chúng ta sẽ ngủ ở đây!”

4.

Hai người cuốn lấy nhau trên sàn nhà phủ bụi. Trong bóng tối có những hơi thở nặng nhọc phát ra. Đèn không được bật lên, không gian kín bưng chẳng có một lối thoát. Anh lướt môi từ đôi mắt cho đến hõm cổ của cô, hơi thở nóng rẫy phả lên da thịt khiến cô nhức nhối. Phiên Vân mở to mắt nhìn anh, nhưng không thể nào nhìn thấy những đường nét rõ ràng của một khuôn mặt phong trần và nam tính. Anh ngụp lặn giữa bóng tối, đưa cô lên đỉnh cao của hoan lạc. Cô bám chặt lấy vai anh, lắng nghe nhịp đập của anh ẩn sâu trong lồng ngực. Móng tay cô bấm vào da thịt anh, bật máu. Mùi máu tanh ngọt xen lẫn với những giọt mồ hôi nóng ẩm, cô chưa bao giờ cảm thấy mình thỏa mãn đến như vậy.

Năm mươi bảy tuổi, sau khi chia tay với một anh chàng nào đó, Phiên Vân đã chạy đến gặp tôi và nói: “Tất cả đàn ông đều có một trái tim cô độc.” Dương Nguyễn năm đó không phải là một người có trái tim cô độc. Nụ cười rạng rỡ của anh đã nói với tôi điều ấy. Nhưng Phiên Vân lại có thể nhìn thấu anh, có thể cảm nhận được cuộc đời đã định sẵn cô và anh sẽ cô độc giống nhau. Dương Nguyễn là tất cả đàn ông trong lòng Phiên Vân, nếu anh cô độc thì cuộc đời của cô sẽ không thể có bất kỳ ai bước vào được nữa.

Bởi vì tất cả bọn họ đều cô độc!

Sau khi những dục vọng tan biến, Dương Nguyễn ôm cô nằm dưới sàn nhà lạnh lẽo. Tầm áo của anh đắp lên người cô hờ hững, trên đó còn lưu lại mùi nước hoa của anh. Phiên Vân nằm trong vòng tay anh, hơi thở của cô mong manh đến nỗi có thể tan biến bất cứ lúc nào. Những mệt mỏi tích tụ lại nơi trái tim, khiến cô chỉ muốn ngủ trong vòng tay của người đàn ông này mãi mãi.

Cô nói: “Dương Nguyễn, anh biết không? Năm mươi tám tuổi, khi biết tin anh lấy vợ, em đã mất trinh với một người. Cậu ấy tên Bình, học cùng lớp, và em chẳng nhớ gì về cậu ấy nữa cả.

“Có lẽ anh đã gây ra cho em một vết thương mãi mãi cũng không thể chữa lành.” Dương Nguyễn ôm chặt cô vào lòng, những đau đớn của cô anh không thể cảm nhận thấy được. Vì nó đã bị cô chôn chặt, chỉ có một mình cô biết đến mà thôi. Rồi anh lại nói: “Phiên Vân, từ bao giờ em lại khép lòng như vậy?”

“Anh thấy em khép lòng sao?” Phiên Vân hỏi lại.

Dương Nguyễn đáp khẽ: “Ừ.”

“Nhưng chúng ta vừa làm tình với nhau. Em đã gọi tên anh rất nhiều lần.” Giọng của Phiên Vân vẫn bình lặng như thế. Trong lòng cô giờ đây như một hồ nước yên ả, không có bất kỳ sóng gió nào hết. Trong căn nhà của anh trai cô, nằm trong vòng tay người đàn ông mà cô từng yêu tha thiết... Đây là một khung cảnh mà cô đã từng nghĩ đến, là một cảm giác thực sự yên bình.

Dương Nguyễn thở dài, rồi anh nói: “Đó là bản năng.”

Phiên Vân im lặng, cô giả vờ như đã ngủ thiếp đi. Mà dù sao thì cô cũng đã quá mệt để nói chuyện với anh thêm nữa. Đêm nay thế là quá đủ. Anh đã khiến bản năng trong cô trỗi dậy, khiến cô hết lần này đến lần khác gọi tên anh. Cô cũng biết, cái tên của anh không phải xuất phát từ trong trái tim cô. Mà nó lại nằm trong dự vọng mãnh liệt, nằm trong cái bản năng trần tục mà anh muốn nói đến.

Cô đã khép lòng, phải, đã khép lòng từ rất lâu rồi. Từ khi anh trai mất, từ khi Dương Nguyễn đi, và từ khi ba cô theo người đàn bà khác. Cô đã không còn tin vào một ai nữa. Cô đã từng nghĩ bản thân sẽ chết trong cô độc. Trên một chiếc giường phủ ga trắng, trước mặt là lối ra ban công ngắm bình minh và hoàng hôn. Và rồi cô tự cho đó là một sự giải thoát.

Phiên Vân ngửi hương thơm trên chiếc áo của anh, trong lòng chợt thấy buốt lạnh. Có những ước muốn đã chết mòn, khi ta nhận được lại thấy nó không giống với những gì mà chúng ta đã mong muốn. Con người luôn luôn thay đổi, chẳng có thứ gì là mãi mãi cả.

...

Sáng hôm sau, lúc Phiên Vân tỉnh dậy đã không thấy Dương Nguyễn ở cạnh bên nữa. Anh đắp lại chiếc áo khoát màu đỏ lên người cô và cứ thế ra đi. Xung quanh chỉ còn ánh sáng tràn từ ô cửa sổ trước mặt và một không gian im lặng đến đáng sợ. Đây là cảm giác mà Phiên Vân không bao giờ mong chờ. Mỗi lần ở nhà tôi, cô đều dậy từ rất sớm và rời đi trước. Tôi hiểu cảm giác thiếu an toàn của cô, cô luôn sợ bản thân sẽ bị bỏ rơi. Vậy nên mới tự nhắc nhở bản thân mình phải là người bỏ rơi người ta trước.

Phiên Vân ngồi dậy, chợt thấy trong túi áo khoát của mình có một mảnh giấy được nhét hờ hững. Là của Dương Nguyễn để lại. Cô biết anh sẽ không bỏ đi một cách tuyệt tình như thế. Bởi vì anh nợ cô một thứ tình cảm mà cả đời cũng không thể đáp lại.

Phiên Vân mở tờ giấy ra đọc, trên đó anh đã viết rằng: “Phiên Vân, cảm ơn và xin lỗi!”

Đó là Dương Nguyễn mà cô biết, luôn luôn rời xa cô và không một lần ngoảnh lại. Cho dù cô có còn yêu anh hay không, thì người đàn ông này vẫn là người duy nhất khiến cô có thể gọi tên một cách tha thiết. Là người đầu tiên mà cô đưa tới căn nhà mà tám năm qua cô chưa bao giờ muốn bước vào. Cô cho anh thứ tình cảm thiêng liêng nhất đời con gái, còn anh đáp lại cô bằng một đêm hoan lạc và trần trụi trên sàn nhà phủ bụi. Lớp bụi ở dưới lưng cô như hơi thở của anh, hút cô vào biển tình mê mông và sóng gió. Đó chính là người đàn ông của cuộc đời cô.

3. Chương 3

1.

Từ sau hôm đó, Phiên Vân dọn hẳn về căn nhà của anh trai cô. Khi cô xách va li rời đi, tôi đứng nhìn theo mãi cho tới khi bóng cô không còn trong tầm mắt nữa. Đó là một người con gái có dáng người nhỏ gầy, luôn thích màu đỏ, tóc dài, mắt sâu và có sự cố chấp mãnh liệt như màu đỏ mà cô thích. Cô là người tâm hồn có quá nhiều rạn vỡ, nhưng vẫn luôn nuôi một thứ hy vọng mà chính bản thân cô ta cũng không biết đó là hy vọng gì. Thành ra cô rất tuyệt vọng.

Tôi biết rằng, nếu cô rời khỏi tôi, cô sẽ rất dễ bị lạc trong căn nhà đó. Tôi biết cô sẽ không thể thoát ra được nó, và thời gian tôi nhìn thấy cô cũng sẽ không được nhiều. Nhưng có lẽ tôi không ngăn cản cô được, đó là một Phiên Vân mà tôi chưa bao giờ chạm được vào. Chúng tôi vẫn cứ cách xa nhau như vậy.

Tôi có hẹn với Phiên Vân tại Sky. Hôm đó cô mặc một chiếc áo len dài màu đen, một chiếc quần màu đỏ, và một đôi giày tối màu. Tóc tai cô rối bù, có đôi phần bết bết. Khuôn mặt đờ đẫn, hai bọng mắt phía

dưới lộ rõ, nhìn vào có thể đoán được là cô ấy bị thiếu ngủ. Tôi nhìn cô không chớp mắt, nhưng rồi lại nghĩ với một người như Phiên Vân, nếu ra ở riêng thì có lẽ đây là điều hoàn toàn bình thường. Một người cô đơn rất khó ngủ, kể cả khi họ có buồn ngủ đi chăng nữa thì họ cũng sẽ không dám ngủ.

Phiên Vân ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Cô lấy bao thuốc trong túi xách ra rồi rút một điếu, châm lửa và hút. Phong thái của cô giống một kẻ bất cần đời, lúc nào cũng tự in là đúng. Rồi cô nói với tôi rằng: “Tớ đã bỏ việc rồi Vũ ạ!”

Quả nhiên là thế, thái độ này của cô đã khiến tôi đoán được ra phần nào điều mà cô sắp nói tới. Tôi mím môi, đáp: “Tại sao?”

Phiên Vân nhả ra một làn khói xám, làn khói xám ấy lắng bằng trước khuôn mặt cô rồi tan biến vào hư không. Cô nói: “Tớ không muốn tạo ra một cái gì đó gọi là số phận nữa. Họ cần được ở bên nhau.”

Tôi nhìn cô, hỏi bằng một giọng khó hiểu: “Họ là ai?”

Phiên Vân dụi điếu thuốc còn chưa cháy quá nửa vào trong chiếc gạt tàn cạnh đó, rồi cô quay mặt lại nhìn tôi và đáp: “Quỳnh Chi và Diệp.”

Tôi đã hiểu rồi. Có lẽ Phiên Vân sợ bản thân và Diệp sẽ xảy ra chuyện gì đó. Cô luôn nghĩ mọi chuyện sẽ xảy đến với mình, tất cả những chuyện tồi tệ, và cả tình yêu cũng thế. Tôi vươn người tới, nắm lấy bàn tay xanh xao của cô, thật chặt. Tôi chỉ có thể làm như thế này, ở bên cạnh cô trong im lặng và nhìn cô như thế. Để cô luôn biết rằng tôi vẫn ở đây, ngay bên cạnh cô.

“Cậu sẽ tìm việc chứ?” Tôi hỏi.

Phiên Vân hơi lắc đầu: “Hiện tại thì chưa. Tớ muốn được nghỉ ngơi một chút.”

Tôi gật đầu đồng ý, có lẽ cô cần một chút thời gian thật.

Phiên Vân gạt tóc ra sau mang tai, mái tóc rối của cô khiến cô phải nhăn mặt. Có lẽ cô đã phát hiện ra bộ dạng của mình tàn tạ đến mức nào, nhưng lại chỉ có thể cười nhạt rồi lắc đầu đầy bất lực. Phiên Vân đưa cả phê lên miệng nhấp, được một ngụm rất nhỏ rồi lại bỏ xuống, thêm đường và lại uống. Lần này là một ngụm lớn.

Tôi nhìn từng cử chỉ của cô, cố đoán ra những suy nghĩ trong đôi mắt sâu như đại dương ấy mà không thể. Có lẽ cô đã chôn chặt lòng mình xuống. Những đau khổ, tổn thương và cả những hy vọng của một người con gái, tất cả đều được cô cất giữ, trong chiếc hộp kín bưng của tâm hồn.

“Vũ ơi, không hiểu sao tớ lại luôn có cảm giác tội lỗi.” Khi đã uống hết tách cà phê của mình, Phiên Vân liền nhìn tôi và nói câu đó.

Cảm giác tội lỗi của cô chính là cảm giác đã giết chết chính anh trai của mình. Cảm giác tội lỗi của cô là cảm giác để mất người đàn ông mà mình mong chờ nhất. Cảm giác tội lỗi của cô là cảm giác khi ba cô ra đi, cô chỉ biết đứng nhìn ông ấy, không một lời từ biệt. Đó là tất cả những tội lỗi mà Phiên Vân nghĩ bản thân cô sẽ không bao giờ chuộc lại được.

Tôi mỉm cười, cố gắng trấn tĩnh cô: “Đừng nghĩ thế, cậu không có lỗi gì cả. Thật đấy!”

Phiên Vân lắc đầu: “Cậu không hiểu được đâu Vũ. Khi một người vì cậu làm một điều gì đó, nhưng rồi chính cái điều mà cậu mong muốn người đó làm lại khiến họ rời xa cậu thì cậu sẽ thấy sao? Cậu sẽ thấy trống vắng và đau khổ. Sự chờ đợi là một sự dày vò khủng khiếp, suốt nhiều năm qua tớ đã bị dày vò như thế đấy.”

“Phiên Vân” Tôi đau xót gọi tên cô, nhưng cô dường như không nghe thấy tiếng gọi đó mà tiếp tục nói “Vũ, tớ sẽ kể cho cậu nghe một câu chuyện.”

“Đừng.” Tôi cố ngăn cô lại “Phiên Vân, đừng tự rạch vết thương của mình thêm rộng ra nữa. Hãy để nó tự lành miệng, có được không?”

Phiên Vân đau khổ đáp: “Không thể được. Không thể kịp nữa rồi Vũ ạ! Cuộc đời của tớ đã định là sẽ không bao giờ lành lặn được nữa.”

...

Mùa hè năm ấy Phiên Vân mười hai tuổi, tóc dài, mắt sâu và trầm lắng như lòng đại dương xanh thẳm. Khi họ mở cửa căn phòng ở nhà bà ngoại, thấy cô nằm ngất lịm trên nền đất lạnh liền vội vã đưa cô tới bệnh viện. Trông cô trắng bệch như một cái xác, sự sống mong manh còn đập trong lồng ngực có thể tan biến bất cứ lúc nào. Bác sĩ nói cô bị hoảng loạn do gặp phải một cú sốc khá lớn, tinh thần bị và sức lực đều bị tổn thương. Nhưng ông lại nói, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là có thể bình thường trở lại.

Phiên Vân từng nghĩ ông bác sĩ đó đã lừa cả gia đình cô. Sau khi nghỉ ngơi, cô không hề khỏe lại. Trong trái tim cô đã mang một vết thương không bao giờ lành miệng. Thời gian đó, cô ở nhà, đóng cửa thật chặt và khóc một mình. Có một số chuyện khiến cô không thể nào kìm nén được. Cú vấp ngã đầu đời như một đòn đánh phủ đầu, khiến cô không gượng dậy nổi.

Ba cô nói: “Phiên Vân, đừng buồn. Anh con nhất định sẽ thanh thản.” Ngày hôm đó ông đứng ở ngoài cửa, cô ngồi ở trong phòng, giọng ông có vị trầm nhưng không hề ấm áp. Cô nghe thấy chỉ càng khóc thêm, nước mắt tưởng như biển cả vô tận, cứ thế rơi mãi, rơi mãi.

Cô nằm ở trên giường, trùm chăn kín người. Xung quanh im lặng và bóng tối bao trùm, tất cả đều như một cỗ quan tài đã được đóng kín, chỉ chờ người đến đem đi chôn. Chết là một suy nghĩ mà Phiên Vân từng thấy qua, cô nghĩ đó là một sự giải thoát. Nhưng sự giải thoát của cô lại không phải là sự giải thoát của bố mẹ cô, thế cho nên cô đành phải học cách chấp nhận cuộc sống tồi tệ này.

Phiên Vân ở nhà đúng một tháng, gia đình cô nói với nhà trường rằng cô mắc bệnh nặng. Khi cô bước ra khỏi phòng, tất cả mọi người đều không có ở nhà. Ba mẹ đã đi làm, căn nhà trống vắng chỉ còn mình cô. Thế giới bên trong và bên ngoài đã thực sự thay đổi, khi anh trai mất cũng là lúc cô không còn ai ở bên cạnh nữa.

Phiên Vân nhìn mình trong gương, thấy như đó là một người khác. Tất cả đều rất sạch sẽ. Tóc tai và quần áo gọn gàng, đôi mắt sâu thẳm và một thần thái hờ hững. Giống như có một trận bão vừa lướt qua, nó cuốn đi mọi thứ, không hề để lại cho cô chút gì.

Phiên Vân đưa tay tì lên mặt gương, run run nói: “Chúng ta còn nhau!” Đó là câu nói đầu tiên của cô kể từ khi anh trai mất. Câu nói ấy như khắc sâu vào trong tâm trí, không bao giờ phai nhạt.

Sau đó Phiên Vân được chuyển trường, ở đó cô đã gặp Vũ – một người bạn mà cô nghĩ mình có thể nương náu nhờ trong những năm tháng đen tối của cuộc đời. Phiên Vân kể cho Vũ nghe rất nhiều chuyện, nhưng hơn nhất vẫn là câu chuyện ở ngoại ô thành phố. Câu chuyện có màu của những cơn mưa đỏ, nóng bức và ngọt ngào. Cô nói anh trai đã chết trong cơn mưa đỏ, khi cô vẫn đang chờ đợi. Tất cả thế giới của cô đã không còn lạnh lẽo, nó rạn vỡ ra theo từng tiếng mưa và cứ bào mòn dần tâm hồn của cô.

Vũ thường hay thắc mắc rằng, tại sao Phiên Vân lại có những ký ức tồi tệ đến thế? Những ký ức đó như đã mọc rễ, cắm sâu vào lá phổi của cô, khiến cô ngay cả khi ngừng thở cũng sẽ nhớ về chúng.

“Chúng ta được quyền lựa chọn cuộc sống của mình Vũ ạ, nhưng không thể biết trước được kết cục sau những lựa chọn đó.” Phiên Vân nương theo ánh nắng, cô nhào người ra bãi cỏ, nhìn lên bầu trời và nói.

“Cậu chắc chứ?” Vũ hỏi.

“Tớ chắc chắn. Rồi một ngày nào đó, tớ sẽ phải chết đi, chúng ta ai cũng vậy. Nhưng cái đích mà tớ mong muốn, tớ không biết là đã đạt được hay chưa!”

“Sao cậu không thử cố gắng?”

“Tớ vẫn luôn cố gắng.” Phiên Vân đáp lại đầy bình tĩnh. Trên gương mặt cô không có bất kỳ một sắc thái nào. Hôm đó cô vừa đi thi học sinh giỏi về. Hai người hẹn nhau ra bãi cỏ đằng sau trường, cùng ngắm hoàng hôn và cùng nói chuyện.

Vũ biết cuộc sống luôn có những sự lựa chọn, và chúng ta được quyền chọn một hướng đi cho riêng mình. Vũ chọn một cuộc sống bình lặng, nghĩa là nương theo số phận mà sống, dù tốt dù xấu cũng sẽ không chống trả. Có thể gọi đó là một sự yếu hèn hay mong cầu yên bình cũng được, nhưng cô ta luôn hài lòng với bản

thân về lựa chọn đó. Còn Phiên Vân, cô ấy không còn khái niệm lựa chọn nữa. Đối với cô ấy, cái gọi là lựa chọn chính là quyết liệt từ bỏ mọi sự sắp đặt. Đó là sự quấy đạp cùng cực, cả đời cũng không thể thoát ra.

2.

Thời gian cứ thế trôi qua, như một cái chớp mắt đầy ngỡ ngàng và chẳng một ai có thể níu giữ nổi. Một buổi chiều năm Phiên Vân mười bốn tuổi, cô đã gặp Dương Nguyễn.

Ngày hôm đó Phiên Vân đưa Vũ về, cô vẫn là người đeo. Trên chiếc xe đạp màu hồng cũ kỹ, cô kể cho Vũ nghe những câu chuyện không đầu không cuối. Từ chuyện con mèo nhà cô bị gã hàng xóm chọc mù mắt vì ăn vụng, cho tới chuyện gã ta bị tai nạn gãy tay ngay sau đó. Từ chuyện con cá mà cô nuôi đã chết vì bị con mèo mù ăn thịt, cho tới chuyện cô đã đạp vỡ bình thủy tinh nuôi nó. Tất cả đều không bắt đầu từ một lý do nào cả, nhưng cô vẫn kể cho Vũ nghe, mặc Vũ có quan tâm hay không.

Hai người đi qua một con dốc thoải thoải, ráng chiều buông đỏ cả con đường. Giọng nói của Phiên Vân như một cơn gió nhẹ, cứ lan vào từng góc ngách như một cuộc chạy trốn. Hôm ấy Phiên Vân mặc bộ đồng phục trường, tóc buông xõa và đi một đôi giày vải đã bạc màu. Cô gồng mình đạp lên con dốc, bằng một vẻ quyết tâm và cố chấp.

Đáng ra Phiên Vân sẽ không hề nhìn thấy Dương Nguyễn nếu như anh không bước ra ngoài đúng lúc ấy. Anh đứng đó, đi một đôi Martin trắng tới trước hiên nhà và ngẩng khuôn mặt lên nhìn bầu trời xa xanh. Phiên Vân bị thu hút bởi dáng vẻ đó, và lần đầu tiên trong cuộc đời cô tự nói với lòng mình rằng: Anh ấy phải là người đàn ông của cuộc đời cô.

“Tớ chưa từng thấy người con trai nào như thế. Đó là khoảnh khắc khó nắm bắt nhất trong cuộc đời.” Phiên Vân nói.

Khi gặp người mà ta có thể yêu thương, bạn sẽ thấy thời gian chỉ là một thứ không đáng quan tâm nữa. Thế giới trong bạn sẽ chỉ có những cánh hoa đang xòe ra khoe sắc, đó là hoa tình yêu.

Tuy nhiên, Phiên Vân chỉ nhìn Dương Nguyễn từ xa, cô chưa bao giờ có ý định sẽ đến trước mặt anh nói chuyện. Cô không phải một con người rụt rè, nhưng cô biết cô chỉ có thể ngắm anh như vậy, chứ không thể khiến anh trở thành như ý nguyện của bản thân. Cho dù cô rất yêu anh, thì ánh mắt của anh cũng không dành cho cô. Mà nó dành cho bầu trời xanh ngút ngàn kia.

Rồi cả ba người họ quen nhau, rất tình cờ như đã được số phận an bài. Dương Nguyễn sửa xe giúp Phiên Vân trong một lần xe cô bị hỏng. Anh đã đi tới, nở một nụ cười và nói rằng: “Để anh giúp!”

Phiên Vân không đáp lại, chỉ mặc yên cho anh sửa xe giúp. Cô ngắm nhìn anh sửa xe, đó là một phong thái tuyệt mỹ nhất mà cô từng thấy. Dưới nắng hè, những giọt mồ hôi long lanh đến chói lóa. Chiếc áo trắng anh mặc giống như một ánh hào quang. Còn chiếc ba lô màu xanh quân đội và đôi giày Martin trắng nữa, tất cả đều thật sáng ngời. Trong lúc đó, cô chỉ muốn cúi xuống, ôm ghì lấy anh và hôn anh. Nhưng không thể. Lý trí cô đã mách bảo như vậy.

Sau khi sửa xe xong, Phiên Vân liền nói vội:: “Em tên Phiên Vân.”

Dương Nguyễn liền mỉm cười đáp: “Anh tên Dương Nguyễn.”

Rồi cả hai cùng chia tay nhau tại con đường đó, đi về hai hướng khác biệt. Phiên Vân vui vẻ đạp xe về nhà, trong lòng vẫn thơm ngát hương hoa tình đương kỳ nở rộ. Có con bướm chập chờn bên gióng xe đạp, Phiên Vân nhìn nó rồi nở một nụ cười. Đã rất lâu rồi cô không thấy mình cười như thế, ấy là nụ cười hạnh phúc nhất kể từ khi anh trai cô ra đi.

...

Kỳ thi kết thúc học kỳ đã trôi qua, Phiên Vân vẫn là người đứng đầu bảng. Cô lạnh lùng đến nỗi không để ý bất cứ kẻ nào đang ở đằng sau mình, cho dù kẻ đó đang cố gắng rượt đuổi cô. Phiên Vân vẫn cứ đi trên con đường của riêng cô - con đường bất khả xâm phạm, chẳng ai có thể đặt chân vào nổi.

Bầu trời ngày hè cao và xanh trong, những tia nắng gắt như muốn thiêu đốt tâm hồn. Ngày học cuối cùng của năm lớp tám, Phiên Vân nghe tin Dương Nguyễn sẽ đi nước ngoài. Hôm ấy cô không hề nói gì, cứ ngồi

một chỗ nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong lòng cô đã hiểu rõ, người con trai đó không thể là của cô. Vì anh có bầu trời của riêng anh, và cô mãi mãi không thể là cánh chim bay trên nền trời đó được.

Hân là người đã từng yêu anh trai cô tha thiết. Chị ấy không thích cô, thậm chí còn có ý thù địch. Sau khi anh trai mất, chị ta lại sự hận thù đó càng được lộ rõ hơn. Chị không bao giờ xuất hiện nữa, hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của cô giống như sự biến mất của anh trai. Phiên Vân nghĩ có lẽ chị đã đi theo anh, cô cũng cho đó là một việc nên làm. Bởi vì chị yêu anh như vậy, nên chị hoàn toàn có thể làm như thế.

Nhưng kết thúc buổi học ngày hôm đó, Phiên Vân đã gặp Hân. Chị ta đứng ở cổng trường, khuôn mặt hốc hác như giống như đã hóa thành xác chết. Chị đứng trong ráng chiều, cả người xanh xao và tiêu tụy. Có lẽ rất nhiều đêm rồi Hân đã không ngủ, Phiên Vân nhận ra điều ấy ở những quầng thâm quanh đôi mắt chị.

Hân đã cắt tóc, mái tóc giờ ngắn xơ xác và dựng đứng như một tên đàn ông. Chị ta mặc một chiếc áo thun màu đen, một chiếc quần bò cũ và một đôi giày thể thao bẩn thỉu. Hân đã thay đổi, chị ta không còn là Hân của ngày trước nữa. Những vẻ hiền dịu đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một nét bụi bặm, lạnh lùng và cô độc.

Chị đứng ở cổng trường chờ Phiên Vân, mờ nhạt như nắng chiều. Phiên Vân đã nhận ra chị ngay từ cái nhìn đầu tiên. Cô bước đến trước mặt chị và gọi tên chị. Hân quay lại, nhìn Phiên Vân vẻ thù hận. Nhưng rồi chị ta chỉ bước tới trước mặt cô và nói: “Đi theo tao.”

Phiên Vân không chút suy nghĩ, cô đi theo chị. Trong đầu cô đang nghĩ tại sao chị vẫn còn tồn tại? Đáng lẽ ra chị phải chết theo anh trai cô rồi chứ? Đó là một kết cục tốt nhất cho hai người. Vậy tại sao chị vẫn còn đây? Chị cắt tóc, mặc quần bò và đi giày thể thao như một đứa bụi đời. Trong đôi mắt chị tồn tại một thứ thù hận không thể tan biến. Và thứ thù hận đó là để dành cho cô.

Hân đi đằng trước, cái dáng gầy gò tới nỗi có thể bị gió xô ngã bất cứ lúc nào. Đến khi rẽ vào một cái ngõ, chị mới dừng lại và quát: “Tại sao mày lại đi theo tao?”

Phiên Vân bình tĩnh đáp lại: “Vì chị nói em hãy đi theo chị.”

“Thế giờ tao nói mày đi chết đi thì mày có làm không?”

“Đó là điều em vẫn luôn muốn làm, nhưng em không thể.”

Hân bật cười, tiếng cười như tiếng vỡ của chiếc bình thủy tinh nuôi cá mà cô từng đập vỡ. Âm thanh ấy khiến Phiên Vân phải rùng mình. Cô hơi lùi lại về dè chừng, nhưng đôi mắt thì vẫn nhìn thẳng vào người con gái trước mặt.

Hân bước tới, nhanh chóng vươn cánh tay gầy như một cành củi ra bắt lấy cổ của Phiên Vân và xiết chặt. Từ người chị phát ra một mùi nguy hiểm, sự nguy hiểm ấy chứng tỏ chị ta có thể giết chết Phiên Vân ngay lúc này. Những ngón tay gầy của Hân nắm chặt lấy cổ của Phiên Vân. Vừa xiết, chị ta vừa nghiêng răng hỏi trong cơn thịnh nộ: “Tại sao người chết không phải là mày mà lại là anh ấy? Tại sao?”

Câu hỏi này Phiên Vân đã từng hỏi bản thân rất nhiều lần, nhưng cô chưa bao giờ trả lời được. Giờ đây Hân hỏi cô, khiến cô càng thêm lúng túng. Đôi mắt sâu thẳm của cô nhìn chị, ánh nhìn như van lơn chị hãy giúp cô tìm câu trả lời, để những tội lỗi trong lòng cô biến mất. Hân hiểu được điều đó, đôi tay chị hơi lỏng ra và nói: “Anh ấy đã chết, vậy nên mày sẽ không bao giờ thoát được tội. Chính mày đã giết chết anh ấy.”

“Phải.” Phiên Vân không phủ định, vì điều đó là sự thật. “Là em đã giết chết anh ấy.”

“Mày ghét anh ấy đến vậy sao?” Đôi tay Hân giờ đây chỉ còn hờ hững đặt trên cổ Phiên Vân, không có một chút sức lực nào đè nặng lên nó. Phiên Vân khẽ nhắm mắt, cô không muốn nghĩ đến những điều tồi tệ này nữa. Đôi môi cô mấp má, nhưng không thể nào bật lên thành tiếng. Nhưng không dừng lại ở đó, giọng nói của Hân vẫn lờn vờn bên tai cô: “Anh ấy lúc nào cũng quan tâm đến mày. Sự tồn tại của tao trong đời anh ấy chỉ như một sự thay thế. Anh ấy yêu mày, mày không biết sao? Ngay cả sự sống anh ấy cũng ày, tại sao mày vẫn không hiểu được điều ấy hả Phiên Vân?”

Trong tim như có một con giòi đang điên cuồng đục khoét, Phiên Vân hét lên đau đớn rồi gạt tay của Hân ra khỏi cổ của cô. Đôi mắt cô trống rỗng, khuôn mặt trắng bệch không còn một giọt máu. Hân đã đào lên khỏi tâm hồn cô một nắm mồ mà cô luôn chôn kín. Nắm mồ đó là nỗi đau mất đi anh trai, nắm mồ đó là sự

dần vật khi chính cô là người đã khiến anh trai phải ra đi ở tuổi hai mươi ba. Tại sao chị ta lại có thể độc ác đến như vậy? Hết lần này đến lần khác, cô đều muốn đập lên trên nắm mồ đó một lớp cỏ để che giấu đi những đau đớn của bản thân. Vậy mà hôm nay, Hân chỉ dùng một tay để xới tung nó lên, làm lộ cả cổ quan tài kín bưng mà cô đã khổ sở chôn đi. Đối với cô, đó là một sự tàn nhẫn không một ngôn từ nào có thể miêu tả nổi.

“Anh ấy yêu chị, xin hãy hiểu điều ấy.” Phiên Vân vừa khóc vừa nói. Cô cúi gập người xuống để che đi sự tổn thương của bản thân, một vết thương sâu hoắm không bao giờ lành miệng. “Em không ghét Văn, anh ấy là anh trai của em. Là người mà em có thể tin tưởng trong cuộc sống này ngoài ba mẹ, là người mà em yêu thương vô vàn. Chị có hiểu không? Em không ghét Văn, không hề ghét Văn.” Những câu nói cuối cùng giống như một bản nhạc bị đứt đoạn. Dây đàn bỗng nhiên phụt một tiếng, máu từ ngón trở bắn ra như một đóa hoa nở rộ. Đó là cảnh tượng đẹp nhất của một nghệ sĩ, hiển dâng tất cả vì nghệ thuật. Cũng giống sự ghen ngào và nước mắt của Phiên Vân, nó rơi là vì nỗi đau. Chỉ có nỗi đau mới có thể khiến nó đẹp nhất. Còn hạnh phúc phải là của nụ cười.

Con ngõ vắng không một bóng người, bầu trời đã chuyển tối. Hơi nóng hầm hập khiến hai người đổ mồ hôi. Trong mồ hôi còn thấm cả nước mắt mặn đắng. Phiên Vân ngồi xồm xuống khóc thành tiếng, cô chống tay lên trán, khuôn mặt đã nóng bỏng nước mắt. Hân thì đứng nhìn cô, khuôn mặt vô cảm. Sự đau đớn của chị ta nằm sâu trong tâm hồn, không thể biểu hiện trên da thịt.

Khoảng năm phút sau, Hân cúi xuống, ghé sát vào khuôn mặt của Phiên Vân. Dường như chị ta muốn nhìn rõ những giọt nước mắt sắp khô cạn của cô. Đôi mắt thù hận chiếu thẳng vào Phiên Vân, như muốn đóng lên tâm hồn cô một cái dấu đỏ lừ rằng cả đời này, chị ta cũng sẽ không tha thứ cho cô. Rồi chị nói: “Phiên Vân, mày là một đứa luôn luôn nói dối. Ngay cả chính bản thân mày, mày cũng dối lừa”.

3.

Dương Nguyễn sắp đi du học, Vũ nói với cô như thế. Phiên Vân đã biết điều ấy, nhưng cô vừa trải qua một cơn đau do Hân gây ra nên khi nghe tin này, cô đã không còn bất cứ biểu hiện nào nữa. Đã quá mệt mỏi để đón nhận thêm, Phiên Vân chỉ còn cách áp mặt xuống bàn và nhắm mắt. Cũng giống như chị Hân từng nói, cô luôn dối lừa tất cả. Ngay cả chính bản thân mình cũng không buông tha. Nhưng nếu lừa được bản thân tránh khỏi đau đớn, thì cô nguyện lừa dối nó cả đời.

Vũ thấy Phiên Vân không nói gì, cô liền im lặng. Phiên Vân là một cô gái luôn muốn giấu đi những đau đớn của mình, khi cô không nói gì có nghĩa là cô đang rất đau đớn. Tâm hồn cô giống như nghĩa địa hoang vu, và mỗi ngôi mộ trong nghĩa địa ấy là một nỗi buồn của cô.

“Cậu buồn à?” Vũ hỏi. Cô tự cho rằng bản thân đang hỏi một câu thừa thãi và ngốc nghếch. Nhưng không sao, cô nghĩ Phiên Vân cần được trò chuyện.

“Anh ấy và tớ không thể. Tớ biết điều đó.” Phiên Vân không quay lại, nhưng vẫn trả lời Vũ.

“Cậu chưa từng nói với anh ấy tình cảm của cậu, vậy tại sao biết là không thể?”

“Vũ ơi, chúng ta ai cũng có số phận của riêng mình. Đừng cố vùng vẫy nữa, cậu đừng như tớ.”

Vũ nhìn Phiên Vân, mái tóc dài cháy nắng của cô quấn chặt vào cổ. Chiếc áo đồng phục màu trắng khiến mái tóc đó trông càng đáng sợ. Quan sát người cô ấy bao phủ một sự im lìm cô độc, bất cứ ai cũng không được chạm vào. Nếu chạm vào, hẳn họ sẽ rút tay lại và nói rằng: “Cô ta không thuộc về mình, cô ta quá cô độc. Nếu chạm vào, cuộc sống của chúng ta sẽ không còn lối thoát nữa.” Tất cả mọi người đều hờ hững và ích kỷ như thế đấy. Không ai muốn vướng về mình một cái thẹo xấu xí, họ chỉ thích những thứ đẹp đẽ mà thôi.

Trong lớp học, Phiên Vân thường hay nhìn ra ngoài. Vũ đổi cho cô chỗ ngồi cạnh cửa sổ, cô đoán là Phiên Vân muốn thế. Những ánh mặt trời ngoài kia khiến cô ấy ước ao, nên đôi mắt không ngừng bị chúng thu hút.

Tiết toàn, Vũ đẩy sang cho cô một mảnh giấy, trên đó viết rằng: “Phiên Vân này, ngày mai Dương Nguyễn đi rồi. Cậu có muốn gặp anh ấy không?”

Phiên Vân ngẩng mắt nhìn cô bạn thân của mình. Rồi cô mím môi và viết: “Tớ muốn tặng anh ấy một món quà.”

“Quà gì thế?”

“Cậu không thể biết được. Nó không có ý nghĩa gì với cậu đâu.”

Có những điều chỉ là của riêng hai người. Những người ngoài sẽ không bao giờ hiểu được nó, cho dù cố tìm hiểu thì cũng không thể nào biết được. Đó là một điều thiêng liêng nuôi giữ trong suốt thời gian dài, phát hiện ra một ngày nào đó, đành phải trao tặng nó cho người khác thôi.

Dương Nguyễn sắp đi du học, anh là chàng trai sáng ngời có ước mơ và hoài bão của riêng mình. Cuộc sống của anh sẽ tràn ngập ánh hào quang nếu như anh đi, và nếu như anh không hề biết gì về tình cảm của cô gái ấy.

Cô gái tên Phiên Vân, luôn nhìn anh bằng một đôi mắt sâu thẳm như đại dương. Buổi chiều hôm đó, cô đã hẹn gặp anh và nói rằng: “Anh có trở về không Nguyễn?”

Nguyễn nhìn cô, xoa đầu cô và đáp lại rằng: “Hãy mau lớn lên đi nhé.”

Phiên Vân chìa ra một hộp quà, cô thở gấp. Cô biết mình đang hồi hộp, đang rất hồi hộp. Những gì mà cô hy vọng chỉ là mong anh hãy nhận lấy nó, như nhận lấy chính tình cảm của cô. Nhưng rồi cô đành phải nghĩ lại, nếu anh nhận lấy hộp quà này, thì cũng giống như một cơn bão vậy lướt qua thôi. Khi anh nhận lấy nó rồi thì cô cũng chẳng còn lại gì. Sẽ không có bất kỳ sự chờ đợi nào và nuôi dưỡng nào cả. Anh không yêu cô, vậy nên nếu anh đi, nếu anh có nhận lấy tình cảm của cô, thì anh cũng sẽ quên nó đi như quên một câu chuyện kể vội. Cô chỉ là kẻ lướt ngang qua đời anh.

Dương Nguyễn nhìn hộp của quà trong tay cô, vẻ mặt anh rất phân vân. Rồi anh ngẩng mặt nhìn cô, ánh nhìn có chút tội nghiệp. “Phiên Vân.” Anh gọi tên cô, cái tên mà anh chỉ mới nhớ ra. Năm đó anh hai mươi tuổi, cô mười bốn tuổi. Anh luôn nghĩ rằng cô gái này chỉ là một đứa trẻ không hơn không kém. Cô ấy rất hồn nhiên, chuyện tình cảm đối với cô chỉ như một cuốn sách có đọc nhưng sẽ không bao giờ hiểu được.

Phiên Vân nói về tha thiết: “Hãy nhận lấy! Rồi chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa. Phải không anh?”

Dương Nguyễn thở dài rồi nhận lấy hộp quà trong tay cô. Anh vuốt ve nó, nhưng không mở. Những ngón tay anh rất dài, sạch sẽ. Khi chạm vào hộp quà tựa như chạm vào chính con tim của Phiên Vân, khiến cô phải run lên vì xúc động. Cô nói: “Dương Nguyễn, em yêu anh. Rất yêu anh!”

Dương Nguyễn nhìn cô, không bất ngờ cũng không thất vọng. Anh chỉ nhìn cô như thế, chỉ ước có thể im lặng mãi mãi. “Anh đã có người yêu rồi Phiên Vân ạ. Cô ấy giống em, nhưng cô ấy tới trước em.”

“Ai thế?”

“Cô ấy tên Hân.”

Phiên Vân im lặng, sự im lặng của cô có thể tạm hiểu là sự ngạc nhiên. Cô luôn nghĩ rằng, Dương Nguyễn có thể yêu bất cứ ai, hoặc cô, hoặc là một người nào đó. Nhưng tại sao lại là Hân? Phiên Vân đứng yên lặng, nhìn hộp quà trong tay người con trai mà mình yêu thương. Thực ra có những thứ đã cho đi rồi sẽ không bao giờ có thể lấy lại. Chúng ta chỉ có thể đứng nhìn nó, rơi vào tay một người khác. Người đó sẽ nhìn nó bằng một ánh mắt hờ hững và xa lạ, rồi họ sẽ bỏ lại sự tiếc nuối của ta ở phía sau lưng.

“Tại sao anh lại nói những lời đau lòng như thế hả Nguyễn? Anh không sợ em sẽ khóc hay sao?” Phiên Vân nhếch môi cười. Trong lòng cô âm ỉ một thứ cảm giác tan vỡ. Cô bỗng nhiên nhớ tới Hân, phải chăng chị ta cũng đau như thế này? Nỗi đau sẽ dày vò chị lên đến tận cùng của tuyệt vọng.

Dương Nguyễn thở dài, nhưng đôi mắt anh lại lạnh lùng hết mức: “Phiên Vân, nước mắt sẽ không thể khiến anh yêu em được. Hà có gì em phải làm như thế?”

“Đúng vậy.” Phiên Vân gật đầu về đỡ đỡ. “Nước mắt chỉ là thứ yếu đuối.” Cô hiểu anh tuyệt tình với cô như vậy chỉ là để khiến cô hết hy vọng. Anh đủ trưởng thành hơn cô để hiểu rằng: Cho cô một sự chờ đợi trong vô vọng là điều sai trái. Vậy nên dù có khiến cô đau khổ, anh cũng phải giết chết sự chờ đợi ấy đi.

“Nguyễn này, thực ra nếu anh ở lại thì chúng ta sẽ rất hạnh phúc. Em tin vào điều đó.” Phiên Vân nói xong, không để Dương Nguyễn kịp đáp lại cô đã chạy tới chiếc xe đạp màu hồng cũ kỹ của mình, gặt chân chống

rồi đạp xe về. Cô không chào anh, không nói lời từ biệt, cô chỉ chạy trốn khỏi anh như thế. Ngày hôm đó bầu trời lại đỏ rực, những lần cô xa cách một ai đó đều thấy bầu trời đỏ như máu. Giống như một phần sinh mạng trong cô đã lìa xa, không bao giờ quay trở lại. Phiên Vân cố gắng đạp xe thật nhanh, đằng sau cô còn là tiếng gọi của Dương Nguyễn. Cô không nghe thấy gì cả. Cô cố gắng không để bản thân quay người lại. Bởi nếu cô quay lại, cô sẽ quỳ xuống cầu xin anh đừng ra đi.

Con đường về nhà chỉ có một mình cô, trên bầu trời có cánh chim lạc đàn đầy cô độc. Tiếng bánh xe lạch cạch lăn trên đường, tóc cô bay phấp phới. Dương Nguyễn đã ra đi, đi khỏi cuộc đời cô như thế. Anh ấy không thể yêu cô, cuộc đời của anh và cô cũng sẽ giống như cánh chim lạc đàn trên bầu trời. Điều cô độc mãi mãi.

...

Một tháng sau khi Dương Nguyễn đi, Phiên Vân có vẻ càng trầm tính và u uất hơn. Trên khuôn mặt cô tồn tại một sự lãnh cảm đến tang tóc. Hằng ngày cô đến lớp, làm bài tập một cách điên cuồng rồi lại về nhà. Càng ngày cô càng khó nói chuyện, ngay cả Vũ cũng bị cô gạt sang bên lề cuộc sống. Cô giáo rất lo cho Phiên Vân, nhưng vì tình hình học tập của cô vẫn không hề giảm sút nên cũng chỉ nhắc nhở nhẹ nhàng.

Một lần sau buổi học, cô giáo chủ nhiệm đã gọi Phiên Vân ở lại và nói rằng: “Vân này, em không cần gắng sức học hành vậy đâu. Phải sắp xếp một thời gian vui chơi hợp lý cho bản thân để đầu óc được thoải mái nữa chứ.”

Phiên Vân đáp: “Thưa cô, nhà trường cần em làm như vậy. Và em cũng cần như vậy.”

“Tại sao vậy Phiên Vân?” Cô giáo thắc mắc hỏi.

“Vì chúng ta đang cố gắng làm nhau đau. Cô hãy chấp nhận em như thế được không ạ? Em không thể ngừng học. Đừng bắt em ngừng học.”

Cô giáo nghe vậy có hơi hoảng loạn: “Không, cô không bắt em ngừng học. Cô chỉ không muốn em càng ngày càng trầm lặng hơn thôi Phiên Vân ạ. Điều đó thật nguy hiểm!”

Phiên Vân mỉm cười, nắm lấy tay cô giáo và nói: “Cảm ơn cô. Thế là quá đủ rồi!”

Rồi Phiên Vân chạy khỏi lớp, mặc cho cô giáo cô gọi lại đằng sau. Cô không thể làm gì khác, để khiến bản thân quên đi thực tại cô cần phải học, phải làm một việc gì đó đến điên cuồng để đốt cháy những khoảng thời gian hoang mang và sợ hãi.

Đó giống như một sự chạy trốn.

...

“Cút, anh cút đi ngay cho tôi.”

“Cô không cần phải đuổi. Tôi cũng chán ngấy rồi.”

“Anh là đồ khốn nạn!”

Từ trong nhà phát ra tiếng đổ vỡ. Giọng nói của mẹ cô cũng như tiếng đổ vỡ ấy, vừa va vào không trung đã bùng ra thành ngàn mảnh, có thể làm tổn thương người khác bất cứ lúc nào. Phiên Vân không kịp dựng xe, cô vừa thả tay ra nó đã đổ xuống. Phiên Vân đau xót dựng nó lại, rồi chạy vào trong nhà.

Mẹ cô một tay ôm má, ngồi trên ghế khóc rưng rức. Dưới sàn nhà là những mảnh thủy tinh sắc nhọn, giống như trái tim vỡ nát. Rồi Phiên Vân thấy ba bước xuống, trên tay ông là một chiếc va li rất to. Từ miệng va li vẫn còn lộ ra quần áo, có lẽ ông đang rất vội. Rồi Phiên Vân để ý, trên gương mặt ông là một vết tím bầm, cô lại nhìn xuống chiếc cốc đã vỡ tan dưới sàn nhà liên hiều ra mọi chuyện. Chiếc cốc vỡ đó dành cho ông, sự tan vỡ đó được dành cho ông.

“Ba.” Phiên Vân gọi nhỏ, nhưng ba cô vẫn nghe thấy. Ông quay lại, nhìn cô đầy thương hại rồi quỳ một chân xuống, vuốt lấy khuôn mặt cô và nói khẽ: “Phiên Vân, ở lại chăm sóc mẹ cho tốt nhé. Ba phải đi rồi.”

“Ba đi đâu?”

“Rất xa, có thể sẽ không bao giờ quay về nữa.”

Nói rồi ông xách va li bước đi thật nhanh. Đôi chân của ông vội vàng và quyết tuyệt, không hề có một chút hối hận nào. Phiên Vân chạy theo ba, cô hét lên: “Ba không cần hai mẹ con con nữa ư?”

Ba cô không quay đầu lại, bóng ông khuất lấp vào màn đêm tối. Mặc cho Phiên Vân có đang đuổi theo thì ông vẫn một mực ra đi. Tiếng của Phiên Vân như bị gió đánh tan, không hề lọt vào tai ông được một câu nào. Cô cứ chạy, cứ gọi, nhưng không thể níu kéo được ba của mình quay về. Đó là sự bất lực của cô, một sự bất lực chỉ có thể đứng nhìn mà không thể từ biệt.

Rồi Phiên Vân lại chạy vào trong nhà, cô lấy chổi quét những mảnh thủy tinh dưới sàn, sau đó bước đến trước mặt mẹ và hỏi: “Ba sao vậy hả mẹ?”

Khi nghe Phiên Vân hỏi câu đó, mẹ cô giống như phát cuồng, bà liền lao đến tát mạnh vào mặt của Phiên Vân khiến cô choáng váng ngã nhào ra đất. Rồi bà nhặt chiếc chổi mà cô làm rơi dưới sàn nhà, dùng cán của chiếc chổi đó để đánh cô.

“Đồ khốn nạn!” Bà vừa đánh vừa chửi cô như vậy. Trong đôi mắt bà vẫn vện những tia máu đỏ, đó là một sự yêu thương đến hận thù. Cán chổi cứ thế nện vào người Phiên Vân, nhưng cô không hề kêu khóc. Chỉ dùng tay che chắn và để mặc ẹ đánh. Từ khuỷu tay Phiên Vân đã bắt đầu đỏ lựng lên, phần má cũng in hằn năm ngón tay của mẹ. Với Phiên Vân, những thứ đó chỉ là nỗi đau về thể xác. Cô hiểu so với mẹ, so với những tổn thương trong trái tim của mẹ sẽ không bao giờ bằng được.

Sau khi đánh Phiên Vân xong, mẹ như người tỉnh mộng. Ba mở to đôi mắt, khuôn mặt thẳng thốt quá chừng. Rồi mẹ buông chổi xuống, quỳ một chân và ôm ghì Phiên Vân vào lòng. Bà cứ cười rồi lại khóc, nói năng lộn xộn giống một người tâm thần. “Phiên Vân ơi, mẹ không biết. Phiên Vân ơi Phiên vân, mẹ không thể nào hiểu được.”

Phiên Vân lạnh lùng buông mẹ ra, cô chạy lên phòng và khóa chặt cửa lại. Đây là lần thứ hai cô tự khóa mình trong bốn bức tường lạnh lẽo. Cô ngồi đó khóc lớn, xé gan và xé ruột. Cảm giác bị bỏ rơi giống như bị phản bội. Khi niềm tin của ta vẫn còn đó, nhưng lại có một con dao đã cắm phập vào tim ta. Máu ứa ra, thấm ướt cả một vùng áo, nhuộm đỏ cả tầm mắt và đánh gục tất cả những tin tưởng mà ta dành cho đối phương. Lúc đó ta thường tự nhủ rằng sẽ không bao giờ tin bất kỳ ai nữa, như một sự quyền sinh để rồi lại được tái sinh. Và lần tái sinh ấy, bản thân đã thực sự biến thành một con người khác. Ấy là sự đổi thay do số phận đã tạo nên.

Phiên Vân ở trong phòng rất lâu, mẹ cô đứng ở ngoài cửa vừa gọi vừa khóc. Cô vẫn như một con rùa, không chịu thoát ra khỏi cái mai cứng cáp của mình. Từ căn phòng phát ra tiếng khóc rưng rức, điều đó khiến mẹ cô có phần an tâm vì cô vẫn còn sống. Bà không dám lấy chìa khóa mở cửa phòng cô, vì trong lòng bà lúc ấy luôn tồn tại một ý nghĩ rằng: Nếu bước chân vào lúc này, nó nhất định sẽ chết.

Hằng ngày, mẹ thường đặt cơm ở ngoài cửa phòng Phiên Vân. Sau đó bà sẽ bước về phòng của mình và đợi cho cô để cái bát trống ra bên ngoài. Căn nhà không có bất kỳ một hơi ấm nào, nó giống như địa ngục tăm tối. Xung quanh chỉ có ẩm ướt, u uất và tiếng kêu gào thảm thiết. Sau này mỗi khi nhớ lại, Phiên Vân đều tự hỏi bản thân rằng liệu đó có phải là bước cuối cùng cho sự tái sinh của cô?

Khi mẹ định liên hệ với bác sĩ tâm lý thì cũng là lúc Phiên Vân bước ra khỏi phòng. Từ người cô bốc ra một mùi hôi khó chịu, mái tóc vàng bết lại với nhau như một đồng rơm, chiếc áo ngủ nhàu nhĩ như vừa trải qua một trận vật lộn đau đớn. Đó là Phiên Vân sau khi tự nhốt chính bản thân mình lại. Những xúc cảm lại một lần nữa bị cô chôn chặt, không có đường thoát ra.

Phiên Vân nhìn mẹ và ngã vào lòng bà. Cô kiệt sức, nhưng vẫn cố nói: “Mẹ ơi, mọi người đều bỏ chúng ta lại. Anh trai và ba, không ai cần chúng ta nữa.” Đó là những điều mà Phiên Vân vẫn luôn nghĩ. Cô luôn cho rằng bản thân đã làm một việc gì đó sai trái khiến ai cũng muốn ra đi.

Mẹ ôm chặt cô vào lòng, bà không nói gì mà chỉ khóc. Nước mắt luôn là thứ màu đẹp nhất để tô cho nỗi đau. Nó rơi trên mái tóc đã bết lại của cô, rồi lại chảy xuống vai và vỡ nát. Vòng tay mẹ như sắt đá, như muốn ghì tan cô ra làm trăm mảnh. Có những yêu thương giống như sợi dây gai, khi chạm vào bạn sẽ thấy đau nhói. Tình yêu thương của mẹ lúc này khiến Phiên Vân cảm thấy mệt mỏi. Cô như một người mù đi giữa ánh sáng, không thể cảm nhận được bất kỳ những điều gì tốt đẹp đang ở quanh. Chỉ có bóng tối làm bạn, chỉ có những suy tưởng làm cánh cửa để nhìn ra mọi thứ.

Mẹ nói: “Phiên Vân, con còn có mẹ.”

“Nhưng hai chúng ta làm được gì? Cả hai chúng ta đều đau khổ. Hai người đau khổ không thể khỏa lấp cuộc đời nhau.” Phiên Vân nói loạn.

“Không, con còn quá nhỏ để hiểu những điều này. Con chỉ cần biết mẹ yêu con, vậy là đủ rồi.”

Phiên Vân còn nói rất nhiều nữa, cô nói đến nỗi ngủ thiếp đi trong vòng tay mẹ. Đến khi tỉnh lại, thứ mà Phiên Vân nhớ nhất không phải là những câu nói của bản thân, mà là cái tát của mẹ vào hôm ba ra đi. Đó giống như một sự tuyệt tình, cắt đứt mọi thứ mà bà trân trọng nhất. Ngay lúc ấy cô chợt hiểu ra rằng, mẹ yêu cô không đủ. Điều đó không đủ cho cô. Vì tình yêu của mẹ chính là một cái tát!

Việc mà Phiên Vân có thể làm lúc này ấy chính là hết lòng với mẹ, gạt đi nước mắt cho bà và là chỗ dựa vững chắc nhất để bà vực dậy khỏi nỗi đau.

4.

Cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn, sau khi anh trai, Dương Nguyễn và ba ra đi, Phiên Vân cùng với mẹ ở trong căn nhà đó trôi qua ngày tháng đông dài. Họ không chờ đợi, không hy vọng, cũng không âu lo. Họ giống như đá, cứ thế để nước là thời gian bào mòn.

Phiên Vân luôn là người đứng đầu trường trong học tập, thầy cô hết lời khen ngợi. Trong các cuộc thi lớn nhỏ, cô đều có những giải thưởng nhất định. Mọi thứ thực ra không có gì thay đổi cả, nó giống như một chiếc áo cũ đã mặc lại cả trăm lần vậy.

Chiếc xe đạp của Phiên Vân đã hỏng, do mẹ của cô trong một lần say xỉn đã đạp nát nó. Từ khi ba đi, bà uống rượu rất nhiều. Con ma men giờ là bạn của bà, không còn có ai khác nữa. Tất cả những gì mà Phiên Vân đã và đang trải qua không giống như một cơn ác mộng, vì nếu là ác mộng thì cô sẽ giật mình tỉnh dậy. Nhiều đêm Phiên Vân thức trắng, thấy mẹ ngồi dưới chân cầu thang uống rượu. Giọng bà lèm bèm không rõ, nhưng hình như bà đang gọi tên một người.

Phiên Vân thường về nhà rất muộn, cô làm thêm ở khắp mọi nơi trong thành phố. Từ việc rửa bát thuê cho tới việc phát tờ rơi, Phiên Vân đều không hề bỏ qua. Phiên Vân nói với Vũ: “Chỉ cần có tiền, tớ sẽ đi khỏi nơi đây.” Nhưng khi Vũ hỏi cô đi đâu thì cô lại không hề nói.

Phiên Vân bắt đầu biết hút thuốc từ năm mười bốn tuổi. Những năm gần đây cô bắt đầu hút nhiều hơn. Giống như mẹ có rượu làm bạn, thì cô có thuốc lá là người tâm sự cùng.

Phiên Vân tự tách ra khỏi cuộc sống nhộn nhịp, càng ngày cô càng thu mình lại. Có đôi khi trong giao tiếp, cô còn không biết đến những ngôn từ hoa mỹ để làm đẹp lời nói của chính bản thân mình. Những lời cô thốt ra đều hết sức trần trụi, nhưng lại mang dáng vẻ chân thật. Và sự chân thật đó dễ làm méch lòng người khác.

Có một số chuyện mà Phiên Vân không cho phép mình quên đi. Và Dương Nguyễn là một trong số ít đó. Vũ phát hiện ra Phiên Vân vẫn thường hay viết thư cho Dương Nguyễn hai lần một tháng. Trong thư cô ấy thường kể về cuộc sống tại nơi đây, qua đôi mắt của cô nó thực sự xa lạ và lạc lõng. Mỗi khi viết thư Phiên Vân thường khóc. Những giọt nước mắt đôi khi làm nhòe cả chữ, nhưng không bao giờ cô để người khác nhìn thấy giọt nước mắt của mình. Ngoài Dương Nguyễn.

Dương Nguyễn này, em kể cho anh nghe mùa xuân ở nơi đây. Hoa đào đã nở rộ, và tàn ngay vào mùa ba tết. Có lẽ người ta đốt gốc quá đà nên nó mới dễ tàn đến vậy. Giao thừa đã không còn pháo hoa như những năm anh ở đây nữa, nhà nước cấm nó rồi. Mà có thì pháo hoa cũng không đẹp lắm đâu, những kẻ thách thức pháp luật luôn dùng những loại pháo rẻ tiền để tiền đưa năm cũ như một sự đuổi đánh. Họ cười khi pháo hoa bắt phụt lên, rồi sau đó nhìn sự tàn lụi bằng một đôi mắt hờ hững. Pháo hoa giao thừa chỉ lẽ tẻ một vài nhát như súng bắn vào ngực, cứ để người ta chết dần chết mòn vì chờ đợi như thế đấy.

Hôm giao thừa, mẹ em uống rượu và hát. Bà hát bài gì không rõ, chỉ lèm bèm những câu như “Hoa rụng trước thềm, trăng lướt qua màn đêm. Người đi xa mãi, bỏ lại ánh trăng êm đêm.” Giọng của bà khản đặc, những hơi thở mang âm sắc tàn lụi, giống như pháo hoa vậy.

Mùa xuân này em không hề thấy lạnh, có lẽ em chịu lạnh quen rồi. Tuy ở nơi này không có tuyết rơi, nhưng mà mưa bụi thì nhiều lắm. Chiếc khăn em không đan kịp, thành ra cứ để hở cổ đến phát ho.

Những đứa trẻ tíu tít đi ngoài ngõ, trên tay là phong bao lì xì đỏ chói. Chúng nhảy chân sáo, đôi mắt lấp lánh cùng nụ cười rạng rỡ. Em nhìn mà thêm khát, phải chi em cười được như thế thì hay quá.

Dương Nguyễn ơi, anh khỏe chứ? Có lẽ em nên quan tâm anh một chút, có lẽ em không nên chìm đắm vào những thứ nơi đây. Mùa xuân bên này lạnh và ẩm ướt, chúng không hề ấm áp như văn học vẫn miêu tả. À, anh còn giữ chiếc bật lửa không đấy? Nếu còn, hãy đốt cho em một ngọn nến và nói với em rằng: “Chúc mừng năm mới!” nhé.

Nhưng anh sẽ trở về với em chứ, Dương Nguyễn?

Phiên Vân không bao giờ nhận được hồi âm của Dương Nguyễn. Suốt ba năm ròng cô viết thư cho anh, anh đều chọn cách im lặng. Vậy mà Phiên Vân vẫn cứ viết, như một hành động nuôi dưỡng tình yêu trong trái tim. Cô nói với Vũ rằng: “Cho dù anh ấy không viết lại, nhưng tớ chỉ mong anh ấy đọc được là đủ.” Chỉ cần Dương Nguyễn thấy được ở nơi này, vẫn tồn tại người con gái yêu anh là đủ. Phiên Vân mỉm cười, gấp lại bức thư cẩn thận và mang nó đi gửi.

...

Tết đã không còn, tất cả đều trở lại cuộc sống bận rộn của mình. Phiên Vân và mẹ ngày càng xa cách. Trong căn nhà của hai người luôn tồn tại những vỏ chai rượu và bao thuốc lá. Mỗi khi mẹ uống rượu, Phiên Vân thường ra ngoài ban công và hút thuốc. Cảm tưởng như hai người đã ở hai thế giới khác nhau, tuy có thể nhìn thấy nhau nhưng lại không chạm được vào nhau nữa. Ai đó từng nói rằng, giữa những con người luôn có một sợi dây kết nối. Sợi dây giữa Phiên Vân và mẹ là ba và anh trai. Nhưng giờ đây, khi sợi dây đó mất đi, thì dường như cũng là lúc hai người lạc mất nhau, không thể tìm thấy đối phương ngay cả khi họ đứng trước mặt nhau.

Có một lần vì quá say rượu, mẹ của Phiên Vân bị ngã cầu thang. Phiên Vân nghe thấy tiếng động liền chạy xuống nhà xem xét. Cô nhúu mày khi phát hiện cánh tay mẹ gập hẳn lại, máu từ đầu chảy ra. Bà đau đớn hét lên, hoang dại như một loài động vật bị người ta bắn trọng thương. Phiên Vân vội vàng đỡ mẹ dậy, gọi xe và đưa bà tới bệnh viện.

Sau khi lo tiền viện phí đầy đủ, Phiên Vân chạy về nhà nấu cháo ẹ rồi lại chạy tới bệnh viện. Lúc cô bước vào thang máy khẩn cấp, đây là thang máy được dùng trong những ca cấp cứu. Chợt ngửi thấy một mùi máu tanh nồng bốc lên, Phiên Vân cúi xuống nhìn, dưới chân cô toàn là máu. Máu còn chưa khô hẳn, chúng đang dần chuyển màu, phát ra những mùi tanh thối đặc trưng.

Thang máy vừa mở cửa, Phiên Vân đã ôm mặt chạy ra bên ngoài. Cô ngạt thở đến nỗi mặt mũi đỏ bừng và hai mắt hoa lại. Cô chạy vào nhà vệ sinh, nôn ra một thứ dịch vàng vàng, đắng chát. Cả ngày hôm nay Phiên Vân chưa ăn gì, khi nôn ra có cảm giác như lục phủ ngũ tạng đều muốn theo cổ họng tuôn ra ngoài. Phiên Vân trợn mắt nhìn mình trong gương, ngây dại hồi lâu rồi cô nhoen một nụ cười kỳ dị.

Thực ra cuộc sống này giống như một địa ngục, dùng tiền bạc, vật chất hay là thứ tình cảm phù du để đánh lừa tâm hồn rằng nó chính là thiên đường. Tuy nhiên, cũng chính con người đã tàn phá “thiên đường” của họ. Chính tay họ đã khiến “thiên đường” này biến thành địa ngục đen tối không có lấy một lối thoát.

Khi Phiên Vân vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, cô vô tình va phải một người. Cô cúi đầu, cố thể đi thẳng, không nói lời xin lỗi cũng không có bất kỳ một phản ứng nào. Cô cần phải đưa cháo ẹ, chắc bà đang chờ cô.

Mẹ Phiên Vân nửa nằm nửa ngồi trên giường. Cánh tay bó bột treo lủng lẳng trước ngực. Khi Phiên Vân mở cửa, bà liền quay ra nhìn hồi lâu. Sau đó bà mỉm cười và nói: “Đến rồi à?”

Phiên Vân khẽ gật đầu. Cô đặt cặp lồng xuống chiếc bàn nhỏ cạnh đó, đồng thời lấy ra một chiếc bát và đổ cháo vào. Cô chờ cho cháo nguội bớt mới bưng lên ẹ, trông có vẻ rất nâng niu.

Trong khi đợi mẹ ăn cháo xong, Phiên Vân bước ra ngoài hút thuốc. Cô đứng trước một ban công, nơi giao nhau giữa khu A và khu B của bệnh viện. Rút một điếu thuốc ra khỏi bao, châm lửa nhưng không đặt lên miệng ngay. Bởi vì đằng trước cô là Bình!

Bình xuất hiện rất đột ngột trong cuộc đời của cô. Cậu ấy giống như thời gian vậy, cứ lặng lẽ lặng lẽ, đến khi ngoảnh đầu đã không còn ở bên cạnh nữa. Bình là cậu bạn học cùng lớp, trầm tính đến vô hình. Khi cậu xuất hiện trước mặt Phiên Vân, cô còn phải ngược nhìn vài giây mới có thể nhớ ra được cái tên của cậu.

Bình chào Phiên Vân bằng một nụ cười mím môi. Cậu ta đưa tay gỡ điều thuốc của Phiên Vân một cách rất tự nhiên và dễ dàng, sau đó đặt lên môi hút. Từ đôi môi của cậu có làn khói tỏa ra, lung mờ và ít ỏi, không hề tỏa ra theo đám như Phiên Vân từng hút. Cô cứ đứng nhìn Bình như vậy, không thể tìm được một ngôn ngữ nào để bắt chuyện với cậu. Cuối cùng, cô đành giựt lại điều thuốc của mình và hút. Nhưng cô chỉ hút được hai hơi, rồi lại tự tay di nó lên thành ban công và vứt vào thùng rác. Bình nhìn hành động đó của cô không khỏi ngạc nhiên, nhưng rồi cũng chỉ nhếch môi cười nhạt.

Phiên Vân bước tới đứng cạnh cậu, cả hai đều im lặng. Thời gian cứ thế trôi qua, không có bất cứ một ngôn từ nào được sử dụng. Có đôi khi con người rất nguyên thủy, họ thực sự hiểu nhau nhưng lại không thể tìm được ngôn ngữ để nói chuyện. Ở bên nhau mà chỉ im lặng, tự cho rằng đó là một sự yên bình.

Rất lâu sau đó, không ai biết cụ thể là bao lâu, chỉ biết rằng Bình đã quay sang và nói: “Tớ vừa gặp cậu ở lối vào nhà vệ sinh. Trông cậu có vẻ hơi yếu. Có chuyện gì à?”

Đây là một sự quan tâm sao? Phiên Vân tự nghĩ trong lòng. Bình và cô vốn không ai can hệ đến ai, tuy học cùng lớp nhưng lại chưa bao giờ để ý đến nhau cả. Phiên Vân không biết vì sao Bình lại quan tâm cô, hay đó là một sự bố thí? Nếu là sự bố thí thì cô nghĩ có lẽ mình không cần.

Phiên Vân mỉm cười lắc đầu: “Mùi máu ở thang máy khiến tớ buồn nôn.”

Bình mỉm cười: “Sinh mạng của con người luôn luôn bị coi rẻ. Cậu có biết không? Ông tớ bị uốn ván, chết ở đây chỉ vì thiếu mất năm trăm nghìn cho họ.”

“Nó không có liên quan gì đến chuyện tớ buồn nôn vì máu.” Phiên Vân nhún vai đáp.

“Tớ thì nghĩ là có đấy. Tại sao họ không lau chỗ máu ấy đi nhỉ? Tại sao họ lại để nó ở đó cho người khác buồn nôn? Ấy chính là sinh mạng của những người khác đấy. Cậu hiểu không?”

Phiên Vân ngạc nhiên: “Thật ư? Nhưng đừng có đánh đồng cả bệnh viện, nếu không thì ai cho cậu biết ông cậu bị uốn ván chứ?”

Bình và Phiên Vân cùng bật cười sau câu nói đó. Ở phía chân trời xa xăm, mặt trời nặng nề rơi dần xuống. Ngày tàn lại sắp qua đi, con tảo vẫn xoay vần, và những số phận đã được định sẵn.

5.

Bình và Phiên Vân quen nhau từ dạo đó. Thời ấy điện thoại di động cũng đã bắt đầu phổ biến, Bình thường hay nhắn tin cho Phiên Vân. Mỗi tin nhắn của Bình thường phảng phất một sự cân nhắc kỹ càng. Cậu không bao giờ hỏi quá sâu vào một vấn đề, thường chỉ lạnh lùng đứng ngoài “cửa” và nhìn vào bên trong. Đối với Phiên Vân, đó chính là một sự tôn trọng.

Vũ bắt đầu hoài nghi về cậu bạn này, cô ấy thường đặt ra những câu hỏi khiến Phiên Vân phải khó chịu. Vũ rất sợ có một ai đó sẽ lại làm tổn thương Phiên Vân như Nguyễn, cô ấy đã quá sụp đổ rồi. Vũ chưa bao giờ tiếp xúc với Bình, chỉ thấy cậu ta luôn luôn cố gắng tách mình ra khỏi tất cả.

Buổi chiều hôm đó, khi tan học về, Vũ và Phiên Vân đã cãi nhau.

“Bình không thích tớ, cậu đừng điên rồ như vậy!” Không thể kìm nén nổi lòng mình, Phiên Vân đã trợn mắt lên nói. Vũ cũng không vừa, cô ta lao đến và chỉ tay ngang người, ý chừng muốn ám chỉ đến Bình. Rồi cô ta hét lên: “Cậu ta không thích cậu? Tớ đã vô tình đọc được bức thư mà cậu ấy gửi cho cậu. Phiên Vân, cậu ta muốn ngủ với cậu.”

Phiên Vân nghiêng rằng, cô vung tay tát một cái thật mạnh lên má của Vũ. Rồi cô đẩy Vũ ngã xuống thêm cở và nói: “Sao cậu dám làm vậy? Tại sao cậu dám bước chân vào đó? Tại sao thế giới của riêng tớ cậu lại dám bước vào?”

Vũ quyết liệt chống trả, cô cố gắng đứng dậy và đẩy mạnh Phiên Vân, nhưng lực đẩy đó không làm cô ta ngã. Vũ quát: “Cậu không hiểu sao? Bình chỉ muốn thân thể của cậu.”

“Điều đó có ý nghĩa gì với tớ?”

Vũ bỗng nhiên không biết phải nói sao nữa, cô giống như một tảng đá đang lăn đều rồi bị thứ gì đó cản lại. Khuôn mặt bỗng nhiên nghệt ra, đầu nghoẹo về một bên. Cả người ưỡn thẳng như khúc gỗ, hai mày nhíu lại. Rồi cô ta mấp máy đôi môi, phát hiện ra người đứng trước mặt mình là Phiên Vân. Phải, cô ấy là Phiên Vân. Với cô ta thì điều mà Vũ lo lắng có ý nghĩa gì chứ?

“Phiên Vân, cậu không yêu quý bản thân mình sao?” Vũ hỏi nhỏ, cơ hồ sợ động vào nỗi đau của Phiên Vân.

Phiên Vân nói: “Cậu hãy trả lời tớ đi đã. Tại sao cậu lại đọc thư của Bình gửi cho tớ?”

Vũ hít một hơi thật sâu, rồi bắt đầu kể: “Cậu ta đưa thư cho tớ và nhờ tớ gửi cho cậu. Đó là một điều ngạc nhiên Vân ạ! Bình là một người trầm lặng, cả lớp này đều nghĩ cậu ta bị câm. Tại sao cậu ta lại gửi thư cho cậu chứ?”

Phiên Vân cười nhạt: “Các người đều tò mò như vậy sao?”

Vũ im lặng.

Nụ cười trên môi của Phiên Vân giống như một lưỡi dao sắc lẹm, vạch trần tất cả những điều mà Vũ chưa muốn nói đến. Cô bước đến trước mặt Vũ, dùng đôi tay của mình vuốt mặt cô ta và nói bằng vẻ thương xót: “Vũ ơi, cậu sẽ không bao giờ hiểu được người khác nếu không hiểu được chính mình.”

Nói rồi cô bỏ đi, trong tay là bức thư cô đã lấy được từ túi áo của Vũ. Thực ra Phiên Vân sẽ không bao giờ quan tâm đến chuyện Bình muốn ngủ với cô là sai hay đúng. Cậu ta có quyền bày tỏ mong ước của bản thân mình, nhưng cô cũng có quyền từ chối. Cô biết Bình có một thế giới của riêng cậu ấy, nó sạch sẽ hơn cô tưởng. Bình đã từng nói với Phiên Vân rằng, cậu ấy chưa yêu ai, cũng chưa từng đau khổ vì ai. Nên chính vì thế, cậu luôn chờ đợi một thứ tình cảm mãnh liệt, yêu thương đến hận thù cho riêng mình. Cậu ấy sống chỉ là để chờ đợi nó.

Phiên Vân cười nhạt, trên đời có rất nhiều sự chờ đợi. Có sự chờ đợi viên mãn, có sự chờ đợi đau khổ, có sự chờ đợi đầy mộng tưởng, nhưng cũng có sự chờ đợi không thể xác định được mục tiêu. Phiên Vân nuôi một sự chờ đợi với Dương Nguyễn, cô luôn viết thư cho anh, hỏi anh sẽ về bên cô chứ! Cô biết, cho dù là đến hết cuộc đời thì anh cũng sẽ không hồi âm, nhưng cô vẫn cứ gửi. Và đó là sự chờ đợi đầy mộng tưởng. Những giấc mơ không có thật giống như cánh chim trên bầu trời, đẹp và khiến người ta ước vọng. Nhưng tất cả chúng ta đều biết, chúng ta không thể mọc cánh để bay lượn như loài chim mà ta mơ ước.

...

Mùa hè năm ấy Phiên Vân mười tám tuổi, cô và Bình vẫn gửi cho nhau những mẫu tin ngắn tũn và cân nhắc. Phiên Vân có thói quen không lưu tin nhắn, nên mỗi khi đọc tin nhắn của Bình xong cô đều xóa đi. Trong điện thoại của cô sạch sẽ như thế giới của Bình, không có bất kỳ một dấu vết nào của cậu ấy. Ngay cả số điện thoại của Bình, Phiên Vân cũng chỉ lưu lại trong đầu.

Một tối Bình hẹn cô, cậu nói cậu đang ngồi hứng mưa ở bậc thềm của nhà đối diện. Phiên Vân mở toang cửa sổ, thấy Bình ngồi trước hiên nhà đó. Bàn tay cậu khum lại, giữ lấy những giọt mưa đã vỡ òa trên da thịt. Rồi cậu ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Phiên Vân. Cô gái ấy giống như một đóa hoa cúc trắng, luôn có vẻ tang tóc đau thương. Trong đôi mắt sâu vô tận không hề hiện ra bất cứ một suy nghĩ nào. Bình đứng dậy, đưa tay về phía trước và nói: “Xuống đây với tớ.”

Tháng sáu trời mưa, những cơn mưa như nước mắt rơi xuống, khiến một vùng trời chìm trong trầm lặng. Đêm tối, Phiên Vân thấy cậu bạn học của mình đứng ở hiên nhà đối diện hứng lấy thứ nước mắt của trời. Rồi cậu đưa bàn tay ra và nói rằng: “Xuống đây với tớ.”

Phiên Vân bỗng thấy trong trái tim như có ai đó gõ vào, nhói lên một cái rồi bình lặng mà tan biến đi. Cô chớp mắt hỏi: “Làm gì?”

“Cậu cũng đề phòng với tớ như những người ở lớp sao?” Bình nói vẻ buồn bã.

Phiên Vân đáp: “Không, nhưng cậu phải có một lý do, hoặc một mục đích cũng được. Nếu cậu không tìm được thì hãy về nhà đi. Mưa có thể khiến cậu bị cảm đấy.”

Nói rồi Phiên Vân liền đóng cửa lại. Tiếng mưa ngoài kia vẫn như muốn truy đuổi, chúng rào lên những âm thanh vang rội. Lớp mái tôn nhà cô tưởng như vỡ tan trong âm thanh đó. Phiên Vân hút thuốc, cô ngậm thuốc lên môi và khum tay lại quẹt lửa. Bình có một sự cố chấp giống Phiên Vân, rằng cậu ta chọn cách khép mình để không phải tổn thương thêm nữa. Cô biết Bình chưa về, bởi vì cậu ấy đang tìm một lý do cho riêng mình. Bình là một chàng trai tốt, cô biết vậy. Sự trầm lặng của cậu thực ra chỉ là sự sợ hãi, không dám tiếp cận một ai, sợ người đó sẽ không nâng niu mình. Ông nội của Bình chết vì sự vô tâm của bác sĩ, nên cậu gần như sợ hãi người ta cũng sẽ bỏ mặc cậu sống chết như vậy.

Khi điều thuốc đã cháy được một nửa, Phiên Vân như nhớ ra điều gì đó. Cô chạy xuống dưới, mở cổng và vút điều thuốc vào bụi hoa mười giờ ở bên cạnh. Cô nhìn Bình đứng trước thềm nhà đối diện, nói bằng một giọng rất chân thành: “Bình, đám bác sĩ đó không hoàn toàn có lỗi. Lỗi một phần nằm ở gia đình cậu. Họ đã đặt niềm tin nhầm chỗ. Cậu biết đấy, có rất nhiều bệnh viện uy tín và chất lượng, đáng ra gia đình cậu có thể đưa ông tới đó, hơn là đi tìm tờ năm trăm nghìn kia để nộp cho đám bác sĩ vô tâm.”

Bình lặng người, mắt nhìn thẳng vào Phiên Vân. Hai người cách nhau một màn mưa trắng xóa, không thể thấy rõ trong đôi mắt nhau chứa đựng những gì. Hôm đó Bình mặc một chiếc áo kẻ, quần lửng màu chàm và đi một đôi dép có quai. Trông cậu thật gọn gàng! Nước mưa khiến quần áo cậu ẩm ướt, mái tóc cũng vì thế mà ướt theo. Cậu nghe Phiên Vân nói từng từ rất rõ ràng, không hề lẫn với tiếng mưa, trong lòng chợt cảm thấy buốt lạnh.

Bình vẫn nhớ hình ảnh khi ông ra đi, ông nằm ở trên giường, cả người phủ khăn trắng. Thực ra y học giờ phát triển, uẩn ván là bệnh hoàn toàn có thể chữa được. Nhưng khi ông đã già, khi bị bệnh cả nhà vẫn không ai biết. Ba mẹ cậu đi làm, cô gì chú bác cũng đi làm, bà nội thì mất sớm, không hề có ai ở cạnh ông.

Ông sốt rất cao, người co giật đến nỗi cắn đứt đôi lưỡi. Máu đọng trong miệng, không thể nói cũng không thể ăn được. Rồi cả nhà đưa ông lên bệnh viện, bác sĩ khoét cho ông một cái lỗ ở cổ họng để truyền thức ăn. Ông kêu đau, nhưng tiếng nói không rõ ràng nên chẳng ai hiểu được. Chỉ có Bình đứng đó hét lên rằng: “Ông đau rồi, đừng làm như thế nữa.” Nhưng mẹ cậu lại mắng: “Không khoét ra thì ông ăn được cái gì?” Rồi cậu im lặng, còn ở cổ họng của ông đã xuất hiện một cái lỗ và một ống truyền.

Khi ông nằm trong bệnh viện, ông luôn miệng gọi tên người âm. Cả nhà đều nghĩ đó là dấu hiệu của cái chết, thế là họ đưa ông về. Họ để ông chịu đau đớn trong một tháng, rồi lại thấy có hy vọng và lại đưa ông tới bệnh viện. Lần này thì bệnh tình đã quá nặng, muốn bác sĩ tốt là phải có tiền. Cả nhà chạy đôn chạy đáo mới gom được hai triệu, vẫn còn thiếu cho vài cô y tá chăm sóc ông. Nhưng khi còn đang chuẩn bị nốt năm trăm ngàn cuối cùng, thì ông đã tắt thở và ra đi.

Nghĩ lại những chuyện này, Bình không tìm được đau đớn mà gục xuống. Cậu ôm lấy ngực trái của mình, liên tục đập mạnh vào đó như muốn đập nát trái tim của mình. Tại sao cậu lại có thể u mê như vậy? Tại sao gia đình cậu lại ngu ngốc đến vậy kia chứ? Bình luôn tự hỏi, nhưng rồi không hề có ai trả lời cậu.

Phiên Vân thấy Bình như vậy, cô liền băng qua làn mưa và chạy đến đỡ lấy Bình. Cô ôm lấy cánh tay cậu, cố gắng nói: “Đừng khóc. Tất cả mọi chuyện đều phải xảy ra.”

Bình đẩy ngã Phiên Vân, cậu lau nước mắt, lau luôn cả đám nước mưa trên mặt và hét lên: “Cậu thì hiểu gì? Mọi chuyện đáng ra sẽ không như vậy? Tất cả mọi chuyện đáng ra sẽ khác.”

Phiên Vân gượng dậy, cô đứng nhìn Bình vẻ yên lặng. Đây là một người con trai có thể giới sạch sẽ, nhưng lại không tin bất cứ ai. Thực ra cái chết của ông không liên quan đến cậu, cậu chỉ là nạn nhân. Hoặc cũng có thể là do quá trình trưởng thành đã làm tổn thương cậu. Cậu tự vợ về mình những trách nhiệm to lớn, mà đáng ra nó phải thuộc về những người khác.

“Phiên Vân, tớ có thể tin tưởng cậu được phải không?” Bình bỗng nhiên hỏi trong cơn mưa. Nước mưa rơi ướt cả khuôn mặt cậu, làm mờ đục những sắc thái trong đôi mắt cậu.

Phiên Vân nghe vậy vội lắc đầu cười nhạt: “Không, tớ không thể. Chị Hân đã nói tớ là một kẻ luôn lừa dối. Tớ chỉ là kẻ sống trong lừa dối Bình ạ!”

“Tại sao chứ? Chúng ta đã rất thân với nhau. Cậu là người khiến tớ có thể đặt niềm tin. Tớ đã cảm thấy vậy.”

“Bình này, cậu không thể sống mù mờ như thế. Cậu phải biết chắc chắn cậu cần gì mà muốn gì. Hãy xác định inh một thứ thật rõ ràng hơn là đóng lại tất cả trong tuyệt vọng. Đó là một điều kinh khủng. Tổ thấy cậu vẫn có ước mơ, thế giới của cậu sạch sẽ và thuần khiết. Còn tổ thì khác. Đáng ra cậu không nên gặp tổ.”

“Cậu thì sao nào?” Bình hỏi.

Phiên Vân đáp: “Tổ không có thứ gì cả. Tổ tội tệ và đau đớn. Tổ ngu ngốc đến nỗi chờ đợi một người không yêu mình. Bình này, cậu sẽ không hiểu được tổ, vì tổ là một kẻ lừa mình và dối người.”

Bình hơi lùi lại, dường như những câu nói của Phiên Vân khiến cậu ta gợn lên một chút suy nghĩ nào đó. Cậu ta liên tục lắc đầu về không tin: “Tại sao cậu lại có thể nói về bản thân mình như vậy?”

Câu hỏi này Vũ cũng đã từng hỏi cô. Tất cả mọi người đều muốn hỏi cô câu này, nhưng cô không muốn trả lời bất kỳ ai hết. Nên khi nghe Bình hỏi vậy, Phiên Vân chỉ mỉm cười và nói đầy chắc chắn: “Để cậu biết rằng ngay cả chính bản thân tổ còn không trân trọng thì làm sao có thể trân trọng cậu như cậu mong muốn, phải không Bình?”

Bình lắc đầu như một sự bàng hoàng. Cậu dần lùi lại, dần quay gót và bắt đầu chạy đi. Cậu đã chạy xa cô, bước chân cậu rất vội vàng, bỏ lại nụ cười đầm nước mưa của Phiên Vân.

Mùa hè năm ấy mưa rơi đổ rục, trong màn đêm, Phiên Vân nghe thấy từng tác sinh mệnh của mình trải rộng ra. Sáng bừng. Có rất nhiều cách để quên đi nhau, nhưng không cách nào khiến chúng ta quên được ngay lập tức.

Bình là một cậu chàng khiến cô cảm thấy ấn tượng, vì thế giới của cậu ta trắng xóa. Không giống như Phiên Vân, thế giới của cô có anh trai, có Dương Nguyễn, có ba mẹ...Phần lớn bọn họ đều đã rời bỏ cô. Nhưng cô lại không thể nào quên được họ.

Đằng sau Phiên Vân là bụi hoa mười giờ rục rở. Chúng nở trong mưa như một một tuyệt tác của thiên nhiên. Những bông hoa nhỏ bé luôn rất đúng giờ, không bao giờ sai hẹn. Dương Nguyễn, phải chi anh cũng đúng hẹn với cô như thế thì tốt. Phiên Vân từng nghĩ rằng, nếu cô và Dương Nguyễn gặp nhau sớm hơn, thì biết đâu hai người đã có một kết cục khác.

6.

Vũ nói: “Phiên Vân, Dương Nguyễn kết hôn rồi.”

Vũ nói: “Phiên Vân, Dương Nguyễn sẽ cưới người đã từng yêu anh trai cậu.”

Vũ nói: “Phiên Vân ơi, cậu đừng viết thư cho Dương Nguyễn nữa, anh ta sẽ không trở về nữa đâu.”

Rồi Vũ lại nói: “Phiên Vân ơi, cậu có nghe thấy tổ nói gì không?”

Tất cả gói gọn lại cũng chỉ là mong cô hãy nghe thấy. Thực ra những điều mà Vũ nói Phiên Vân đã hiểu, chỉ là cô không muốn nói ra. Cô không thể dối lòng rằng cô không đau khổ. Mà thực ra, cô rất đau khổ. Nỗi đau ấy như một ngọn lửa thiêu đốt tất cả, khiến cô chìm sâu vào mộng mị, không thể cảm nhận được bất cứ điều gì. Như đã nói, khi người ta đạt đến đỉnh điểm của đau đớn, thì họ sẽ nghĩ mọi chuyện cũng chỉ có vậy mà thôi. Ta vẫn không chết được, mà chỉ là sống không bằng chết.

Dương Nguyễn đã kết hôn! Đó là một sự thật tàn nhẫn đối với Phiên Vân. Cô đứng dựa người vào tường về mỗi một, nhớ lại những bức thư đã từng gửi cho anh. Suốt những năm qua, cô đều chỉ hỏi anh một câu rằng: “Anh sẽ trở về bên em chứ, Nguyễn?” Và cuối cùng thì anh đã trả lời cô. Câu trả lời ấy giống như một cái tát, khiến cô buốt rát đến tận tâm phế. Anh trả lời rằng: Anh đã kết hôn rồi. Anh đã kết hôn với chị Hân.

Phiên Vân hút thuốc, cô quẹt lửa rồi châm vào khiến nó bùng lên những tàn sáng yếu ớt. Nghe thì có vẻ mạnh mẽ, nhưng thực chất lại chỉ là một sự yếu mềm đầy kiệt quệ. Khói thuốc giống như thần đèn Aladin. Nó tỏa ra và cười cợt nhả, hỏi cô bằng một giọng vừa thành kính mà lại vừa khinh bỉ rằng cô có thể sai khiến nó làm bất cứ việc gì, trừ việc giết chết nó. Ở một nơi khác trong tâm hồn, khói thuốc lại giống như những mộng tưởng của bản thân, chúng sẽ tan biến ngay trước tầm mắt. Khiến ta vô vọng mà khóc thét lên, hoặc là khiến ta đau đớn đến im lặng.

Phiên Vân nhả khói thuốc ra, cô quay sang nhìn Vũ và nói: “Tớ hiểu rồi. Cậu không cần nói nữa.” Rồi Phiên Vân xoay người bỏ đi. Chiếc quần bò kiểu cách bị rách tơi tả ấy là thứ mà Phiên Vân thích nhất. Cô cho rằng vẻ đẹp luôn tiềm ẩn trong sự hoang tàn tồi tệ. Mái tóc của Phiên Vân giờ đây đã được cắt tĩa rất kiểu cách, nó không còn cháy nắng nữa mà trở nên đen óng. Theo mỗi bước chân của cô, từng lọn tóc lác lư như số phận trôi nổi, gió thổi một cái cũng làm cho nó rối mù.

Vũ nhìn mãi theo cái dáng của Phiên Vân, cô ta luôn phải nhìn theo như thế, giống như là một sự khó hiểu. Phiên Vân từng nói, nếu Vũ không hiểu được con người mình thì sẽ chẳng hiểu được ai khác nữa cả. Đó là một điều đúng đắn. Khi bạn không hiểu con người bạn, thì đừng bao giờ mong nhìn thấu được người khác.

...

Buổi chiều, Phiên Vân nhắn cho Bình một tin ngắn gọn: “Người tớ yêu đã kết hôn rồi.” Một tháng nay hai người họ không còn nhắn tin cho nhau nữa. Phiên Vân nghĩ rằng cô nên để Bình đi tìm một người khác, người đó có thể trân trọng cậu ấy hơn chính bản thân họ. Nhưng chẳng hiểu sao, khi nghe tin Dương Nguyễn kết hôn, thì trong lòng cô lại nhen nhóm lên rất nhiều sự ích kỷ. Cô nghĩ rằng Dương Nguyễn đã không còn nữa rồi, anh ta đã chết từ ngày hôm nay. Cô nghĩ rằng, cô yêu anh ta như vậy nhưng chưa một lần anh ta quay lại nhìn cô. Cô nghĩ rằng tình yêu trong trái tim cô, cô nên giết chết nó đi thì hơn. Dương Nguyễn đã chết, vậy thì cô cũng không nên giữ nó lại. Cô có cảm giác giữa anh và cô tồn tại một đứa trẻ - là đứa con vô hình của anh và cô. Khi Dương Nguyễn và cô kết thúc, cũng là lúc cô không muốn nó tồn tại ngay trước mắt mình. Và cuối cùng, sự ích kỷ lớn nhất của Phiên Vân đó chính là nhắn tin cho Bình.

Khoảng nửa tiếng sau, Bình mới nhắn tin lại rằng: “Tớ hiểu rồi. Tớ đợi cậu.”

Phiên Vân ngồi co ro trong một góc nhà, một tay ôm trán, một tay cầm chắc điện thoại. Giọng hát lèm bèm của mẹ cô vang bên tai, nó giống như một sự tra tấn. Phiên Vân ngồi bệt xuống, ngẩng mặt lên nhìn trần nhà và thở hổn hển. Trong người như bị ai đó hút cạn sức lực, khiến cô chỉ muốn lịm đi ngay lúc này.

Dương Nguyễn, anh đã kết hôn rồi đấy ư? Phiên Vân tự hỏi trong lòng, và cô đã tự nhận về mình một cái tát đầy đau đớn. Anh đã kết hôn rồi, người con gái ấy là chị Hân, và chị ta từng yêu anh trai cô tha thiết. Tại sao số phận lại tàn nhẫn đến vậy? Tại sao lại tàn nhẫn với cả người đang sống và người đã chết? Anh trai cô không muốn điều này, cô chắc rằng như thế. Vì chị Hân không yêu Nguyễn, chị ta chỉ muốn trả thù cô mà thôi. Chị ta chỉ muốn cho cô biết cảm giác bị ai đó cướp đi người ta trân trọng nhất là thế nào. Chị ta chỉ muốn trả thù, tất cả đều chỉ là hận thù mà thôi.

Phiên Vân gục mặt lên đầu gối, hai tay tự cuốn lấy mình như muốn cột chặt cơ thể lại. Cô cố gắng không ỉnh hét lên, chỉ có thể âm thầm để nước mắt rơi xuống. Mẹ cô ở đầu hè, bà vừa uống rượu vừa hát rằng: “Hoa rụng trước thềm. Trăng lướt qua màn đêm. Người đi xa mãi, bỏ lại ánh trăng êm đêm.”

...

Trước khi đến gặp Bình, Phiên Vân đã gọi điện cho Nguyễn. Số tiền trong tài khoản của cô đủ để nói chuyện với anh hơn một phút. Số điện thoại của anh cô rất nhớ, nhớ cả mã quốc gia. Cô ấn từng nút rành mạch, trong lòng đang chắc chắn một điều gì đó.

Thế rồi Dương Nguyễn bắt máy, cô nghe hơi thở của anh phả vào trong loa điện thoại mà cảm thấy xúc động. Hơi thở của anh chắc là rất nóng, chắc đủ để có thể thiêu đốt trái tim cô. Phiên Vân mỉm cười, nói vội: “Dương Nguyễn, là em, Phiên Vân đây.”

Dương Nguyễn hơi im lặng, nhưng rồi anh vẫn đáp lại cô bằng một câu hỏi xa cách: “Em gọi điện cho anh làm gì?”

Thật đau đớn khi nghe anh nói vậy. Cô chỉ có một phút để nghe thấy giọng nói của anh, lần cuối cùng cô yêu anh chỉ còn một phút ngắn ngủi. Vậy mà anh vẫn dành cho cô sự tuyệt tình cố hữu.

“Dương Nguyễn, em gọi điện cho anh chỉ muốn nói rằng...Em sẽ không yêu anh nữa.”

Dương Nguyễn lại im lặng, ước chừng trong ba giây. Có vẻ như anh vẫn chưa đoán nổi những điều mà cô đã nói, nó giống như một mê cung mị hoặc, cứ hút người ta vào những ngã rẽ và rồi để họ lạc lõng không thấy lối ra.

Dương Nguyễn nói “Phiên Vân, anh đã kết hôn rồi. Nếu em không yêu anh nữa...Anh nghĩ đó là một điều tốt nhất cho em.”

Phiên Vân cười khẽ, cô gạt tóc mai sang bên cạnh và đáp: “Phải, em nghĩ nó thật tốt. Nhưng Nguyễn này, anh có hạnh phúc không?”

“Anh nghĩ là mình hạnh phúc.”

Dương Nguyễn đã nói rằng anh hạnh phúc, cô nghĩ đó là một lời nói dối rất chân thành. Anh đang cố gắng làm cô quên anh đi, rời xa khỏi anh, và hãy buông tha cho anh. Phiên Vân gạt nhẹ đầu, rồi cô nói khẽ: “Anh ...hãy giúp em gửi lời chào tới chị ấy nhé. Còn nữa, em nghĩ rằng...”

Mới nói đến đây, điện thoại đã vang lên những tiếng tút dài lạnh lùng. Nó giống như những dấu chấm đen tròn, lặng lẽ đặt giữa cuộc đời của hai người. Nhưng Phiên Vân không hề buông điện thoại, cô cố nói nốt những điều mà mình còn chưa kịp thốt ra: “Dương Nguyễn, chúng ta hãy quên nhau đi. Mãi mãi đừng gặp lại.”

7.

Bình đứng thẳng người vẻ trang trọng, chiếc áo màu xanh ngọc thẳng thớm căng ra theo cái dáng đứng của cậu, trong đôi mắt là một sự chờ mong. Có lẽ là cậu ấy hơi căng thẳng, và khi nhìn thấy Phiên Vân, sự căng thẳng đó càng được tăng lên gấp bội.

Phiên Vân mặc một chiếc áo màu đỏ, quần jeans màu xanh tím và một đôi giày búp bê đã cũ. Cô bước đến, nhìn Bình đứng dưới tán me, miệng nhoẻn một nụ cười tươi trẻ.

Sau này mỗi khi hút thuốc, Phiên Vân đều thấy phảng phất trong làn khói xám là hình ảnh này của Bình đứng dưới hàng me xanh đó. Mờ ảo và xa xăm. Cô không thể nhìn rõ khuôn mặt của cậu ấy, mà chỉ thấy cái dáng thẳng thớm nhuộm đầy vẻ lo lắng. Cậu đứng dưới tán me, những ngón tay dài đan lấy nhau, đầy bối rối.

Khi Phiên Vân nắm lấy bàn tay của Bình, Bình liền rút tay lại. Sự rút rề của cậu là sự trầm lặng mà cậu đang mang. Cậu đã chìm đắm trong thế giới của bản thân mình quá lâu mà không nhận ra rằng, xung quanh cậu vẫn tồn tại những con người có thể ở cạnh bên.

“Bình này, chúng ta đi đâu đó nhé?” Phiên Vân mỉm cười và nói. “Đã lâu rồi bọn mình không nói chuyện với nhau.”

Bình chợt nhớ đến đêm mưa nọ, khi hai người cùng đứng trong mưa đưa đẩy qua lại. Phiên Vân không cho Bình bước vào thế giới của riêng cô, trong khi cậu đã hy vọng vào cô rất nhiều. Tối đó cậu đã chạy rất lâu, trong lòng đầy ắp những muộn phiền và thất vọng. Cảm giác đó giống hệt cảm giác hụt hẫng khi ông nội ra đi, màn mưa trắng xóa như tấm chăn mỏng màu trắng phủ lên người ông nội. Chỉ có đau thương tuyệt vọng.

Bình nói: “Cậu không giận tớ chứ, Phiên Vân?”

Phiên Vân lắc đầu: “Không, tớ không có lý do để giận cậu.”

Bình gạt đầu về cảm kích. Lúc này, cậu mới dám nắm lấy bàn tay cô.

Rồi Bình đưa Phiên Vân về nhà, ba mẹ cậu ta đã đi làm hết, cả căn nhà rộng lớn chỉ còn riêng hai người.

Phiên Vân châm một điếu thuốc trong bóng tối, khỏa thân và hát. Bình nắm tay cô, nói rằng cô nên suy nghĩ thật kỹ. Phiên Vân chỉ cười, vì cô luôn hối hận trước những việc mà mình làm. Năm mười hai tuổi, cô hối hận vì đã đồng ý để anh trai đi mua kem ịch. Năm mười bốn tuổi, cô hối hận vì đã yêu Dương Nguyễn. Và cũng năm mười bốn tuổi, cô hối hận vì không thể giữ ba ở lại với hai mẹ con cô. Tất cả mọi chuyện đã xảy ra, Phiên Vân đều hối hận. Trong cô luôn luôn vang lên một câu nói: “Mày là người đã tạo ra tất cả. Số phận chỉ là một cái cớ”.

Phiên Vân để chân trần, cô bước đến chiếc giường rộng lớn của Bình. Cô cúi xuống, nằm lên người cậu, hôn từ ngực cho đến môi. Tóc của Phiên Vân như thác đổ xuống bờ vai và lùa xoa trên thân thể của Bình khiến cậu có cảm giác gai gai, nhưng cậu không hề nói gì cả. Cậu ôm chặt cô vào lòng, hôn tới tấp lên bờ

môi mềm vừa chạm vào da thịt cậu. Trong bóng tối, có hơi thở và tiếng rên, không rõ là của cô hay của cậu. Tất cả đều mờ ảo và mong lung.

Khi Bình tới, Phiên Vân có thể nghe thấy tiếng vỡ của linh hồn. Nó lực bực tan nát, khiến cô phải ré lên trong đêm tối. Cô ngửi thấy mùi mồ hôi nồng nặc bên cánh mũi, ngửi thấy cả mùi dầu gội từ mái tóc của Bình. Phiên Vân nắm lấy tóc cậu và giựt thật mạnh, nước mắt cô rơi trên vai cậu nóng hổi như những sáp nến bị tan chảy vì lửa. Chúng sẽ khô lại ngay sau đó như tự kết liễu sinh mệnh của mình.

Tất cả đã kết thúc, thân thể của cô, tâm hồn của cô, tất cả đều đã chết. Tình yêu và thể xác đến tột cùng cũng không thể là mãi mãi được.

Da thịt của cô bị Bình miết đến đỏ mẩn, cậu không ngừng cắn mút. Cô khổ sở nhận lấy những nỗi đau mà cậu đem lại, nhưng vẫn cố chấp không chịu đầu hàng.

Bình thở gấp, ghé lên tai cô và nói: “Cậu rất đẹp Phiên Vân ạ!”

Phiên Vân vừa cười vừa rơi nước mắt, cô bám chặt lấy lưng của Bình và đáp: “Đó là một vẻ đẹp trần tục.”

Thân thể của hai người nhóp nhách mồ hôi, nó giống như một lớp keo gắn chặt họ lại. Phiên Vân vẫn nhớ rõ bốn năm trước, Dương Nguyễn từng nói với cô rằng hãy mau lớn lên. Giờ thì cô đã trưởng thành rồi, trưởng thành tới nỗi không còn cái mà người ta vẫn thường gọi là trinh tiết nữa.

Cả đêm đó, Phiên Vân không hề gọi tên Bình, vì cậu ta không phải người mà cô hằng chờ mong. Người cô yêu ở một nơi khác, rất xa. Anh đã kết hôn và đang hạnh phúc. Khi Phiên Vân nhìn Bình, cô bỗng thấy một cảm giác buồn nôn dâng lên tận ngực. Cô ghê tởm chính thân thể của mình, và của Bình nữa. Nhưng không có cách nào thoát ra.

Bình mệt mỏi trượt xuống khỏi người cô, cánh tay cậu vẫn quàng qua bụng giống như một người sắp chết đuối đang chơi vơi trong dòng nước lạnh. Bình hỏi, gần như là thì thầm: “Cậu hận anh ta đến mức đó à?”

Phiên Vân đáp: “Tớ từng có suy nghĩ đó, nhưng ai mà hận được người mình yêu cho được? Nếu có, cũng chỉ là lừa dối bản thân thôi.”

“Thế tại sao cậu lại làm tình với tớ?”

“Vì tớ nghĩ chỉ có cậu thôi Bình ạ! Sau này sẽ không có người đàn ông nào khiến tớ đủ can đảm trao đi được nữa. Tớ muốn cậu là người giết chết nó, chỉ có cậu mà thôi.”

Bình áp khuôn mặt lên ngực của Phiên Vân, lắng nghe nhịp tim của cô đang đập. Những tiếng động từ trong sâu thẳm tâm hồn ấy luôn khiến người ta tò mò. Cậu lần đến bàn tay của Phiên Vân, nắm chặt lấy nó và nói rằng: “Phiên Vân ơi, đêm nay tớ yêu cậu.”

Phiên Vân vuốt ve lưng Bình, vuốt luôn cả những giọt mồ hôi trên lưng cậu. Cô quay mặt ra bên ngoài nhìn ánh trăng đơn lạnh, thứ ánh sáng lơ mơ chảy dài trên sàn nhà ấy giống như ký ức, tận đến năm trăm năm sau cũng không thể phai nhạt.

4. Chương 4

1.

Tôi nhấp một ngụm cà phê, nhìn Phiên Vân đầy chăm chú. Có những câu chuyện dù kể đi kể lại vẫn là một điều mới mẻ, bởi trong những câu chuyện đó, luôn tồn tại một thứ khiến ta cảm thấy đau nhói. Ta biết trước, nhưng vẫn lạ lẫm và để rồi đau thương.

Tôi hỏi: “Vậy là Hân đã chết phải không?”

Phiên Vân gật đầu: “Ừ, chị ấy đã rạch nát cổ tay của mình.” Ngừng một lát như để suy nghĩ, rồi cô nói tiếp: “Tớ đã từng nhìn thấy cổ tay của Hân, nó có rất nhiều vết sẹo. Những vết sẹo đó chồng chéo lên nhau, giống như những nỗi đau mãi mãi không bao giờ quên được. Tất cả đều là do chị ta gây lên.”

Tôi thở dài, không biết có phải là bản thân đang tội nghiệp người con gái kia không nữa. Hân từng là một người con gái rất tốt đẹp, nhưng tình yêu đã đốt cháy tất cả. Tính cách và con người của chị đều trở thành nô lệ của tình yêu, sự mù quáng của chị khiến chị phải đau khổ suốt cả cuộc đời.

Phiên Vân chống một tay lên bàn, cô khuấy nhẹ tách cà phê của mình. Trên khuôn mặt hiện lên những nét trẻ trung, sáng ngời. Cô ngồi nghe bản nhạc mà Sky đang bật, một bản nhạc rất nhẹ. Những chậu cây cảnh ở bốn góc tường rung rinh, ánh sáng cùng cái lạnh tràn ngập, đàn piano nằm một góc, có lẽ đã rất lâu rồi không có ai tới chơi. Quán cà phê này luôn bật những bản nhạc tẻ nhạt như vậy. Tuy nhiên, trong sự tẻ nhạt lại tồn tại chút gì đó yên bình.

Phiên Vân nhìn sâu vào trong góc quán, cửa sổ cạnh đó mở toang. Cô thấy một người đàn ông mặc áo khoát dày, tóc cắt gọn, khuôn mặt góc cạnh, môi nhỏ, đôi mắt tồn tại một sự cao ngạo đầy thách thức. Phiên Vân chợt nhớ ra, đó là Điệp.

Cô ấy không nói gì cả, cúi mặt xuống và khuấy cà phê. Từ giữa tách, có một vòng xoáy nhẹ hiện lên theo động tác của cô. Cuộc đời giống như một hình xoắn ốc, càng lớn bạn sẽ càng thấy bế tắc, và cuối cùng là tuyệt vọng mà chết đi.

Phiên Vân nói: “Vũ này, sau khi nghe xong mọi chuyện, cậu thấy tớ là người có lỗi nhất đúng không?”

Tôi im lặng, không biết phải trả lời cô ra sao. Nhưng tôi biết, người có lỗi nhất không phải Phiên Vân. Trong câu chuyện này, không ai là người có lỗi. Chỉ có những kẻ tự mang dây buộc mình và vùi vẩy trong đó, gào thét giữa đất trời rằng tại sao bản thân lại không thể thoát khỏi địa ngục, trong khi chính họ là người đã thắt nút cuộc đời.

Một lúc lâu sau, tôi lắc đầu nói: “Không, tớ không nghĩ vậy.”

“Tại sao thế?”

“Vì có lỗi hay không có lỗi thì chúng ta cũng không thể thay đổi quá khứ, phải không?”

Phiên Vân mỉm cười gật đầu, cô không nói gì nữa, tiếp tục nhìn người đàn ông ngồi trong góc quán.

Điệp không hề có cảm giác ai đó đang nhìn mình, trước mặt anh là một chiếc laptop, những con số đang lộn vòng trước mắt khiến anh phải tập trung tuyệt đối. Gió từ cửa sổ thổi vào, mang theo cái lạnh đến run người. Điệp nhú mày đứng dậy, anh đóng cửa sổ lại rồi tiếp tục làm việc. Xung quanh có tiếng nhạc trầm buồn, nhưng không ai để ý đến sự trầm buồn của nó. Quán cà phê không có nhiều khách, chỉ có anh và hai cô gái ở cách anh ba bàn đang ngồi thì thầm nói chuyện. Họ đang nói về một vấn đề nào đó, từ trong không khí chỉ truyền đến những tiếng lẩm bầm thoang thoang.

Một cô phục vụ đi tới giúp anh thay cà phê, nhưng Điệp đã ngẩng đầu ngăn lại: “Không cần, tôi sẽ đi ngay bây giờ.” Trong khoảnh khắc vô tình đó, anh đã nhìn thấy Phiên Vân.

Trong tâm trí của Điệp, Phiên Vân là một cô gái để lại khá nhiều ấn tượng. Cô ấy biết hút thuốc, lại phảng phất chút gì đó cô độc rất riêng tư. Đa số những người đàn ông đều ưa mạo hiểm, nên đối với họ, Phiên Vân là một người có sức hút lớn.

Điệp tắt máy tính, cất vào trong chiếc túi xách rồi đứng dậy, bước về phía chiếc bàn mà Phiên Vân đang ngồi. Phiên Vân đã để ý thấy anh, nhưng cô không cho rằng anh sẽ bước lại. Đến khi anh ta thực sự đứng trước mặt cô rồi, cô vẫn chỉ nhìn anh bằng một đôi mắt xa cách và nở một nụ cười được son môi tô điểm. Cô vậy tay nói: “Chào!”

Điệp gật đầu, rất tự nhiên ngồi xuống một chiếc ghế cạnh đó. Từ người anh tỏa ra một hương thơm dịu nhẹ, ấm áp. Phiên Vân luôn nghĩ, ai cũng sẽ có cách để tạo nên một sức hút riêng. Những kẻ thông minh thường luôn tìm hiểu những đòn tấn công chí mạng, chỉ một khoảnh khắc cũng có thể hạ gục được đối phương. Điệp là một người đàn ông tuần tú, anh ta đủ sức để thu hút những cô gái ở lại bên cạnh mình. Quỳnh Chi là một ví dụ.

Điệp nói: “Này, tôi nghe nói cô nghỉ việc hả? Tại sao thế?”

Phiên Vân đáp: “Có liên quan gì tới anh không?”

Diệp khoác chiếc túi laptop vào vai, trông anh hình như có vẻ đang vội, nhưng vẫn muốn nán lại nói chuyện, thành ra đứng ngồi không yên. Khi nghe Phiên Vân nói vậy, Diệp chỉ cười rồi nói: “Tôi nghĩ việc này có liên quan tới Quỳnh Chi. Và tôi là nguyên nhân gián tiếp, phải không?”

Tôi ngồi bên cạnh, lơ mơ hiểu ra vấn đề của họ, nhưng lại không thể xen vào bất cứ một lời nào. Tôi âm thầm quan sát người đàn ông này, anh ta mặc một chiếc áo khoát dày, quần ka ki và đi giày tây. Diệp khoác túi laptop – điển hình cho người đàn ông của công việc. Khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt phẳng phất sự cao ngạo khó giấu giếm, trên môi lại luôn nở nụ cười. Sự cao ngạo của Diệp đã khiến anh nghĩ rằng bản thân có đủ sức hút, và Phiên Vân cũng không cưỡng lại được.

Diệp làm tôi nhớ đến Bình, chàng trai đầu tiên của Phiên Vân. Cậu ta cũng có mùi vị như người đàn ông này, luôn khiến người khác có cảm giác xa cách mỗi khi nhìn vào. Có một dạo Bình gọi điện về cho tôi, hỏi tình hình của Phiên Vân, nhưng tôi lại không muốn nói cho cậu ấy biết. Có một cảm giác gì đó căm ghét trong tôi, khiến tôi không thể ưả Bình được. Sau lần ấy, tôi hỏi Phiên Vân còn nhớ Bình không? Cô bảo chỉ nhớ cái đêm ngủ cùng cậu ấy. Còn lại tất cả đều chỉ là quá khứ đã trở thành vô hình.

Diệp mỉm cười đứng dậy, anh trả tiền cà phê rồi ra khỏi quán. Những bước chân anh rất vội vàng, có lẽ công việc đang chờ anh ta. Tôi nhìn theo dáng người đó, vô thức bật ra một câu nói rằng: “Phiên Vân này, Diệp nghĩ cậu thích anh ta thì phải!”

Phiên Vân cười đáp gọn: “Ừ.”

Đôi mắt của Phiên Vân vẫn hun hút và vô tận. Tôi biết cô ấy sẽ không thích Diệp, vì cô ấy không muốn xen vào cuộc tình của ai hết.

Rồi tôi bỗng nhiên nhớ tới cuộc điện thoại của Bình, hôm ấy cậu ấy rất buồn. Tôi nghĩ bản thân mình ích kỷ, luôn luôn lo sợ một điều gì đó mà bản thân không thể xác định được. Suy nghĩ một lúc, rồi tôi nói: “Bình có gọi điện cho tớ.”

Phiên Vân không ngạc nhiên, cô mỉm cười: “Bình cũng nói với tớ như thế.”

“Hai người vẫn còn liên lạc sao?”

Phiên Vân lắc đầu cười nhẹ: “Chỉ sau cái lần không moi được chút thông tin gì từ cậu thôi.” Phiên Vân nhấc tay lấy một điều thuốc, cô khum tay quẹt lửa rồi ngẩng mặt lên nhả ra một làn khói. “Bình nói cậu ấy sẽ không trở về Việt Nam nữa. Tớ không nói gì, chỉ hỏi cậu ấy rằng liệu có thể quên được tớ hay không?”

“Bình đã trả lời thế nào?”

Phiên Vân lắc đầu, dường như cô không muốn nói cho tôi biết. Cô lại đưa điều thuốc lên môi, đôi mắt khép hờ như tận hưởng. Thực ra cho dù Phiên Vân không nói thì tôi vẫn có thể đoán được câu trả lời của Bình. Cậu ta sẽ không thể quên được Phiên Vân. Vì nếu quên được, cậu ấy sẽ trở về, chứ không chọn cách chạy trốn tất cả như thế.

Có lẽ, chuyện tôi lo sợ nhất đó chính là: Bình yêu Phiên Vân.

...

Phiên Vân ở nhà một thời gian rất dài, số tiền mà cô kiếm trong bao năm qua đủ cho cô thực hiện một chuyến đi. Tuy nhiên, Phiên Vân lại chưa sẵn sàng. Cô vẫn sợ cảm giác một mình, sợ cảm giác độc hành. Cô chỉ có thể trốn trong nhà, trốn trong chiếc vỏ của mình như một con rùa. Hằng ngày cô sẽ ăn cơm một mình, dọn nhà, ngủ và hút thuốc. Đó là một cách thu mình cô độc.

Phiên Vân bắt đầu cảm thấy cuộc sống có chút tẻ nhạt, không có sóng gió, không có cao trào, cũng không có điều gì tốt đẹp đến với cô.

Dương Nguyễn đã vào miền Nam, trước khi đi anh trả lại cho cô chiếc bật lửa mạ bạc. Không một lời từ biệt. Phiên Vân lại cất chiếc bật lửa đi, giống như cất giữ thật kỹ con tim của mình.

Mọi ngày, tôi vẫn gọi điện cho Phiên Vân, nhưng rất ít khi cô ấy bắt máy. Phiên Vân là người nghe điện thoại tùy hứng, nếu cô không muốn nói chuyện, dù bạn có gọi bao nhiêu cuộc cô ấy cũng sẽ không bắt máy.

Bên nhà đối diện bắt đầu tu sửa, không gian xung quanh tràn ngập tiếng ồn và sự ô nhiễm. Phiên Vân đóng chặt cửa, không ló đầu ra ngoài. Cô căm ghét những thứ can thiệp vào sự riêng tư. Và cuối cùng, chính sự can thiệp ấy đã khiến cô có ý định sẽ cách xa nơi đây một thời gian.

Hai ngày trước, Phiên Vân vào một trang web, tìm kiếm người đi du lịch cùng. Cô viết một bài nói sơ qua chuyến đi của mình và những yêu cầu đối với bạn đồng hành. Chuyến đi sẽ kéo dài trong vòng một tuần, điểm đến là vùng Tây Bắc. Ở nơi đó, bọn họ có thể chụp ảnh, khám phá và làm bất cứ việc gì mà bản thân đã lên kế hoạch sẵn cho chuyến đi. Người đi du lịch cùng không nói rõ là nam hay nữ, cô chỉ yêu cầu là một người trầm lặng, luôn biết tôn trọng không gian riêng tư của bạn đồng hành. Bọn họ sẽ là hai người xa lạ, kết thúc chuyến đi vẫn chỉ là hai con người xa lạ.

Cuối cùng, một người có nick name là Henry đã đồng ý với các điều kiện của cô. Thực ra có một vài người khác cũng đồng ý, nhưng Phiên Vân chỉ chấp nhận một người này. Anh ta không bày tỏ quan điểm nào cả, chỉ nói một câu rằng: “Tôi có thể đi cùng cô!”. Phiên Vân nghĩ đây chính là người cô đang cần tìm. Trầm lặng, biết chấp nhận và không can thiệp. Cô biết Henry là con trai, nhưng đối với cô, trai hay gái không quan trọng, quan trọng là họ không biết gì về cô.

Henry nói: “Chúng ta hẹn nhau ở sân ga lúc tám giờ sáng mai. Tôi sẽ chờ cô ở đó.”

Phiên Vân đồng ý rồi tắt máy đi chuẩn bị hành trang. Cô mang rất ít quần áo, thường là những bộ có màu đỏ. Những bộ quần áo này đã cũ, nhưng mặc vào lại rất thoải mái. Phiên Vân mang theo một con dao, một chiếc đèn pin, một vài vật dụng cần thiết cho chuyến du lịch của mình. Chiếc ba lô vẫn còn thừa khoảng trống, nhưng Phiên Vân nghĩ nó đã quá đủ rồi. Xong xuôi, cô bước ra ngoài ban công và hút thuốc.

Dương Nguyễn có gửi cho cô một tin nhắn, nhưng cô không hề đọc. Phiên Vân ngẩng mặt nhìn trời, phát hiện ra bản thân nhớ mùi vị của anh. Dương Nguyễn luôn có cách để lôi kéo cô, đêm hôm ấy, anh ta đã làm được. Dương Nguyễn là một người đàn ông mạnh mẽ, về cả thể xác lẫn tinh thần. Cô vẫn nhớ như in từng tác da thịt của anh trong đêm tối, nó có mùi thuốc lá và mồ hôi. Ấy là mùi vị nam tính.

Phiên Vân không nhớ rõ năm mười bốn tuổi, tại sao anh lại quen chị Hân. Chỉ nhớ rằng khi anh đi thì Hân cũng đi theo.

Phiên Vân vút điều thuốc xuống dưới, nhìn theo sự rơi tự do của nó trong lòng lại trào lên một cảm giác tuyệt vọng. Khi cô mất Dương Nguyễn, cô tưởng cuộc đời mình cũng rơi tự do như vậy. Không có bất cứ điều gì có thể ngăn cản được nó, cũng không có bất cứ bàn tay nào chìa ra kéo cô lại. Phiên Vân cười nhạt, cô khom người dựa vào lan can, màn đêm lạnh lẽo cứ thế lướt qua da thịt.

Bỗng nhiên, cửa ban công nhà đối diện bật mở. Một người đàn ông chừng ba mươi tuổi mặt mày tức giận bước ra. Theo sau anh là một người phụ nữ đang không ngừng nói: “Lần nào cũng vậy, bảo anh đi kiểm tiền thì anh không chịu, còn nói là người ta không nhận? Phải rồi, kẻ không có học thức như anh người ta không nhận cũng đúng. Thế mà anh còn bảo tôi làm được gì cho cái nhà này? Tôi nói cho anh biết, tiền xây nhà là của tôi và ba mẹ tôi, hằng ngày cơm ăn cũng là do tiền tôi mua.”

Trước những lời mắng mỏ không chút kiêng dè của vợ, người đàn ông đó không hề nói gì, chỉ im lặng như tượng đá. Anh ta nhìn Phiên Vân đang đứng ở ban công đối diện. Phiên Vân mỉm cười gật đầu, sau rồi cô đứng thẳng người dậy toan bước vào trong nhà. Cuộc sống gia đình đôi khi lâm vào những bế tắc, một số người chọn cách giết chết hôn nhân, còn một số người lại chọn cách im lặng chấp nhận như người đàn ông kia.

Người phụ nữ không thấy chồng mình phản ứng gì thì chỉ lầu bàu vài câu rồi cũng thôi. Chị ta quay người rồi bỏ vào bên trong, không gian lại chìm vào tĩnh mịch. Căn nhà của đôi vợ chồng đó đang xây dở, trông ngổn ngang và bừa bộn những vỏ bao xi măng, dây dợ lằng nhằng và những vật dụng xây dựng khác.

Khi người vợ đã đi rồi, Phiên Vân nán lại hút thuốc. Đêm đó cô hút thuốc không ngừng, nhưng chưa bao giờ hút hết một điếu. Người đàn ông phía đối diện đứng nhìn cô trong đêm, không hề nói một lời nào. Trong ánh mắt phẳng phất chút đau buồn nuối tiếc, hoặc cũng có thể là do cái lạnh nên trông anh ta mới có vẻ sầu đời đến vậy.

Đến hai giờ sáng Phiên Vân mới chịu đóng cửa và lên giường. Cô không ngủ được, chỉ có thể nằm như vậy chờ trời sáng. Từ sau cái đêm cô làm tình với Dương Nguyễn, cảm giác như giấc ngủ không bao giờ trọn

ven được nữa. Cứ nhắm mắt là cô lại thấy hình ảnh của anh ở trước mặt, chấp chờn và chơi với. Cô nhớ những hơi thở của anh, nó thực sự muốn đốt cháy cơ thể cô. Và cô nhớ cả sự vuốt ve của anh, giống như gió đông thoảng qua da thịt, mang chút lạnh lẽo và đơn côi.

2.

Ga nằm ở phía đông thành phố, từ nhà Phiên Vân tới đó mất ba mươi phút. Có rất nhiều khách đi tàu. Ở quầy bán vé, người ta không ngừng chen chúc nhau. Một em bé bán đồ ăn vặt đến trước mặt mời cô mua, Phiên Vân lắc đầu rồi bước qua. Nhưng khoảng chừng hai bước chân, Phiên Vân đột nhiên quay lại, cô mua một phong kẹo cao su cho em rồi xoa đầu hỏi: “Ba mẹ đâu?”. Em bé ngẩng mắt nhìn cô, trong đôi mắt long lanh vẫn còn sự ngây thơ thuần khiết. Em đáp: “Không biết”.

“Vậy ai nuôi?” Phiên Vân hỏi.

Em bé vẫn lắc đầu, trả lời cộc lốc: “Không có ai nuôi”.

Phiên Vân mỉm cười, cô không nói thêm gì nữa rồi bỏ đi. Những đứa trẻ này khi lớn lên sẽ rất kiên cường. Nhưng cũng có thể, khi lớn lên chúng sẽ trở thành những bóng ma vật vờ, u uất và chứa chấp hận thù. Vì chúng hiểu cuộc đời đã đối xử với chúng ra sao.

Tháng mười hai, bầu trời mây mù gần ngay tầm mắt, tưởng như đưa tay ra là có thể với lấy. Phiên Vân khoác ba lô, miệng nhai kẹo cao su, cô bước đến hàng ghế chờ và ngồi xuống đó đợi Henry tới. Phiên Vân vẫn chưa biết tên anh ta, cũng không có số điện thoại, và thật may là cô đã để lại số điện thoại của mình cho Henry.

Ở bên ngoài có tiếng còi tàu inh ỏi, những con người đi qua đi lại. Kẻ khóc người cười, cứ thế lướt vội qua tầm mắt. Ngồi cạnh Phiên Vân là một cặp tình nhân. Chàng trai mặc quần áo bộ đội, cô bạn gái bên cạnh thút thít choàng chiếc khăn len lên cổ anh ta. Hai người nhìn nhau, không nói gì. Có những lúc, tình yêu cũng cần một sự im lặng. Chỉ cần một ánh mắt thôi là đủ rồi.

Phiên Vân cúi đầu, lắng nghe những tiếng nói từ trái tim mình. Thực ra cô chưa bao giờ được hưởng cảm giác đó, cảm giác nắm tay một người đàn ông, khóc thút thít và nói với người ấy rằng: Cô sẽ đợi cho dù có là một năm trăm. Sự thiêng liêng chứa đựng trong xa cách ấy Phiên Vân chưa bao giờ được cảm nhận, và có lẽ là sẽ không bao giờ được cảm nhận.

Phát thanh viên của nhà ga thông báo chuyến tàu sắp tới, đôi tình nhân lại ôm nhau, họ thì thầm điều gì đó vào tai nhau rồi kéo nhau đứng dậy. Có lẽ đã tới chuyến tàu của chàng trai kia.. Đôi mắt cô gái đỏ hoe, nhưng cố chấp không nói một lời nào. Chàng trai nắm lấy tay cô, truyền hơi ấm và không ngừng an ủi. Chiếc khăn len quàng trên cổ anh ta đã được quần gọn gàng và ấm áp.

Phiên Vân nhìn đồng hồ, đã quá nửa tiếng mà vẫn không thấy Henry đâu. Chỉ còn nửa tiếng nữa là sẽ tới chuyến tàu của cô. Nếu Henry không tới kịp, có lẽ cô sẽ phải đi một mình.

Phiên Vân vẫn ngồi đợi, giống như một sự cố chấp. Trên hàng ghế chờ ở ga thành phố xuất hiện một đôi tình nhân nữa. Họ không ôm ấp tình tứ như đôi kia, chỉ ngồi cạnh nhau và im lặng. Bên tai là tiếng ồn ào của ga tàu, những âm thanh hỗn tạp và đầy ô nhiễm.

Phiên Vân mở điện thoại, không hề thấy một cuộc gọi nào. Cô nghĩ có lẽ Henry đã không lưu số cô lại, hoặc cũng có thể là anh ta không muốn đi. Phiên Vân bắt đầu cảm thấy tiếc nuối. Cô vẫn ngồi cùng với đôi tình nhân nọ, không dám hút thuốc. Phiên Vân bắt đầu nhớ lại khoảng thời gian trước, khi cô và Bình gặp lại nhau. Không, không phải gặp lại, chỉ là đi ngang qua nhau...Và rồi cứ thế, duyên phận của cả hai đều im lặng trong cuộc đời nhau như vậy. Không ngoảnh lại, không mong chờ, chỉ có đêm mùa hè năm ấy cùng những giọt mồ hôi bóng cháy là mãi mãi không thể nào quên.

Bình nói sẽ không quay trở lại Việt Nam nữa, Phiên Vân tự coi đó là một điều đúng đắn. Có lẽ cậu ấy nên quên cô đi, quên luôn cả những ký ức mang mùi vị xác thịt ấy nữa. Cô không phải là người dành cho Bình, mà chỉ là kẻ lướt ngang qua đời cậu. Giống như Dương Nguyên từng lướt ngang qua đời cô.

Gần năm phút trước giờ tàu chạy, Henry gọi điện và hỏi Phiên Vân đang ở đâu. Lần đầu tiên trong nhiều năm qua, Phiên Vân cảm thấy bản thân như được ai đó tìm thấy. Cô nói đang ngồi ở hàng ghế chờ, đang đợi anh tới. Henry để lại một lời rằng: “Tôi sẽ tới ngay. Cô cứ ngồi đó nhé”. Rồi anh cúp máy. Phiên Vân

nắm chặt điện thoại, đột nhiên cô nở một nụ cười mãn nguyện. Cô thấy vui, vui vì Henry đã tới. Cảm giác như hy vọng của bản thân đã trở thành hiện thực.

Henry là một chàng trai trẻ, khoảng hai mươi lăm tuổi, cao ráo và đẹp trai. Giữa trời mùa đông lạnh giá, anh ta chỉ mặc một chiếc áo khoát gió màu đen, bên trong là một chiếc áo pull mỏng màu trắng, mặc quần jeans và đi một đôi giày basket màu xanh tím đã cũ. Khi Henry nhìn Phiên Vân, anh ta dường như rất ngạc nhiên. Mất khoảng hai giây thần người, anh ta mới cười và nói: “Không ngờ cô còn trẻ thế”. Trong suy nghĩ của Henry, Phiên Vân phải là người chừng hai mươi lăm tuổi, có sự mạnh dạn và cá tính. Nhưng giờ đây đứng trước mặt anh lại là một cô gái trẻ, gầy gò, tóc dài và phảng phất chút gì đó đau thương.

Phiên Vân mỉm cười, gạt tóc mai sang rồi nói: “Đi thôi, tàu sắp khởi hành rồi”.

Đường ray tàu hỏa chằng chéo lên nhau rồi kéo về ba hướng khác biệt. Những đám cỏ dại mọc chen chúc trên sỏi đá, vây quanh những đường ray đã han gỉ đỏ. Giống như một sự kiên cường. Chuyến tàu của hai người đi tới Tây Bắc, trên tàu vẫn còn rất nhiều chỗ trống. Henry và Phiên Vân cùng chọn một chỗ ngồi, anh giúp cô kéo cửa kính lại để chắn gió. Sau đó đặt túi xách của mình và ngồi xuống ghế đối diện. Cả hai vẫn yên lặng, không nói gì.

Đến khi còi tàu rú lên, tiếng động cơ đã cũ phát ra những âm thanh hùng hục và ồn ào. Tàu đã chạy, nhưng bên ngoài cửa sổ vẫn còn một số người chạy theo, họ ôm mặt khóc. Phiên Vân nhìn họ, không nén nổi đau thương trong lòng. Nếu sau này phải cách xa một ai đó, liệu sẽ có người chạy theo cô và rơi nước mắt như thế này chứ? Rồi cô chợt nhận ra bản thân không hề có ai bên cạnh, những cô đơn bất tận đã không thể cho cô một chút hy vọng nào vào ý nghĩ kia được. Tất cả đều chỉ còn lại mình cô.

Một lúc lâu sau, Henry bỗng nhiên nói: “Tôi tên là Quảng.” Phiên Vân hơi gật đầu, nhưng không đáp lại. Không gian giữa hai người lại bị đóng băng trong phút chốc, bên tai chỉ còn tiếng tàu hỏa đang lao vút đi.

Một gia đình ở phía đối diện cười vui vẻ, hai đứa trẻ không ngừng làm trò. Ba mẹ chúng ùa theo, trong thế giới của họ ngập tràn hạnh phúc. Phiên Vân dựa người nhìn họ, những ký ức trong sâu thẳm bắt đầu ùa về. Cô cũng từng có một gia đình như thế này. Cũng từng rất ngây thơ, rất hạnh phúc. Nhưng rồi tất cả đều như giấc mơ, tan biến ngay sau một cái chớp mắt.

Quảng ngồi đối diện Phiên Vân, không ngừng nghịch điện thoại. Anh ta không hề để ý gì tới xung quanh, chỉ chìm đắm trong những thứ của bản thân mình. Tóc mái Quảng lòa xòa xuống mặt, che đi vầng trán rộng. Môi anh mím lại, cơ hồ tập trung vào một trò chơi nào đó.

Phiên Vân nhìn anh, đột nhiên nói: “Xin lỗi, tôi có thể mở cửa sổ được không?”

Quảng ngẩng đầu, đáp: “Tùy cô.”

Phiên Vân mở cửa sổ, gió từ ngoài tràn vào thổi tung mái tóc. Cô đưa tay vuốt lại, sau đó từ từ hít nhẹ hơi lạnh vào sâu cuống phổi. Phiên Vân châm một điếu thuốc, đặt lên môi và hút. Gió đánh tan khói thuốc, cuốn theo cả mùi vị của nó tỏa ra. Quảng nhìn Phiên Vân, chỉ không ngừng ngạc nhiên. Một cô gái trẻ như thế này sao lại mang đôi mắt sâu và buồn như thế? Cô không ngừng trông ra bên ngoài, như đang mong chờ một điều gì đó. Hai ngón tay kẹp lấy điếu thuốc, chỉ thỉnh thoảng mới đặt lên môi. Rồi Phiên Vân vút điếu thuốc ra bên ngoài, không một chút lưu luyến. Cảm giác sợ hãi khi hút thuốc giống với cảm giác sợ hãi mất đi một người. Sợ người đó đi rồi, bản thân sẽ đau buồn và không còn động lực mà sống tiếp.

Phiên Vân cởi giày, cô co đầu gối đến cằm, trông như một con mèo mắc mưa đang không ngừng thu mình lại. Quảng nhìn cô, vẫn chưa hết ngạc nhiên và tò mò. Cô gái này quá kỳ quái, nhưng lại có một sức hút lạ kỳ. Quảng cất điện thoại đi, định sẽ bắt chuyện với cô, nhưng anh chợt nhớ những yêu cầu mà cô đưa ra với bạn đồng hành: Không được can thiệp vào sự riêng tư của người khác. Thế là Quảng lại im lặng.

Tàu bắt đầu lao qua một ngọn núi, khung cảnh vừa hùng vĩ mà lại vừa gây cảm giác sợ hãi. Một bên là vách núi dựng đứng, cây cối xanh um. Bên còn lại là vực thẳm hoang vu. Bầu trời Tây Bắc dày sương, tàu hỏa lao qua đám sương mù đó khiến chúng bay loạn. Phiên Vân đóng cửa sổ, nhưng mắt vẫn nhìn ra bên ngoài. Đêm qua cô ngủ rất ít, nhưng vẫn muốn chờ tàu tới bến, không hề chớp mắt một chút nào.

Gia đình bên cạnh đã ngủ. Vợ dựa vào vai chồng, con nằm trong lòng ba. Tất cả đều thật yên bình. Phiên Vân bỗng hơi thở của mình nặng nề, cánh mũi phập phồng, cay cay. Ba mẹ của cô vẫn đang ở nhà, nhưng

mọi chuyện thì đã khác. Ba không còn là ba của ngày trước nữa, ông chỉ là một con người thất bại và không có lòng tự trọng. Còn mẹ cô thì lại quá yếu mềm, bà không thể chiến thắng được con tim của mình.

Như thấy được vẻ mặt méo mó của Phiên Vân, Quảng liền lo lắng hỏi: “Cô mệt hả?”

Phiên Vân lắc đầu, không nói gì rồi dựa người ra sau. Hai chân cô co lại, chúc vào nhau như sợ hãi ai đó sẽ để ý tới mình. Cô co quắp trong một góc, tóc quần lấy cổ và đôi mắt nặng trĩu vì mất ngủ.

Quảng vẫn để ý tới cô, nhưng không muốn cô biết. Đột nhiên anh có cảm giác muốn ôm cô vào lòng, nâng niu và hứa hẹn. Nhưng rồi anh lại cười thầm và nghĩ có lẽ bản thân quá ảo tưởng. Đây là một chuyến đi rất riêng tư, cả hai người đều xa lạ, sẽ không có bất cứ mối quan hệ nào được tạo ra hết.

Đột nhiên bên ngoài trời đổ mưa bụi, hắt vào cửa kính những vệt nước li ti. Trên vùng Tây Bắc lạnh giá này, có lẽ người ta cảm thấy lạ lẫm với hơi ẩm. Quảng vẫn còn nhớ năm hai mươi tuổi, một mình đi du lịch tới Thượng Hải. Lúc đó cũng vào mùa đông như thế này, Thượng Hải có tuyết rơi. Anh phải mặc tới bốn chiếc áo, đeo găng tay và đội mũ len. Cảm giác lúc đó rất lạnh, ước có một người ở bên cạnh để cảm thấy ấm áp. Nhưng rồi sau một tuần ở Thượng Hải, anh bỗng không còn cảm giác ấy nữa. Lúc đó điều anh muốn nhất đó chính là khám phá. Cái đẹp, hạnh phúc và tan vỡ... Tất cả anh đều muốn tìm hiểu. Trên tay Quảng là một chiếc máy ảnh cơ, liên tục bấm không ngừng nghỉ. Đến khi xem lại, anh vẫn chẳng thể ứng được cảnh nào. Vì những điều mà anh muốn chụp, anh đều không kịp bấm máy. Giống như duyên phận của anh, đã từng không kịp nắm bắt mà để nó lướt ngang qua mặt. Rồi tan biến vào dòng xoáy thời gian.

Phiên Vân ngồi im, cô gần như ngủ gục. Trong không khí bỗng dưng truyền đến một giọng nói xa lạ mà ấm áp: “Mai!”

Mai?

À, đó là một cái tên.

3.

Khi tàu tới ga Lào Cai trời vẫn đổ mưa bụi. Những hạt mưa nhỏ đậu trên mái tóc, rồi cứ thế tan biến đi. Xa xa là những dãy núi xanh um, được sương mù bao quanh như một chiếc khăn quàng trắng xóa. Phiên Vân ngẩng mặt nhìn bầu trời, chợt thấy thanh thản lạ kỳ. Ở nơi đây có một điều gì đó khiến cô thoải mái và yên bình. Đột nhiên cô nhớ tới một bài hát, tả cái lạnh trong vẻ đẹp hoang sơ. Khi hát có cảm giác như tuyết tan trong lòng, dịu dàng và mát lạnh. Có lẽ, vùng Tây Bắc cũng như vậy.

Phiên Vân khoác lại ba lô, cùng Quảng ra khỏi ga tàu. Hai người chen qua đám người cùng đám hành lý công kênh của họ, không gian phút chốc lại trở nên ngột ngạt. Có một người đàn ông to khỏe, da ngăm đen vác một cái thùng rất to trên vai. Một tay ông ta giữ thùng hàng, tay còn lại liên tục gạt vai người khác, miệng hô lớn: “Nước sôi nước sôi!”. Mọi người ai nấy đều khó chịu quay ra nhìn, nhưng thấy vẻ mặt hung tợn của ông ta thì lại chẳng dám nói gì. Phiên Vân đang chen chúc trong đám người, vô tình không để ý liền bị người đàn ông đó đẩy mạnh. Cô yếu ớt lao về phía trước theo quán tính, rơi trọn vào lòng của một người.

Quảng ôm chặt lấy cô theo phản xạ, cảm giác được người con gái này rất gầy. Anh nhúm mày đỡ lấy vai cô, đồng thời liếc nhìn người đàn ông ôm thùng hàng đã đi khá xa.

“Không sao chứ?” Quảng hỏi vẻ lo lắng. Dường như trong lòng anh luôn nghĩ, chỉ một cơn gió cũng có thể làm Phiên Vân bị thương. Phiên Vân đứng thẳng người, chỉnh lại quần áo rồi lắc đầu cười nhẹ: “Tôi không sao”.

Hai người đi xe tới thị trấn Sa Pa, rồi đi bộ để tìm nơi nghỉ trọ. Phong cảnh ở nơi đây rất thanh bình, đồi núi xanh non, thơ mộng. Nó mang cảnh sắc của một vùng ôn đới và cận nhiệt đới, với những dải sương mù trắng xóa cùng mưa bụi lất phất. Nếu không khí giảm xuống thấp hơn nữa, nơi đây có thể sẽ xuất hiện tuyết.

Phiên Vân và Quảng đi hết một con đường, hai người đều cảm thấy mệt. Cuối cùng, họ quyết định sẽ lên một chiếc xe để tìm nhà trọ. Đây là khu nghỉ dưỡng nổi tiếng nên tìm nhà trọ không khó. Hai người cùng chọn một nơi có giá cả hợp lý, họ thuê hai phòng trong một tuần. Rồi cả hai cùng về phòng ngủ và hẹn nhau ăn tối lúc sáu giờ.

Căn phòng khá đơn giản, chỉ có một chiếc giường, một cái kệ để tivi và một chiếc tủ nhỏ đựng quần áo. Phiên Vân lấy quần áo cất gọn vào tủ. Những vật dụng cần thiết cũng để qua một bên. Bất giác, Phiên Vân chạm vào một chiếc hộp. Trong đó cất giữ chiếc bật lửa mạ bạc, nằm sâu trong góc tối.

Tắm xong, Phiên Vân kéo ghế ngồi cạnh cửa sổ. Cô không còn thuốc nữa, chỉ có thể ngồi nhìn những ngọn núi một cách vô vị thế này. Phiên Vân không ngủ được, cũng không muốn làm bất cứ việc gì. Cô chỉ muốn ngồi như thế này, trong một không gian riêng tư và tận hưởng vẻ đẹp của nó.

Tin nhắn của Dương Nguyễn vẫn còn nằm trong điện thoại, Phiên Vân không dám động vào. Cuối cùng, cô quyết định xóa đi, xóa luôn cả số điện thoại của anh. Có những ký ức không thể quên được, mà chỉ có thể chôn vùi nó xuống nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn.

...

Sáu giờ tối, Quảng gọi điện cho cô. Phiên Vân với tay lấy áo khoác và bước ra ngoài. Quảng đứng ở tầng dưới, anh đang nói chuyện gì đó với chủ nhà. Khi thấy cô xuống, anh đứng dậy chào họ rồi cùng cô ra ngoài ăn tối.

“Cô muốn ăn gì?” Quảng hỏi cô.

Phiên Vân nghĩ trời lạnh thế này, nên ăn chút gì đó nóng thì sẽ dễ chịu biết mấy. Rồi cô đáp: “Thịt nướng. Anh tôi từng nói, thịt nướng ở thị trấn này rất ngon”.

“Anh cô từng tới đây rồi à?”

Phiên Vân gật đầu: “Phải, anh từng đi rất nhiều nơi. Nơi đây cũng là một trong số đó.”

Quảng không nói gì nữa, cùng cô đi tìm một quán thịt nướng.

Hai người cùng ăn thịt nướng của một người đàn ông bán rong ven đường. Chiếc xe đẩy đã cũ, trên đó là lò nướng và những xiên thịt thơm mùi dầu hào ngọt ngào. Thịt nướng đã chín, có màu nâu cánh gián, ướt bóng dầu mỡ. Khói tỏa ra nghi ngút, che khuất cả nụ cười của người đàn ông bán hàng. Ông ta không ngừng mời chào, nụ cười trên môi đọng một sự khắc khổ và vất vả.

Cái nóng của thịt làm lưỡi phải rụt lại, hai người vừa ăn vừa suýt xoa. Phiên Vân có một dáng ăn rất buồn cười, hai vai không ngừng co lên vì nóng, cổ rụt lại và đầu nhô ra. Lúc ăn, cô luôn dùng đầu lưỡi chạm vào một chút, sau đó mới dám cắn. Giống như một sự đề phòng.

Quảng nói: “Ngày mai tôi đưa cô lên núi Hàm Rồng ngắm thành phố từ trên cao. Cảm giác như cả thế giới này đều nằm gọn trong lòng bàn tay vậy.”

Phiên Vân cười: “Thực ra thì tôi không có ý định tới đây du lịch, tôi chỉ muốn tìm một cảm giác yên bình thôi.”

Quảng bỗng nhiên thần người, trông có vẻ đang suy nghĩ. Khoảng một phút sau, anh bỗng nói: “Đã lên đây rồi thì cứ đi thôi. Khám phá cũng tốt mà.”

Phiên Vân gật đầu, coi như là đã đồng ý. Cô cùng Quảng ăn thêm một xiên thịt nướng nữa, rồi hai người quyết định đi dạo trong thị trấn. Những con người nơi đây khá hòa nhã, khi hỏi đường họ luôn rất tận tình. Quảng là một người có khả năng giao tiếp tốt, những lời anh nói dường như đều có ma lực khiến người khác phải nghe. Anh kể rất nhiều chuyện, từ thần thoại cho tới tiểu lâm, tất cả đều chỉ muốn nhìn thấy nụ cười của cô. Phiên Vân rất ít khi cười, cô chỉ mỉm môi hoặc là cười nửa miệng. Giống như một sự cố chấp và bất cần.

“Cô bao nhiêu tuổi rồi?” Quảng hỏi.

“Hai mốt”.

“Trẻ quá! Tầm tuổi cô tôi nghĩ người ta vẫn còn đang đi học.”

Phiên Vân nói: “Tôi học cao đẳng, từng có một việc làm nhỏ, nhưng vừa mới nghỉ việc rồi.”

“Tại sao thế?”.

“Tôi là người luôn sợ hãi nhiều thứ, sợ người ta sẽ *** hại mình nên luôn chọn cách rút lui trước.” Phiên Vân đáp, trong giọng nói còn pha chút đùa cợt.

Quảng nghe cô nói vậy liền bật cười, nói: “Có đôi lúc, cô giống như một bà cụ non vậy. Luôn muốn dùng triết lý để nói chuyện, nhưng thực ra nó chỉ khiến người khác buồn cười.”

Phiên Vân nhìn anh, không biết phải đối đáp lại như thế nào. Có lẽ anh nói đúng, cô chỉ là kẻ non đời chẳng hiểu gì hết, nhưng lúc nào cũng tỏ vẻ bản thân là kẻ kiên cường mà cô độc, đẩy áp những triết lý mang tính chủ quan.

Phiên Vân cười, cảm thấy người con trai này có một chút thân quen. Anh ta không kiêu dè, lại biết nói chuyện. Không phải là một con người thích lan man, và sẽ không quá can thiệp.

Rồi đột nhiên anh nói: “Không hiểu sao tôi rất muốn nhìn thấy cô cười.” Ánh mắt của Quảng chiếu thẳng vào mắt cô, như một ánh đèn sáng lòa, khiến cô phải giật mình mà quay đi. Ánh mắt ấy khiến Phiên Vân nhớ đến những tia nắng chiếu xuống khi cô nhìn thấy Dương Nguyễn. Lần đầu tiên vào năm mười bốn tuổi ấy, Phiên Vân bỗng hiểu được cảm giác trốn tránh một ánh mắt và giấu giếm một ánh nhìn là như thế nào. Ấy là cảm giác rung động đầu đời.

4.

Hai người đi dạo đến mười giờ đêm mới trở về nhà trọ. Trước khi về phòng, Quảng còn chúc Phiên Vân ngủ ngon. Cô cười gật đầu và chúc lại.

Mùa đông trên vùng Tây Bắc rất khác mùa đông ở nơi mà cô sống. Đây là một mùa đông rất đặc trưng, có cái lạnh trong lành, khi hít vào cảm giác như tâm hồn được rộng mở.

Có lẽ vì ngủ quá ít, cả ngày phải đi lại nhiều nên khi vừa nằm xuống Phiên Vân đã ngủ thiếp đi. Đã rất lâu rồi cô mới có một giấc ngủ dễ dàng đến như vậy. Không hề mộng mị cũng không hề mệt mỏi.

Phiên Vân mơ thấy anh Văn. Bên quán kem ven đường, anh chỉ đứng đó và nhìn về phía cô bằng một nụ cười hiền hòa. Khuôn mặt anh bị che bởi khói bụi, chỉ có nụ cười là rõ ràng, sáng rõ. Cô đứng ở bên này, nhìn anh trong vô vọng. Cô biết bản thân không sang được bên đó, không thể kéo anh qua bên cô, mà chỉ có thể đứng nhìn nụ cười của bằng một sự tiếc nuối và đau thương. Thế rồi trong một khoảnh khắc, có chiếc xe tải vụt qua, anh liền hét lớn: “Phiên Vân, sống tốt nhé!”. Hình ảnh của anh tan biến giữa đất trời. Phiên Vân vẫn đứng ở bên này, khóc nức thành tiếng.

Cái chết của anh trai không phải là do cô gây nên, tất cả chỉ là cô tự vợ về mình. Giống như chuyện Bình nghĩ mình có lỗi khi ông nội ra đi. Cô và cậu ấy luôn sợ hãi rất nhiều thứ, khép lòng trong cô độc rồi để cuộc đời cứ bào mòn dần những mơ ước của bản thân. Cái chết của anh Văn giống như một sự ám ảnh, khiến cô cứ mãi bị ràng buộc mà không thể nào thoát ra. Khi anh ra đi, có lẽ trong thâm tâm anh vẫn luôn muốn cô sẽ sống tốt. Nhất định phải thay anh sống tốt, nhưng hình như càng ngày, cô lại càng phá hủy đi cuộc đời của chính bản thân mình. Đó là một lỗi lầm khó có thể cứu vãn.

Phiên Vân tỉnh dậy vào lúc bốn giờ sáng, cô mở mắt thấy gối đã ướt đầm. Phiên Vân nhìn trần nhà, phát hiện ra mình đang ở một nơi khác. Cái lạnh khiến cô không muốn dậy, chỉ muốn nằm như thế này, hưởng hơi ấm của chính cơ thể mình tỏa ra. Nhưng cuối cùng, Phiên Vân vẫn ngồi dậy. Cô khoác chiếc áo choàng của mình, bước lên mở tung cửa sổ rồi ngẩng nhìn màn đêm bên ngoài. Đang là mùa đông nên mặt trời vẫn còn muốn ngủ, bên ngoài chỉ có ánh đèn đường tỏa ra những ánh sáng hiu hắt. Phiên Vân dựa người vào cửa sổ, cô bỗng nhiên nhớ tới những câu hát của mẹ. “Hoa rụng trước thêm. Trăng lướt qua màn đêm. Người đi xa mãi, bỏ lại ánh trăng êm đêm”. Trong những năm tháng xa cách ấy, mẹ vẫn mang một sự đợi chờ. Tình yêu khiến con người ta mù quáng, khiến con người ta đau thương. Nhưng nó lại có một sự kỳ diệu đó chính là khiến con người ta không ngừng nuôi hy vọng.

Đứng nhìn một lúc lâu, cuối cùng Phiên Vân quyết định sẽ trở về nhà. Cô không suy nghĩ nhiều nữa, vì sợ mình sẽ thay đổi. Thế là cô bước đến trước tủ quần áo, nhét mọi thứ vào trong ba lô. Đồ dùng của cô không có nhiều, chỉ là vài bộ quần áo màu đỏ, một chiếc hộp đựng bật lửa, vài gói dầu gội và một bao thuốc lá mới mua vào tối hôm qua. Thanh toán tiền cho chủ của nhà trọ xong, Phiên Vân bắt một chiếc xe và đến ga tàu.

Quảng chắc vẫn còn đang ngủ, vì không muốn đánh thức anh dậy nên cô đã gửi một tin nhắn cho anh rằng: “Tôi có việc phải về nhà trước. Lần sau tôi nhất định sẽ cùng anh ngắm thế giới trên núi Hàm Rồng. Tạm biệt!”.

Giấc mơ đêm qua đã cho Phiên Vân khá nhiều cơ hội tha thứ, anh trai luôn là người khiến cô nhận ra những lỗi lầm của bản thân. Chỉ có anh mới làm cho cô cảm thấy yên bình và vững bước được. Cô vẫn còn trẻ, vẫn còn rất non nớt nên có nhiều chuyện suy nghĩ không được thấu đáo, lúc nào cũng cho bản thân mình là đúng. Có lẽ cô nên trở về thăm ba mẹ, nói với họ rằng năm đó khi anh trai ra đi, anh không hề oán trách một ai cả. Trong thâm tâm anh lúc đó chỉ có một mong muốn, ấy chính là: “Mọi người hãy sống cho thật tốt”.

Phiên Vân đi chuyến tàu lúc tám giờ sáng. Lúc cô đến ga vẫn còn rất vắng người, chỉ có một vài người ngồi trên hàng ghế chờ, ngủ gà gật bên đông hành lí. Phiên Vân mua vé, rồi đến ngồi cạnh một người phụ nữ còn đang ngủ. Khoảng hai tiếng nữa mới đến giờ tàu chạy, bên ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn. Phiên Vân đeo tai phone nghe nhạc. Cô bật một bản nhạc không lời – một bản nhạc rất dữ dội. Bản nhạc đó có thể giúp cô bình tĩnh lại được đôi chút. Nó giúp cô hiểu được lòng mình, nghe được những điều từ trong sâu thẳm con tim.

Trong lúc chờ đợi, Phiên Vân ngắm nhìn chiếc bật lửa mà mình giấu kỹ. Lốp mạ bạc đã bị tróc đi rất nhiều, có lẽ thời gian đã khiến nó trở nên như vậy. Sáu năm qua, Dương Nguyễn giữ nó như giam giữ con tim của cô. Có đôi lúc cô rất nhớ anh, nhưng lại không thể biết được rằng anh có nhớ cô hay không. Dương Nguyễn mà cô yêu vẫn cứ xa xôi như vậy, có lẽ cả đời này cô và anh vẫn chẳng thể đến được với nhau.

Có một dạo, cô điem cuồng kiếm tiền. Từ việc phát tờ rơi cho đến rửa bát thuê, tất cả chỉ là muốn đến được chỗ anh. Cô muốn đến bên anh, nhưng cuối cùng cô đành phải ngừng lại ý định đó. Anh không cần cô, không cần cô phải làm như vậy.

Phiên Vân cúi đầu cười, những ngày ngốc của bản thân đến cuối cùng vẫn chỉ là một nụ cười nhạt như thế này. Giống như chuyện khi làm một việc sai trái mà không dám nhận vậy, trốn tránh không trách nhiệm.

Đến giờ tàu chạy, Phiên Vân nhanh chóng bước lên. Chuyến đi giờ chỉ có một mình, nhưng lần trước cũng có khác gì một mình đâu nhỉ? Phiên Vân chọn một chỗ và ngồi xuống, đối diện là một bà cụ tuổi đã cao. Phiên Vân bỗng nhiên nghĩ, nếu cho tận đến lúc về già, nếu trên chuyến tàu cuộc đời cô vẫn không hề có ai bên cạnh thì sẽ ra sao? Cô sẽ chết trong cô độc phải không? Thực ra mà nói, cô độc không có gì đáng sợ. Chỉ những suy nghĩ của bản thân khiến ta thấy sợ hãi mà thôi.

Phiên Vân mở điện thoại, Quảng không hề gọi điện tới. Chắc giờ này anh ấy đã dậy, cũng đã đọc được tin nhắn mà cô gửi. Nhưng chắc anh và cô mãi mãi chỉ là hai kẻ xa lạ mà thôi.

Tàu lướt trên đường ray sắt, lao qua những đoạn đường hiểm trở không chút suy nghĩ. Bầu trời Tây Bắc dần lùi lại phía sau, không hề lưu luyến. Phiên Vân không dám mở cửa sổ hút thuốc, vì có bà cụ ngồi ở đằng trước, cô sợ bà sẽ cảm lạnh. Cuối cùng Phiên Vân đành ôm ba lô tựa người vào cửa sổ, cô không thấy buồn ngủ, chỉ mở mắt nhìn mọi thứ đầy trống rỗng như vậy.

Được một lúc, rồi cô quyết định gọi điện ột người.

Tiếng chuông điện thoại reo lên. Lúc đó tôi đang tưới nước cho những chậu hoa trên ban công của mình. Nhìn cái tên nhảy múa trên màn hình điện thoại tôi chợt mỉm cười, không ngờ cuối cùng cô ấy lại nhớ tới tôi.

“Alo, Phiên Vân à?”. Biết là cô đang gọi, nhưng tôi vẫn muốn chắc chắn.

“Ừ, là tớ đây. Vũ, tớ quyết định sẽ quay về”. Phiên Vân nói giọng rất khẽ, dường như cô sợ bản thân sẽ chạm vào một cái gì đó dễ tan vỡ.

“Nhưng về đâu cơ chứ?”. Tôi hỏi.

Cô im lặng khoảng năm giây, rồi nói: “Tớ muốn về xin lỗi ba mẹ. Muốn về nói với họ rằng đáng ra tớ không nên xa cách họ, tớ không nên chỉ vì một sự ám ảnh mà để bản thân trôi mãi như thế. Vũ, cậu nghĩ tớ làm thế có phải hay không?”.

Nghe thấy những lời này tôi bỗng vui mừng thay cho cô. Cuối cùng thì cô ấy đã nhận ra cái chết của anh trai năm đó không phải là tại bản thân. Tất cả đều có số phận của riêng mình, tự tay mình tạo nên. Cái chết của anh Văn không do ai cả, Phiên Vân cũng không. Anh ấy nắm trong tay số phận của mình, trong đó có cả cái chết. Tôi lặng im một lúc, lắng nghe tiếng thở nhẹ của cô, rồi đột nhiên hỏi: “Ừ, cậu nên làm vậy. Nhưng tớ tưởng cậu đang ở Sa Pa mà?”.

“Tớ về rồi. Đang trên đường về. Có lẽ hơi bông bột, nhưng tớ sợ bản thân sẽ thay đổi”. Phiên Vân đáp. Tôi cũng nghĩ là cô nên trở về, cô nên sống vì bản thân hơn là cứ dật dờ như một chiếc bóng. Tôi khuyên cô rất nhiều, nhưng có lẽ để cô tự nhận ra vẫn hơn. Con người ai cũng có niềm tin mãnh liệt vào bản thân mình, họ luôn tạo dựng một lập trường dù mong manh hay là vững chắc.

...

Lúc Phiên Vân trở về nhà là tầm xế chiều. Ba mẹ đều đã đi làm, căn nhà bị khóa kín bưng. Phiên Vân ngồi ngoài cổng, ngắm nhìn bụi hoa mười giờ. Cô chợt nhớ tới kỷ ức của những năm về trước, đêm mưa hè khi Bình gọi cô ra ngoài. Ngày hôm đó cô đã nói những lời khiến cậu đau đớn, cậu chạy vào màn mưa, còn cô thì ở lại ngắm nhìn. Cô biết Bình yêu cô, có những thứ tình yêu không thể phát hiện được. Nhìn vào đôi mắt của Bình, Phiên Vân có thể hiểu được là cậu ấy đã yêu cô. Cậu đã từng tin tưởng cô, nhưng chính cô lại là người giết chết nó. Tuy nhiên, Phiên Vân không hối hận. Cô cũng như Dương Nguyễn, không muốn để đối phương phải nuối hy vọng rồi lại thất vọng về mình. Thà cứ tuyệt tình, để cho họ đau đớn cùng cực rồi cũng sẽ tự lạnh lòng, không thể thiết tha được nữa.

Khi nhìn thấy cô, khuôn mặt mẹ chợt cứng đờ. Lúc ấy cô đang ngâm điều thuốc, tóc tai rối bù, mặt mày nhợt nhạt, ngồi bệt xuống trước cổng như một đóa bụi đời. Phiên Vân đứng dậy chào mẹ. Mẹ mỉm cười đáp lại rồi bước tới mở cổng. Phiên Vân im lặng đi theo bà vào nhà, căn nhà trống vắng và tĩnh mịch. Bên trong vẫn hơi mùi rượu như khi cô ra đi, không một chút thay đổi.

“Mẹ, ba đâu?” Phiên Vân đặt ba lô xuống và hỏi.

Mẹ cô im lặng không trả lời. Bà bước vào trong bếp, mở tủ lạnh lấy thức ăn chuẩn bị bữa chiều. Câu hỏi của cô bị vớt qua một bên, không hề được đáp lại. Phiên Vân dần cảm thấy có một chuyện gì đó đã xảy ra mà cô chưa được biết. Về ba cô.

Phiên Vân bước đến, nói: “Có phải ba lại đi rồi không?”

Mẹ cô đang nhặt rau, cuối cùng ngẩng đầu nhìn vào khoảng không trước mặt. Bà suy nghĩ gì đó, rất thâm kín. Sau cùng, bà trả lời đầy lạnh nhạt: “Ừ, đi rồi.”

Phiên Vân nghe vậy không hỏi gì nữa, cô lẳng lặng xách ba lô lên phòng. Đóng chặt cửa lại. Có những con đường dù rẽ sang ngã nào vẫn chỉ thấy ngõ cụt. Dù bản thân rất cố gắng, nhưng lại không thể tìm được một ngọn đuốc để tìm ra một lối đi khiến bản thân cảm thấy hài lòng.

Phiên Vân mở cửa ban công và bước ra ngoài, gió lập tức tràn vào khiến cô hơi nhăn mặt. Mùa xuân đã sắp đến rồi, một năm nữa lại qua đi, và mọi chuyện thì không ngừng đổi khác. Chỉ có những con người trong lòng cô là mãi không chịu thay đổi. Anh trai không trở về, Dương Nguyễn không quay lại nhìn cô, mẹ vẫn uống rượu và ba thì vẫn không thể bỏ được người đàn bà ấy. Những con người đó giống như những con quay, cứ xoay đều, xoay mãi mà không bao giờ biết dù có xoay đến thể nào thì vẫn chỉ là vẽ ra vòng tròn, không có điểm đầu và không có điểm cuối. Đến cuối cùng vẫn là tự vùng vẫy trong chính số phận mà bản thân đã tạo ra.

Phiên Vân thở dài, cô đóng cửa lại và quyết định sẽ ngủ một giấc. Bỗng nhiên cô thấy mệt mỏi. Nếu cô đã quyết định tha thứ mà vẫn không thể quay về là bản thân của ngày trước, thì đó là một điều vô cùng mệt mỏi. Có khi, cô cũng chỉ là một con quay không hơn không kém.

Trong bóng tối, bỗng nhiên cô gọi tên một người. Cả đời này cô sẽ gọi tên anh, như gọi tên một kỷ ức đau thương và bi lụy. Cô đã định sẵn là người không thể ở bên anh. Những đêm mùa đông trắng xóa, những ngày mùa hè đỏ rực và những đau thương tưởng chừng như vỡ nát. Cô nằm mộng, thấy mình về một nơi xa xôi và hoang tàn. Gót chân cô dẫm lên những mảnh thủy tinh sắc nhọn, chúng mạnh mẽ dẫm vào khiến da thịt cô nát bấy. Máu chảy ra, như sinh mệnh đang dần dần cạn kiệt. Đến lúc ấy cô mới nhận ra rằng,

anh không thể ở bên cô. Cho dù bên cạnh cô có là đau khổ, có là chông gai thì anh vẫn không thể ở bên cô. Số phận đã định là như vậy.

Thời gian đã trôi qua, sẽ không có ai được ở bên nhau hết. Ai cũng sẽ phải chết đi, dù sớm hay muộn thì tất cả cũng đều phải rời xa nhau. Cô bản thân đứng ở đó, cột đèn sáng tàn lụi không thể soi rõ lối đi. Những con người cứ thế lướt ngang qua mặt, rồi tan biến vào màn đêm sâu thẳm. Có một thứ gì đó như tan vỡ xé nát cả thế giới của cô, khiến cô trần trụi giữa đất trời. Người đàn ông mà cô yêu đã thực sự không còn nữa, tất cả đều chấm hết từ đây.

5. Chương 5

1.

Năm ấy ông bế cô ngồi trên một chiếc võng, đung đưa qua lại. Ánh nắng buông trên mái tóc của ông, vàng rực. Phiên Vân nằm gọn trong lòng ông, đôi mắt long lanh trẻ thơ như một dòng suối trong vắt. Cô nhìn ba của mình bằng một thứ niềm tin mãnh liệt, giống như nhìn một cái cây cao vút và xanh ngàn đang che nắng ình. Bên tai cô là giọng nói khe khẽ của ba: “Phiên Vân lớn lên phải ngoan nhé!” Những ký ức đó giống như vụn nắng, cứ rải rác dần trong cuộc đời, chẳng biết đến bao giờ thì tàn lụi.

Phiên Vân mở mắt nhìn những tia sáng từ bên ngoài hắt vào. Chúng giống như những con người vượt qua cả thời gian để cố chấp với đến nơi mà bản thân muốn tới. Cô nghĩ, bản thân từng có một người ba rất tốt. Ông luôn dạy cô những điều hay lẽ phải, luôn ôm cô vào lòng, cạo chiếc cằm lên má cô khiến cô cười. Nhưng rồi một ngày nào đó, có một người xa lạ đã cướp ông đi. Giống như chuyện bạn đánh rơi tiền trên đường, để một người xa lạ nhặt được, và thế là bạn không bao giờ tìm thấy nó được nữa.

Phiên Vân bước xuống mở cửa ban công, cô khoác thêm chiếc áo rồi bước ra ngoài. Cả ngày hôm qua cô không ăn gì mà đi ngủ ngay, đến bây giờ bụng lép kẹp như dính lại với nhau. Tuy nhiên, Phiên Vân chỉ hút một điều thuốc, cứ đứng nhìn cảnh vật như vậy cho tới khi nỗi sợ hãi thuốc cháy hết bùng lên như một ngọn lửa. Cô vứt thuốc đi, nhìn theo sự rơi của nó rồi quay vào trong nhà.

Giờ này chắc mẹ đã đi làm rồi, căn nhà trống vắng chỉ có một mình cô. Mẹ để lại một mảnh giấy nhớ, trên đó bà viết: “Trong tủ có thức ăn”. Phiên Vân mỉm cười, có lẽ bà sợ cô sẽ chết đói trong chính căn nhà của mình. Phiên Vân mở tủ lạnh, thấy một đĩa thịt kho đã được bọc nylon để tránh mùi, canh cá đựng trong hộp kín nắp và một chút rau xào. Cô lấy mọi thứ ra rồi bỏ vào trong lò vi sóng hâm lại. Trong khoảng thời gian chờ đợi, cô gọi điện cho tôi.

“Vũ này, ba tớ lại đi rồi”. Phiên Vân nói giọng bình thản. Cô đứng dựa người vào tủ lạnh, trên tay là một cốc nước lọc.

“Sao? Lại đi rồi ư?”. Tôi rất ngạc nhiên sau khi nghe thấy cô nói vậy, không hiểu tại sao ba cô ấy về rồi lại đi.

Tôi có thể nghe thấy tiếng cười nhạt của cô, nó giống như một nụ cười khinh bỉ. Cô ấy không trả lời tôi, chỉ nói một số chuyện chẳng liên quan gì hết. Chúng không mang ý nghĩ gì, cứ vòng vo, trùng trùng rồi cuối cùng thì kết thúc. Tôi không hiểu Phiên Vân nói gì, vội hỏi: “Cậu có buồn không, Phiên Vân?”

Phiên Vân im lặng hồi lâu, rồi cô nói: “Tớ quen rồi. Những chuyện thế này...Mà thôi, cậu làm gì thì làm đi, tớ có việc chút”. Nói rồi Phiên Vân cúp máy, tôi ngồi lại thật lâu, suy nghĩ về những chuyện mà cô đã kể. Phiên Vân luôn có nỗi buồn giấu kín, cô ấy không muốn để lộ cho ai biết. Những riêng tư xa cách ấy khiến tôi luôn cảm thấy bản thân không thể nào chạm được vào cô, cũng không thể nào bước vào được thế giới của cô. Đó là một bức tường thành dày dặn.

Phiên Vân lấy thức ăn ra, im lặng thưởng thức chúng. Đồng hồ đã điểm mười giờ trưa, đêm qua có lẽ cô đã ngủ được một giấc rất sâu và rất dài. Khi tỉnh dậy có cảm giác đói, nhưng khi ăn lại không hề thấy ngon.

Phiên Vân ăn một bát cơm rồi lại cất thức ăn thừa vào trong tủ lạnh, cô với lấy điện thoại, quyết định gọi điện cho Dương Nguyễn. Có những thứ dù có cố tình xóa đi thì nó vẫn lưu lại trong ký ức. Số điện thoại của anh và con người của anh cũng thế, cô không thể nào quên được.

Dương Nguyễn bắt máy sau hồi chuông thứ hai, anh dường như khá bất ngờ khi biết cô gọi điện tới cho anh. Anh nói: “Phiên Vân?”

Phiên Vân thì lại rất bình tĩnh. Cô hỏi anh: “Dương Nguyễn, có thể tới thăm em không?”

Dương Nguyễn im lặng, có lẽ anh không muốn đến thật. Trong thâm tâm cô đã có câu trả lời, nhưng vẫn cứ cố chấp hết lần này tới lần khác. Một lúc sau, Dương Nguyễn nói: “Không, anh không thể!”

Phiên Vân mỉm cười: “Vây em tới chỗ anh”.

Dương Nguyễn nói giọng không được vui vẻ: “Em có thể tìm được anh sao?”.

“Em tìm anh tới chết”.

“Phiên Vân!” Dương Nguyễn hét lên. “Tại sao em lại cố chấp đến như vậy?”

“Em muốn được gặp anh. Chỉ có vậy thôi”.

“Chúng ta không thể đầu Phiên Vân. Khi anh trả lại chiếc bật lửa cho em, cũng là lúc chúng ta không còn gì liên quan tới nhau hết nữa. Phiên Vân, hãy quên anh đi!”.

“Tại sao hả Dương Nguyễn?”

“Anh biết em yêu anh, cũng biết em đang cố gắng rời bỏ anh mà không thể. Nhưng Phiên Vân, số phận của chúng ta là mỗi người một thế giới, chúng ta không thể ở bên nhau. Quên anh đi, Phiên Vân.” Dương Nguyễn nói rồi cúp máy, anh không để cô kịp gửi lại một lời nào.

Phiên Vân chạy lên phòng, cô mở toang cửa ra đón lấy những tia nắng nhạt màu. Mùa xuân đã sắp đến rồi, một năm nữa lại sắp đến rồi. Thời gian vẫn cứ vô tình như vậy, còn cô thì vẫn giữ trong tay những lụi tàn của năm tháng cũ. Đúng thế, cô là một người cố chấp, không chịu chấp nhận thứ mà con người ta vẫn hay gọi là số phận. Cô cứ vùng vẫy, tự vờ về mình những đau buồn rồi tự cô lập chính mình.

Phiên Vân chạy đến tủ, cô sắp quần áo và mọi thứ vào ba lô. Cô nghĩ mình nên đi tìm Dương Nguyễn, cô phải đi tìm anh. Đây là ý nghĩ duy nhất của cô trong lúc này. Cô không thể yêu anh, nhưng anh có thể ở bên ai được nữa chứ? Cuộc đời đã để cô và anh mãi mãi là hai cánh chim cô độc, vậy thì sao không để cô được ở bên anh?

Phiên Vân để lại ẹ một mảnh giấy nhớ, cô nói rằng cô sẽ đi tìm Dương Nguyễn. Bà không biết Dương Nguyễn là ai, nhưng cô biết bà sẽ hiểu trong trái tim cô, anh ấy là một người thế nào. Phiên Vân khoác ba lô rời khỏi con dốc. Xung quanh là những ngôi nhà mọc san sát, những kiểu kiến trúc đã cũ từ thập niên 90. Bụi cỏ ven đường vàng úa, có vài đứa trẻ đang cúi mình nhặt những viên sỏi bỏ vào trong túi nilon để chơi Ô Ăn Quan.

Tuy trong thâm tâm cô nói tất cả với Dương Nguyễn đã chấm dứt thật rồi, nhưng cô lại không thể làm thế. Vì cái đêm đó, dục vọng của anh, những gì anh cho cô đã khiến cô không thể dừng lại được nữa. Tất cả là tại anh, Dương Nguyễn. Cô không thể đổ lỗi cho bản thân, nên chỉ có thể đổ lỗi cho anh như vậy mà thôi. Đó là một sự ích kỷ trong tình yêu.

Phiên Vân đến bến xe, nhưng không biết phải chọn chiếc xe nào để đi tìm Dương Nguyễn. Cô biết anh ở đâu ư? Đúng như anh nói, cho dù cô có sự cố chấp, có tin tưởng vào bản thân mình thì hiện thực vẫn chỉ là hiện thực. Cô biết anh ở đâu để tìm sao?

Phiên Vân đứng giữa bến xe, nhìn mọi thứ lướt qua trong tầm mắt. Những chiếc xe ngang dọc, những con người vội vàng, không thể tìm lấy được một điều khiến bản thân có thể gửi gắm. Cuối cùng, cô tìm được một chỗ ngồi. Đặt ba lô xuống, cô lấy thuốc ra hút. Cô chỉ ngồi ở đó, không biết nên đi về hướng nào. Khói thuốc mờ ảo và mông lung tỏa ra trước tầm mắt, che khuất mọi ánh nhìn. Trong giây phút đó, tâm trí cô vẫn hiện lên hình ảnh của người con trai sáu năm trước, anh đi Martin trắng, khoác ba lô và mỉm cười rạng rỡ. Thực ra cô biết, Dương Nguyễn năm đó đã không còn, anh không thể quay trở lại được nữa rồi. Đúng là cô không biết anh ở đâu để đi tìm. Cô yêu Dương Nguyễn hai mươi tuổi năm đó, nhưng không thể tìm lại được anh. Có lẽ anh ấy đã chết rồi cũng nên.

Phiên Vân vút điều thuốc vào thùng rác bên cạnh, rồi cô tựa người ra sau. Những âm thanh ồn ào tại bến xe khiến cô thấy mệt mỏi, chỉ muốn ngất đi ngay lúc này. Thốt nhiên, có một bàn tay đặt vào vai Phiên Vân. Cô giật mình mở mắt, phát hiện ra trước mặt là Điệp.

Điệp vẫn mặc một bộ ple nhìn rất lịch lãm, tay xách một chiếc cặp màu đen. Trông anh giống một người đàn ông thành đạt. Anh đặt chiếc cặp cạnh ba lô của cô rồi ngồi xuống, mỉm cười hỏi: “Sao cô lại ngồi đây một mình?”

Phiên Vân đáp: “Tôi chuẩn bị đến một nơi”.

“Đi đâu thế?”

“Tôi không biết!”.

Câu trả lời này khiến Điệp rất ngạc nhiên, nhưng trong đôi mắt của anh ta lại hiện lên vẻ hứng thú. Anh đưa tay xoa cằm suy nghĩ, rồi nói: “Đi du lịch hả?”

“Không”.

Điệp nhún vai vẻ khó hiểu, rồi đợi cho Phiên Vân nói về chuyến đi của mình. Nhưng cuối cùng, cả hai đều chìm vào yên lặng, không ai nói với ai câu gì. Tiếng còi xe, tiếng loa phát thanh, tiếng người trộn lẫn vào nhau tạo ra một thứ âm thanh hỗn tạp. Phiên Vân ngồi cạnh một người đàn ông gần như xa lạ, từ người anh tỏa ra mùi vị cao ngạo khiến cô cảm thấy chán ngán.

Rồi Phiên Vân xách túi bỏ đi, cô không quay lại theo tiếng gọi của Điệp. Chẳng hiểu sao cô nghĩ bản thân nên về nhà, cô không muốn đi đâu nữa cả. Dương Nguyễn với cô mãi mãi là một ngọn hải đăng xa xôi, có thể nhìn thấy bằng mắt mà không thể tìm đường đi tới bên cạnh anh.

Điệp chạy đuổi theo, kéo tay cô lại. Bầu trời đã xế chiều, Quỳnh Chi đang đợi anh về. Nhưng không hiểu sao, khi thấy bóng lưng của người con gái này, anh lại cảm thấy trong lòng có một cảm giác xa lạ rất khó chịu. Anh nắm chặt lấy tay cô, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô. Xung quanh hai người là những tiếng ồn ào của bến xe. Không ai để ý tới họ, tất cả đều có một mối quan tâm lớn hơn đang chờ.

Phiên Vân nhìn xuống bàn tay của Điệp đang nắm chặt lấy tay mình. Cô mím môi, lạnh lùng rút mạnh tay ra rồi quay người đi thẳng. Trong lòng cô, người đàn ông này không phải là ký ức, cũng không phải là tình yêu, vậy hà cớ gì cô phải luyến lưu anh? Tất cả những gì mà cô biết về anh, chỉ là một cảm giác xa cách, chỉ là một lần anh đứng cạnh cô, cho cô cảm giác để hút hết điều thuốc trong an bình...

Chỉ có vậy mà thôi.

2.

Hai ngày sau đó, Phiên Vân lại trở về căn nhà trong con hẻm của mình. Lúc cô đi, mẹ ngồi trước bậc thềm nhìn theo bóng cô, nước mắt rơi ướt nhòe khuôn mặt. Bà lẩm bẩm câu gì đó, nhưng Phiên Vân không nghe rõ. Cô cứ đi, bỏ lại tất cả đằng sau lưng.

Về đến nhà, Phiên đóng cửa, hút thuốc và làm gì nữa thì tôi cũng không rõ. Hằng ngày cô đều gọi cho tôi hai lần điện thoại, kể về những điều mà cô luôn nghĩ đến. Riêng chỉ có nỗi buồn là cô không bao giờ muốn kể cho tôi.

Phiên Vân nói: “Vũ này, tớ đã từng rất muốn đi tìm Dương Nguyễn, nhưng lại không biết anh ấy ở đâu. Tớ ngồi ở bến xe, gặp Điệp, anh ta nắm tay tớ, nhưng rồi tớ vẫn cảm thấy lạnh. Vũ, nếu cả đời này không còn người đàn ông nào có thể khiến tớ thấy ấm áp nữa thì sao?”

“Không đâu Phiên Vân, cậu mới hai mươi mốt tuổi. Mọi thứ vẫn còn rất dài và rất xa mà. Hãy cứ sống đi, sống vì bản thân cậu”.

Phiên Vân thở dài: “Có thể là vậy, nhưng tớ luôn có cảm giác hoang mang Vũ ạ! Cậu sẽ luôn ở bên tớ chứ?”

“Tất nhiên rồi Phiên Vân. Tớ sẽ luôn ở bên cậu, mãi mãi là như vậy!” Tôi quả quyết.

“Cảm ơn cậu!”

Phiên Vân cúp máy, bên tai tôi chỉ còn tiếng tút dài. Những lần gọi điện gần đây của cô đều hỏi tôi sẽ luôn ở bên cô chứ? Giống như một nỗi sợ luôn canh cánh trong lòng, không thể chắc chắn được điều mà bản thân mong muốn vậy.

Phiên Vân dọn nhà, cô dùng giẻ lau từng chỗ một. Lau cho đến khi nào bản thân mệt mỏi, nằm vật ra sàn mới thôi. Sau đó, cô lại chui vào trong phòng như chui vào trong chiếc vỏ của mình, rồi đóng kín nó lại. Phiên Vân nghĩ, có lẽ cô nên viết một câu chuyện, hoặc một cuốn nhật ký. Có những việc sẽ luôn ở lại trong lòng, còn có những chuyện sẽ chỉ nằm lại trên trang giấy. Đến mai kia đọc lại, mới bàng hoàng nhớ ra bản thân từng có một ký ức như vậy.

Buổi chiều, Phiên Vân đến siêu thị. Cô lượn lờ quanh mấy gian hàng bán đồ dùng học tập. Mua một cuốn sổ nhỏ và một cái bút. Cô nhìn những người xung quanh mình, thốt nhiên nở một nụ cười mãn nguyện.

Phiên Vân rời siêu thị, cô đi bộ về nhà. Thời điểm cuối tháng mười hai, trời lạnh cắt da cắt thịt. Phiên Vân kéo lại chiếc khăn choàng của mình rồi rảo bước thật nhanh. Phiên Vân đi qua một cửa tiệm tạp hóa, cô chợt nhớ ra bản thân đã quên mua thuốc lá cho nên liền rẽ vào.

Tiệm tạp hóa vào giờ này rất vắng khách, chỉ có một đôi tình nhân đang chọn bàn chải và Phiên Vân thì đang tìm loại thuốc lá ỉn. Cô hay hút thuốc hiệu Marlboro, mỗi ngày hai điếu, hôm nào tâm trạng có thể sẽ hơn. Mà thực ra, cô hút thuốc chỉ là để nhìn khói tỏa ra từ tàn lửa, dít khoảng vài ba hơi rồi sau đó sẽ vút đi. Đây dường như đã trở thành một thói quen của cô, hay nói theo một cách khác thì đó là nghiện!

Phiên Vân chợt nhớ đến phong thái hút thuốc của Dương Nguyễn. Khi anh hút thuốc sẽ ngậm điếu thuốc lệch môi, bàn tay châm lửa thường lúng túng, đôi mày nhíu lại. Rồi sau đó, anh sẽ kẹp điếu thuốc rời khỏi môi và nhả khói, nói một câu gì đó như để lấy hơi, và lại hút. Dương Nguyễn hút thuốc tựa như một điệu gì đó rất đẹp đẽ. Đối với Phiên Vân, nó giống như khung cảnh của một ngọn núi vào sáng sớm. Vừa mang chút gì đó rất thanh khiết, lại mang chút gì đó rộng lớn, cô liêu.

Phiên Vân với tay lấy hai bao thuốc rồi đến quầy thanh toán tiền. Trên quầy thanh toán có biển tuyển nhân viên. Phiên Vân liếc qua rồi rời khỏi tiệm.

Khi cô bước ra khỏi cửa, có một người đã mở nó giúp cô. Phiên Vân không nói gì, chỉ bước qua người đó rồi đi thẳng. Ngoài trời lại đổ mưa bụi, những cơn mưa nhỏ mùa xuân thường khiến người ta thấy khó chịu hơn là thích thú. Chúng khiến đường phố rất bẩn, ở một đô thị ô nhiễm thì điều đó càng khiến người ta chán ghét hơn.

...

Phiên Vân bắt đầu tìm lại việc ỉn, cô đã xin vào làm ở tiệm tạp hóa đó. Bà chủ là một người đàn bà góa chồng, tên là Chuyên và có hai cô con gái đang đi học đại học. Bà ta béo, hay mặc những bộ quần áo rộng thùng thình. Tóc búi, mắt sắc, móng tay đỏ. Bà ta khá kín tiếng và khó tính, thường đặt ra những yêu cầu cao trong công việc. Phiên Vân một ngày làm tám tiếng, có người luân phiên, nhưng nếu cô muốn thì vẫn có thể làm hai ca để lấy mức lương cao hơn. Và Phiên Vân đã đồng ý.

Bà ta ngạc nhiên nói với cô rằng: “Tuổi trẻ như cô đáng ra không nên dành hết thời gian cho công việc”.

Phiên Vân vừa sắp đồ lên giá để hàng, vừa cười hỏi: “Vậy tuổi trẻ bác thường làm gì?”

“Tôi yêu!”.

Câu trả lời của người phụ nữ này khiến Phiên Vân khựng lại vài giây. Giống như đang nhìn chính bản thân mình. Phiên Vân mỉm môi, cô suy nghĩ một lúc rồi nhìn bà, nói: “Người đàn ông đó tốt chứ ạ?”

Chuyên cười lắc đầu, trong đôi mắt của bà hiện lên nhiều tia sầu muộn. Đó là một thời ký ức đã trôi xa của bà, giống như buổi hoàng hôn tím nhạt nào đó.

Trước kia Phiên Vân làm khá nhiều công việc, mỗi công việc cô đều làm rất chăm chỉ và trân trọng. Cô lẽ lẽ mong ước của bản thân quá lớn, nên công việc mới trở thành một thứ khiến bản thân nâng niu đến như vậy. Còn bây giờ, Phiên Vân chỉ muốn kiếm tiền để nuôi bản thân.

Người khách đầu tiên khi Phiên Vân bắt đầu làm việc ấy chính là Diệp. Đó là một sự trùng hợp khiến Phiên Vân rất bất ngờ. Nhưng rồi khi nhìn sang bên kia đường, thấy công ty của anh cô chợt hiểu ra. Đôi khi cái

mà chúng ta hay gọi là trùng hợp hay duyên phận kéo dài chẳng dứt hoàn toàn có thể lý giải được.

Diệp cũng rất ngạc nhiên khi thấy Phiên Vân, anh ta nở một nụ cười nửa miệng rồi nói: “Cô bỏ việc để đến đây làm đó hả?”

Phiên Vân cũng mỉm cười đáp lại anh: “Tôi không bỏ việc, tôi chỉ bỏ đi những con người không đáng nằm trong thế giới của tôi”.

Diệp gật đầu, không biết là anh đồng ý với câu nói của cô hay chỉ là hờ hững bỏ qua câu nói của Phiên Vân. Anh ta đặt một chai nước khoáng lên trên quầy, nói cô hãy thanh toán cho anh. Hai giờ chiều anh ta có một cuộc họp quan trọng, cần phải về công ty chuẩn bị gấp. Phiên Vân cũng không quan tâm lắm về những câu nói của Diệp, cô tính tiền cho anh rồi tạm biệt anh đầy xa cách. Diệp đẩy cửa bước ra ngoài, nhưng được khoảng hai bước chân anh ta liền quay lại, bước đến trước mặt Phiên Vân và nói: “Thật không ngờ là tôi thích em, Phiên Vân à!”

Phiên Vân nhìn Diệp, hai mắt mở to. Cô có thể thấy được sự bất ngờ trong đôi mắt của anh, có lẽ anh vừa phát hiện ra điều đó. Phiên Vân cười nhạt, cô chống một tay lên trên quầy, nhìn người đàn ông trước mặt mình và nói: “Nếu như anh thấy được điều gì mới lạ ở tôi thì hãy nghĩ đến Quỳnh Chi, cô ấy xinh đẹp, cá tính và cô là người dành cho anh. Cuộc đời tôi đã từng đánh mất hai người đàn ông, họ đều giống như những chiếc bóng trong cuộc đời của tôi. Tôi không thể nắm bắt được. Tôi cứ luôn nghĩ tại sao họ lại muốn rời xa tôi, cứ luôn nghĩ tại sao khi họ cần thì tôi lại không ở bên họ mà lại chạy đến một nơi xa vời nào đó. Dần dà, tôi bắt đầu hiểu, đàn ông các anh và phụ nữ chúng tôi vốn không thể cùng chung một thế giới, nhưng chỉ cần một chút xúc tác, tỷ như là tình yêu thì có thể lôi kéo nhau được nhau. Tôi và người tôi yêu không cùng chung thế giới, vì anh ấy không yêu tôi. Vậy nên anh hãy hiểu, tôi và anh cũng thế.”

Hai người đứng nhìn nhau, trong đôi mắt có rất nhiều điều muốn nói. Nhưng tất cả đều bị phong bế, không thể thoát ra được một lời. Khoảnh khắc trong đôi mắt nhau là khoảnh khắc rất riêng tư, mỗi người một suy nghĩ, mỗi người một ước mong.

Đến tận khi Diệp đã bỏ đi rồi, Phiên Vân vẫn đứng lặng ở quầy thanh toán. Cô nhìn vào nơi Diệp vừa đứng, trong lòng có một ngọn sóng đang cuộn trào. Cô bỗng nhiên nhớ tới Bình, nhớ tới người con trai thuở niên thiếu ấy. Cậu có một đôi mắt giống Diệp, nó tỏa ra một tư vị thuần khiết và cao ngạo. Phiên Vân lắc đầu cười thầm, cuối cùng thì tất cả đều phải trưởng thành, tất cả đều phải bước qua tuổi mười tám. Sau này có lẽ cô và Bình sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa. Nhưng trong ký ức của Phiên Vân, cậu ấy chính là chàng trai đầu tiên đã in dấu ấn lên cuộc đời cô.

3.

Phiên Vân bắt đầu viết nhật ký, cô thường viết khi tiệm vắng khách, hoặc những lúc bản thân muốn ghi chép lại những điều muốn nhớ. Mỗi lần viết nhật ký, những xúc cảm giống như bị lôi kéo, cứ cuộn trào lên mãnh liệt. Ký ức xưa ủa về, đầy ắp những trang giấy. Cô liên tục viết, liên tục viết.

Phiên Vân có nói về Dương Nguyễn, cô kể rất nhiều về anh. Miêu tả anh từ đôi mắt cho tới những ngón tay, cơ hồ muốn vẽ anh bằng những con chữ của mình. Cô viết: Cô yêu ánh mắt có sắc trầm đại dương của anh, yêu mái tóc hất ngược của anh, yêu da thịt có mùi vị âm ẩm của linh hồn rực cháy, yêu làn da màu đồng đầy nam tính, yêu dáng vẻ phòng trần, yêu cả cách anh hút thuốc bằng hai ngón tay đơn lạnh và một đôi môi gợi cảm. Cô yêu cả con người của anh. Tuy anh không yêu cô, nhưng chỉ cần cô yêu anh ấy là đủ rồi. Giữa cô và anh tồn tại một bức tường, xây từ mặt đất lên đến bầu trời xanh bao la, ngút ngàn. Hằng ngày, cô ngồi bên này nhìn những cánh chim bay lượn, muốn nhờ chúng gửi cho anh một lời hỏi thăm, nhờ chúng mang đến bên anh mà không được. Bất đồng ngôn ngữ là một điều rất khổ tâm. Khi hai tâm hồn không thể tìm được tiếng nói của nhau thì chúng ta sẽ chỉ mãi bế tắc trong tình cảm của mình. Cô và anh cũng thế, loanh quanh luẩn quẩn bên cuộc đời nhau, nhưng đến khi nhắm mắt vẫn chẳng thể đến được với nhau.

Phiên Vân đặt bút xuống, nhìn trang giấy đã kín chữ. Cô mím môi, trước mắt bỗng nhiên nhạt nhòa. Lục lại ký ức luôn khiến con người ta phải khóc. Những điều bản thân đã chôn sâu xuống, không muốn nhớ đến nữa. Thời gian trôi qua, tưởng đã quên đi được rất nhiều điều, nhưng cuối cùng vẫn là luyện lưu đến rơi nước mắt.

Cánh cửa tiệm đột nhiên mở ra, một người đàn ông xuất hiện.

Điệp bước tới trước mặt cô, trên tay là hai chiếc túi giấy. Anh mỉm cười rạng rỡ, nói: “Cùng ăn nhé!”

Phiên Vân đưa tay lau nhanh giọt nước bên khóe mắt, cô nhìn Diệp rồi nhìn đến hai chiếc túi trong tay anh. Mùa đông bên ngoài dường như trở nên thật xa cách.

Tối đó, Phiên Vân ăn cơm cùng với Diệp. Trong tiệm vắng người, cô im lặng ăn cơm, thỉnh thoảng liếc nhìn người đàn ông trước mặt.

Trong cuốn sổ của Phiên Vân không nhắc tới Diệp, cô chỉ nhắc tới những người có ảnh hưởng tới cuộc đời cô. Như anh Văn, như chị Hân, như Dương Nguyễn, như Bình, như ba cô, cả có thể là có cả tôi.

Từ hàng băng đĩa phía bên cạnh bật một bài hát nhẹ nhàng của Tokyo Square. Bài hát này thời đi học Phiên Vân đã nghe rất nhiều lần. Thời ấy cô thích giọng ca nữ trong sáng như tiếng động khẽ của linh hồn, mỗi ngày đều nghe chị hát, nghe giai điệu của chị đến từ con tim, nghe đến nỗi bản thân mất ngủ.

Em đã chờ đợi đến giây phút ấy. Chờ anh nói anh là của riêng em. Không thể che giấu những cảm xúc trong lòng. Hãy để em ôm anh trong đêm nay. (*)

Ăn xong cơm, Diệp nhanh chóng rời đi. Phiên Vân cũng không nói gì. Suốt thời gian hai người ở bên nhau, xung quanh chỉ có tiếng nhạc vang lên khe khẽ. Cô ngồi đối diện với anh, liếc nhìn trong tâm lặng. Diệp là một người đàn ông thông minh, anh ta luôn tính được những bước chân của mình. Anh ta biết anh đang làm gì và muốn gì. Những điều này đều được đôi mắt của anh thể hiện rõ.

Phiên Vân tiếp tục làm việc, cô không muốn nghĩ nhiều tới Diệp. Hiện giờ cô cũng không muốn biết chuyện anh ta và Quỳnh Chi đã đi tới đâu. Chỉ cần không phải là người đàn ông mà cô yêu, thì dù anh ta có làm gì cô cũng không quan tâm.

Phiên Vân còn nhớ năm mười tám tuổi, ngày Bình đi, cậu ấy đã ôm cô và nói: “Phiên Vân, cả cuộc đời này cậu sẽ cô đơn thôi”.

Lúc ấy, Phiên Vân nghĩ mọi chuyện sẽ không đến mức tồi tệ như thế. Và bây giờ thì cô đã hiểu, điều ấy hoàn toàn có thể xảy ra. Những thứ mà cô muốn hoàn toàn xa tầm với. Cô là một người cố chấp, trong tình cảm thì lại càng cố chấp. Sự cố chấp của cô như một thứ keo dính, khiến cô muốn vứt bỏ cũng không thể vứt bỏ được.

Có một vài người khách vào trong cửa tiệm, họ thường mua những thứ đồ lặt vặt như bao thuốc lá, gói súp, bàn chải...Phiên Vân vui vẻ chào họ, nhìn bóng lưng họ khuất sau cánh cửa rồi cô lại ngồi viết nhật ký. Những dòng tâm tư không ngừng hiện lên, và sẽ chẳng bao giờ kết thúc. Phiên Vân từng nghĩ, một lúc nào đó, khi cô tìm được người đàn ông thực sự dành tình, cô sẽ đem cuốn sổ này tặng anh, như trao cả sinh mệnh của mình, không hề hối tiếc. Thực ra mà nói, đó cũng có thể coi là một mong ước của cô.

Một lúc sau, Diệp quay về với hai hộp cà phê. Phiên Vân ngạc nhiên nhìn anh, cô nghĩ anh ta đã đi rồi, không ngờ cuối cùng lại quay về.

Phiên Vân đặt bút xuống, cô hỏi: “Anh thật sự thích tôi sao?”

Điệp gật đầu: “Ừ, tôi rất ngạc nhiên. Tôi nghĩ em không phải là một cô gái tốt đẹp gì cho cam, nhưng bản thân vẫn bị thu hút. Đó là một điều bất ngờ”. Vừa nói, anh vừa đưa hộp cà phê cho cô.

Còn khoảng hơn một tháng nữa là sang năm mới, cửa tiệm đang bán dồn số hàng cũ để chuẩn bị cho đợt hàng mới. Bà chủ yêu cầu cô phân loại các loại mặt hàng và ghi chép số lượng của chúng. Tất cả, Phiên Vân đều làm hết sức cẩn thận. Cả buổi tối hôm đó, Phiên Vân để Diệp ngồi cạnh mình, nhìn cô làm việc rồi nhìn cô cười nói với khách hàng.

Trong những phút giây đó, bỗng nhiên Phiên Vân chợt nghĩ, nếu đến tận sau này, đôi mắt ấy vậy dõi theo cô như vậy thì sao? Đó là một điều hạnh phúc! Hạnh phúc là hai con chữ khiến người ta luôn ao ước, nhưng lại rất khó để đánh vần cho trọn vẹn. Nó giống như chiếc bóng, ta sẽ không bao giờ nắm bắt được. Nhưng chỉ cần ta cứ đi về phía trước, thì nó sẽ luôn luôn theo sau ta.

Đến cuối buổi, Diệp nói sẽ đưa Phiên Vân về, cô cũng không phản đối.

Phiên Vân cẩn thận khóa cửa tiệm rồi cùng anh ra về. Điệp cùng cô đi bộ, cái lạnh tràn vào khoang phổi theo từng nhịp thở, đến khi ra ngoài lại thành những làn hơi mỏng manh trắng xóa. Phiên Vân quàng một chiếc khăn len tự đan màu đỏ. Cô mặc quần jeans, áo khoát, chân đi một đôi giày thể thao đã cũ và tóc xõa.

Trên con đường về nhà, thi thoảng Phiên Vân thường hay lẩm bẩm một câu hát nào đó. Cô nhớ đã rất lâu rồi bản thân không hát. Trong một khoảng thời gian dài, cô chỉ nghe những bản nhạc không lời. Giống như tự bịt lấy những câu từ của bản thân, không để linh hồn tiếp cận bất cứ một ngôn ngữ nào. Như đưa nó trở về với sự nguyên thủy, hoang dã. Cô thu mình lại, tự cho rằng đó là một cách bảo vệ tuyệt đối.

Điệp đi bên cạnh cô, bất chợt nắm lấy bàn tay cô. Siết nhẹ. Tay của cô rất nhỏ, rất gầy và rất lạnh. Nó nằm gọn trong lòng bàn tay ấm áp và rộng lớn của anh. Phiên Vân để Điệp nắm lấy tay mình, không hề từ chối như lúc còn ở bến xe nữa. Không phải là cô chấp nhận anh, mà cô chỉ muốn để bản thân được một lần cảm nhận lại. Là cả cuộc đời này cô không thể tìm được một người khiến cô ấm áp nữa, hay chỉ là cô đang tự bịt kín lối thoát của mình thôi!

Hai người rẽ vào con hẻm, ngọn đèn mờ tỏa ánh sáng lạnh hiu hắt. Con đường lát bê tông xung quanh mọc đầy cỏ dại. Những bức tường rêu phong phủ kín, xanh cũ nát. Phiên Vân dẫn Điệp đi qua rất nhiều ngôi nhà sáng đèn, mỗi lần đi qua anh đều tò mò nhìn vào. Không ai rõ trong ánh mắt anh hiện lên những điều gì, chỉ thấy lòng bàn tay anh bắt đầu tứa mồ hôi.

Đến trước cổng nhà Phiên Vân, cô bỗng nhiên rút bàn tay mình khỏi tay anh. Mồ hôi của anh khiến cô thấy lạnh. Sau đó cô mỉm cười nói: “Cảm ơn anh, tôi nghĩ anh nên về đi thôi”.

Điệp không nói gì cả, anh ta châm một điếu thuốc. Ngón tay kẹp lấy nó, vẽ một đường cong đỏ tàn lụi mà tuyệt đẹp trong bóng tối. Hơi thuốc lá tỏa ra, khiến cô thấy nghẹt thở. Phiên Vân có thể cảm nhận được anh đang nhìn cô, bằng đôi mắt sáng và cao ngạo như ngọn núi rực rỡ trong ánh mặt trời. Rồi anh nói: “Phiên Vân, em là một cô gái không bao giờ chịu chấp nhận sự thật”.

Phiên Vân cúi đầu. Cho dù có là bóng tối, thì nó cũng không đủ để làm vỏ bọc che chắn cho cô. Phiên Vân đáp: “Không, khi tôi đau, tôi sẽ chấp nhận”.

“Tôi không thể làm đau em”.

“Tôi nghĩ ai cũng có thể làm nhau đau. Theo một cách nào đó. Điệp, anh không làm đau tôi, nhưng anh làm Quỳnh Chi đau, và cô ấy có thể làm tôi đau”.

“Em sợ sao?”

“Tôi không. Chỉ là...tôi không muốn anh xuất hiện trong cuộc sống của tôi giống như một sự ngẫu nhiên và dẫn đến bi kịch”. Ngừng một lát, rồi Phiên Vân hỏi: “Nhưng anh không yêu Quỳnh Chi sao?”.

“Tôi chưa bao giờ yêu cô ấy”.

“Vậy sao anh lại làm thế? Tại sao luôn ở bên cô ấy, cho cô ấy sự ảo tưởng?”

“Vì cô ấy yêu tôi”.

Phiên Vân ngẩng cao đầu nhìn người đàn ông trước mặt mình, theo một cách quyết tuyệt nhất có thể. Điệp im lặng, ngậm điếu thuốc, nhìn cô. Sự im lặng của anh giống như màn đêm, ẩn chứa rất nhiều thứ khó đoán. Tiềm tàng nguy hiểm.

Cuối cùng, Phiên Vân nói: “Không, tôi nghĩ là do anh ích kỷ thôi”.

Rồi Phiên Vân mở cửa bước vào nhà, cô mệt mỏi nằm xuống sàn. Lưng như bị hàng ngàn cây kim nhỏ châm vào, đau nhói, buốt lạnh. Giữa bóng tối bao trùm, Phiên Vân đưa tay lên nhắm mắt, trước mắt chỉ có cái bóng đen xì của chính bàn tay cô. Cô nghe thấy tiếng của trái tim mình đang đập, như tiếng rên rỉ đầy đau đớn từ trong sâu thẳm vọng lại. Phiên Vân bỗng nhiên bật cười. Điệp mãi mãi sẽ không dành cho cô. Bên anh cô chỉ thấy lạnh. Hơi ấm của anh đã bị cô nuốt trọn, đến tận cùng chỉ còn lại băng giá.

...

Tôi đến tiệm tạp hóa thăm Phiên Vân vào một ngày cuối tuần. Mùa xuân đã đến, mang theo chút ẩm áp cho thành phố này. Từ cây bàng trên từng con phố đã nhú lên những mầm xanh mơn mớn. Những cơn mưa nhỏ cũng bắt đầu đến nhiều hơn, không khí như được thanh tẩy.

Phiên Vân ngồi trong quầy thanh toán, khuôn mặt lãnh đạm, dáng người gầy nhỏ, lọt thỏm trong chính chiếc áo của mình. Cô đang ghi chép gì đó, tựa như là nhật ký. Khi tôi bước lại gần thì cô vội cất nó vào trong ngăn kéo, khóa lại và mỉm cười chào.

Phiên Vân lấy một chai trà xanh trong tiệm mời tôi, cô nói ở đây đồ uống có rất nhiều, tôi có thể uống bao nhiêu tùy thích. Tất nhiên, tiền sẽ là do cô trả. Tôi mỉm cười đón lấy chai trà xanh, chỉ cầm trên tay như vậy mà không hề mở nắp.

Chúng tôi nói chuyện với nhau. Phiên Vân kể cho tôi về Điệp, về chuyện anh ta ngỏ lời với cô. Tôi im lặng lắng nghe, liên tục suy đoán. Có lẽ Điệp thích Phiên Vân là thật lòng, chỉ tiếc rằng anh ta không hiểu cô gái này cho lắm. Phiên Vân luôn có một sự xa cách, nếu không biết cách đến gần, hẳn là sẽ không bao giờ chạm được vào cô.

Qua lời kể của Phiên Vân, Điệp có lẽ là một người thông minh. Anh ta luôn im lặng khi ở bên cô, nhưng chỉ im lặng mới khiến cô thấy an bình. Còn những cái chạm nhẹ của anh lại khiến cô chán ngán. Và có lẽ, Điệp không phải là người mà Phiên Vân cần ở bên cạnh.

Tình cảm của Phiên Vân cũng chính là sự cố chấp của cô. Khi cô nói cô yêu Dương Nguyễn, thì có nghĩa là cả đời này cô sẽ không bao giờ quên được người đàn ông đó. Cô sẽ không bao giờ quan tâm tới chuyện cả đời anh ta chỉ yêu chị Hân, hay chuyện cô và anh có cùng một thế giới hay không. Cô ta chỉ biết rằng, đối với cô, anh là một người mà cô luôn cần mà không thể có.

Phiên Vân nói: “Tớ đã thử yêu người khác, nhưng không thể tìm được bản thân mình trong họ. Tớ không thể yêu được ai khác nữa”.

Tôi đáp: “Thực ra cậu chưa tìm được người thích hợp thôi. Tình yêu cũng giống như một bài toán, không phải ai cũng đưa ra được lời giải đáp thích hợp”.

“Bình nói cả cuộc đời này tớ sẽ cô đơn thôi. Vũ, tớ nghĩ có lẽ là thế thật. Tớ không thể như cậu, tớ không chịu thỏa hiệp với cuộc đời. Những người như thế dễ bị trời phạt. Ha ha”. Phiên Vân cười cay đắng, từ nụ cười của cô, tôi có thể cảm nhận được những tâm tư đang không ngừng gào thét. Với Phiên Vân mà nói, thứ cô khao khát nhất chính là tình yêu. Tôi luôn biết cô muốn đi tìm người khiến cô an ổn trong cuộc đời của họ, giúp cô xua tan được những cảm giác hoang mang và sợ hãi.

Tôi vòng tay ôm lấy cô, đặt cằm lên vai cô. Phiên Vân là một cô gái khiến người ta phải lo lắng. Sự xa cách trong cô luôn khiến người ta cảm thấy khó khăn. Nhưng như cô bảo, chỉ cần hiểu được bản thân mình thì có thể hiểu được người khác – cũng như hiểu chính cô.

(*): Lời bài hát Keep on loving you - bài hát do Tokyo Square trình bày :3

4.

Điệp luôn đến thăm Phiên Vân, nhưng cô chỉ hờ hững coi anh như một người xa lạ.

Suốt một tuần, Điệp kiên trì ở bên cạnh cô. Anh luôn nói rằng chỉ cần cô đồng ý, anh sẽ bỏ việc ở công ti để rời xa Quỳnh Chi. Mãi mãi. Phiên Vân cười nhạt, cô đáp anh không cần làm vậy. Thực ra những điều mà anh mong muốn đều không nằm trong mong muốn của cô. Những điều mà anh cho cô quá xa vời, cô không thể với tới. Cô nghĩ tình cảm của anh dành mình chỉ là một cơn mưa ngang qua, đến khi trời nắng, tất cả sẽ bốc hơi đi mất.

Điệp mang máy ảnh đến cửa tiệm tạp hóa. Anh chụp rất nhiều ảnh, trong ảnh đều có cô. Tuy nhiên, anh không thể có hết những xúc cảm của cô. Khuôn mặt cô lãnh đạm, luôn cặm cụi với đồng hồ sách và khách hàng. Ánh mắt của cô không hướng về ống kính, da thịt cô xanh xao và xa cách. Điệp dần phát hiện ra một điều, hóa ra Phiên Vân là một cô gái cô độc đến quẩn rữ. Cô ấy càng tự tách mình ra khỏi cuộc sống nhộn nhịp, thì lại càng khiến bản thân nổi bật. Trong con người của cô có những đợt sóng đang không ngừng cuộn trào. Dữ dội và có sự cuốn hút mạnh mẽ.

Cuối cùng, anh đặt máy ảnh xuống, bước đến kéo tay Phiên Vân và hỏi bằng một ánh mắt mong chờ: “Tại sao?”.

Phiên Vân nhìn anh, nhúu mày hỏi: “Ý của anh là gì?”.

“Tại sao không tin tôi? Người đó đã khiến em mất đi niềm tin thế sao?”.

Phiên Vân im lặng, rồi cô rút bàn tay mình ra khỏi tay của anh. Sau đó, cô vuốt ve khuôn mặt của Điệp. Những ngón tay cô buốt lạnh khi chạm vào da thịt khiến anh phải rụt lại. Cô mỉm cười, nói: “Điệp, anh là một chàng trai thông minh. Tuy nhiên, với tôi mà nói anh không phải loại người mà tôi cần để chung bước trên đường đời. Khi tôi chạm vào anh, anh vẫn rụt lại đầy sợ hãi. Tôi biết bản thân mang những chiếc gai có thể khiến da thịt ứa máu, mang một cái lạnh khiến người ta e ngại...Nhưng tôi tin, sẽ có một người dám dùng cả sự thương yêu và can đảm mà anh ta có để ôm ghì lấy tôi. Chỉ tiếc, người đó không phải anh Điệp ạ!”.

“Em hiểu gì về tôi?”

“VẬY còn tôi, anh biết gì ngoài một cái tên?”

“Tôi biết em là một người luôn thiếu cảm giác an toàn. Luôn cần một bàn tay để nắm lấy. Luôn chờ đợi một người đàn ông trong vô vọng. Và không bao giờ chịu để bản thân có một cơ hội bước tới hạnh phúc”.

Phiên Vân nhìn anh, đôi mắt vẫn lên những tia máu đỏ. Cô đang tức giận. Hai môi mím chặt lại, trắng bệch. Cuối cùng, không thể kiềm chế nổi, cô vơ lấy chiếc gạt tàn trên quầy thanh toán, đập vào Điệp rồi hét lên: “Cút đi!”

Chiếc gạt tàn rơi xuống đất kêu choang một tiếng. Điệp ôm lấy khuôn mặt đau đến tê dại của mình, chỉ để lộ ra một đôi mắt trợn trừng nhìn thẳng vào người con gái trước mặt. Anh dường như không thể tin nổi về hành động của cô, chỉ biết đứng nhìn cô trong ngỡ ngàng. Không khí giữa hai người như bị ai đó kéo căng ra, tựa như một mũi tên đã được lên giây, chỉ chờ đến thời điểm xuất phát và cắm phập vào hồng tâm.

“Phiên Vân, em điên rồi!” Sau một lúc im lặng, Điệp chỉ nói có thể, anh nhìn cô lần cuối rồi quay lưng bỏ đi. Gót giày của anh dẫm vào những mảnh thủy tinh của chiếc gạt tàn, tan vỡ. Cô nhìn theo bóng lưng anh, không kịp được đưa tay lên che lấy khuôn mặt, khóc nức.

Điệp cũng giống như chị Hân, anh ta cũng động vào những điều mà cô luôn chôn kín. Chính con người cô đã bị anh bóc trần, không còn một mảnh giáp. Cô ghét thế, cô rất ghét để bản thân phải yếu đuối đến trần trụi trước mặt người khác.

Phiên Vân ngồi xuống, đưa tay chạm vào những mảnh vỡ ở dưới sàn. Ngón tay cô vừa chạm vào đã phải rụt lại, cảm giác đau đớn len lỏi vào tận trong tim. Nhưng rồi cô vẫn nhặt chúng lên, đặt vào trong lòng bàn tay của mình. Chầm rãi nắm chặt. Máu ứa ra thành giọt như mưa. Có rất nhiều lần Phiên Vân đã bắt gặp chúng trong giấc mơ, nhưng cơn mưa đỏ như máu nhuộm ngập tâm hồn. Sự đau đớn trên da thịt giống như một liều thuốc mạnh, thu hút được sự thương xót và quan tâm của bản thân. Sinh mạng mà một thứ hiện hữu ngay trước mắt, và bản thân không thể bỏ nó đi được.

Phiên Vân từ từ cảm nhận sự đau đớn ấy, mùi máu tanh ngọt khiến cô tê dại. Những mảnh thủy tinh cắm vào da thịt, rạch ra vết thương sâu hoắm. Năm đó, khi cô nhìn thấy những vết sẹo chằng chịt trên cánh tay của chị Hân, cô đã sợ hãi mà lùi lại. Một người con gái có quá nhiều vết thương, sẽ khiến đàn ông sợ hãi. Bởi sẽ chẳng có người đàn ông nào đủ độ lượng và can đảm đến chữa lành vết thương cho người con gái họ yêu. Nếu đủ, họ cũng sẽ không làm vậy, mà chỉ dùng tình cảm của mình để giúp cô ấy quên đi sự đau đớn vĩnh viễn. Năm đó, cô không hiểu tại sao chị Hân lại phải hành hạ bản thân như vậy. Nhưng giờ thì cô đã hiểu, mỗi vết thương là một hồi ức khiến bản thân đời đời không thể quên được. Mỗi vết thương đều là một sự đau hương mà bản thân đã trải qua. Tận trăm năm sau cũng không thể phai mờ.

Đột nhiên cánh cửa bật mở, Điệp xuất hiện. Sự xuất hiện của anh là điều ngỡ ngàng nhất trong cuộc đời. Vài năm về sau, khi cô nhớ lại cảnh tượng ấy, cô đều nghĩ đến hình ảnh của chim én mùa xuân. Đó giống như một nẩy mầm, một hy vọng thầm kín.

Anh nhìn máu dưới sàn và bàn tay bị thủy tinh đâm nát của Phiên Vân. Phút giây đó trái tim liền đập mạnh, hốt hoảng. Điệp thốt lên một tiếng rồi anh nhanh chóng bước tới, nói: “Sao em cố chấp thế Phiên

Vân?”

Khuôn mặt Phiên Vân càng ngày càng lạnh, có lẽ là do nó quá xanh xao vì mất máu. Cô nhìn anh, mỉm cười đáp: “Xưa nay tôi không thể dứt bỏ được quá khứ, không thể thôi hoài niệm. Điệp, xin lỗi anh!”

Điệp lắc đầu, nói: “Để sau hãy nói. Phiên Vân, tôi cần phải đưa em đến bệnh viện!” 5.

Phiên Vân nhìn bàn tay bị quấn kín mít của mình mà không khỏi bật cười. Tiếng cười của cô rất khê, nhưng cũng đủ để Điệp phải ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Trên nền vải trắng có thấp thoáng mùi thuốc ngai ngái. Năm đó khi cô gặp Bình trong bệnh viện, cả hai đều im lặng. Sự ngây ngô lúc đó luôn khiến cô phải mỉm cười. Điều thuốc mà cậu và cô cùng hút năm ấy cũng đã lụi tắt, cả hai đều không thể tìm lại được nhau.

Điệp và Phiên Vân rời khỏi bệnh viện. Anh gọi một chiếc taxi và đưa cô về tiệm tạp hóa. Câu chuyện mà anh gác lại vừa rồi không hề được nhắc đến. Điệp chỉ ngồi bên cô, nói hãy cẩn thận với vết thương của mình, đừng để bị nhiễm trùng. Phiên Vân nhìn anh về ái ngại, cô không muốn phải nhờ anh làm bất cứ việc gì cho cô nữa, kể cả việc ở bên cô.

Lúc xuống xe, Phiên Vân nói: “Điệp, đừng theo tôi nữa. Ở ngoài kia có rất nhiều người đang chờ anh”.

Điệp không nói gì, anh quay gót đi thẳng sang phía bên kia đường. Đối diện là công ty của anh. Phiên Vân hơi lắc đầu, rồi cô cũng quay người vào trong tiệm. Trước lúc đó anh nhận được một cuộc điện thoại của Quỳnh Chi, Phiên Vân nghĩ có lẽ cô ta gọi anh về. Quỳnh Chi là con gái của giám đốc, tính cách cao ngạo, hách dịch. Tình yêu của những người như cô cũng giống như sự độc chiếm. Vì thế sự xuất hiện của Phiên Vân là một điều khiến Quỳnh Chi lo sợ, và thời điểm cô ta phải giương những chiếc móng sắc độc lên cũng đã tới.

Cửa tiệm buổi trưa rất vắng khách, Phiên Vân ăn tạm một hộp mỳ cho qua bữa. Cô lấy cuốn sổ trong ngăn kéo, ghi chép một vài điều xảy ra vào ngày hôm nay. Nhưng Phiên Vân vẫn không nhắc tới Điệp. Cô bỗng nhiên không muốn viết tên anh, không muốn anh xuất hiện trong những câu chuyện mà cô đang nghĩ. Có một ngày, tôi hỏi cô tại sao. Cô chỉ cười rồi suy nghĩ lung lăm, một lúc lâu sau mới trả lời tôi rằng có lẽ năm ấy cô quá cố chấp.

Khoảng hai giờ trưa, Phiên Vân lau dọn cửa tiệm. Cô xếp ngăn nắp hàng hóa và kiểm tra hạn sử dụng của chúng. Đây là những công việc mà bà chủ yêu cầu. Phiên Vân cũng không lấy gì làm khó chịu. Công việc là một thứ đòi hỏi tính kiên nhẫn và phải biết chấp nhận.

Đúng lúc đó, điện thoại cô vang lên một hồi chuông. Phiên Vân nhú mào nhìn số lạ đang nhảy múa trên màn hình, nhưng rồi cô vẫn bất máy.

Khi Phiên Vân còn chưa kịp nói gì, thì từ đầu giấy bên kia đang vang lên một giọng nói chát chúa, sâu cay: “Phiên Vân, mày là con hồ ly tinh. Rồi mày sẽ phải hối hận, mày sẽ bị trừng phạt!”. Sau đó cô ta cúp máy.

Phiên Vân nhìn điện thoại một lúc lâu, sau đó lắc đầu cười nhạt. Thì ra là Quỳnh Chi gọi. Phiên Vân nghĩ, Quỳnh Chi có quyền hiểu lầm cô. Vì tình yêu của cô ta dành cho Điệp quá mãnh liệt, như một ngọn lửa già luôn luôn rực cháy, có thể thiêu đốt bất kỳ một thứ gì. Phiên Vân không bận tâm đến những điều mà Quỳnh Chi nói, sự trừng phạt đối với cô cũng không còn quan trọng gì nữa. Bởi vì bên cạnh cô không hề có ai, cô không cần lo nghĩ đến chuyện họ bị liên lụy hay không.

Phiên Vân tiếp tục làm việc, cô nghĩ Quỳnh Chi rồi sẽ có lúc hiểu ra tất cả thôi..

...

Phiên Vân đôi ca tới ột cô gái. Cô ta tên là Nguyệt, vẫn còn là sinh viên, rất năng động. Lúc nào gặp Phiên Vân, Nguyệt cũng tíu tít kể chuyện về một anh chàng mà cô thầm thích. Trong đôi mắt sáng hiện lên rất nhiều những lấp lánh, sóng sánh mong chờ. Mỗi cô gái đều có một thời mộng mơ, mỗi cô gái đều có một chàng trai trong tâm tưởng. Phiên Vân từng nghĩ, sự xuất hiện của Dương Nguyên là quá sớm. Khi cô còn chưa kịp hình dung ra người đàn ông của cuộc đời mình thì anh đã tới. Và cũng từ đó, anh đã vô tình tạo ra cho cô một sự ám ảnh, khắc họa lên một mẫu người mà cô luôn phải nhớ tới.

Khi Nguyệt nhìn thấy bàn tay quần băng trắng của Phiên Vân, cô ta rất hốt hoảng. Nguyệt cầm bàn tay cô lên, ngắm nhìn thật kỹ. Đôi mắt tròn to không ngừng ngó nghiêng, rồi cô ta hỏi: “Sao vậy chị? Sao lại thế này?”.

“Không cẩn thận nên tự làm tổn thương chính bản thân mình”.

Nguyệt thở dài, dùng ngón trỏ ấn nhẹ vào trán Phiên Vân, nói: “Chị đó, lúc nào cũng như trẻ con ấy. Dù gì cũng phải biết tự chăm lo cho bản thân chứ!”.

Phiên Vân thần người, cô không đáp lại. Có rất nhiều người nói cô cố chấp, ngang ngạnh, nhưng chưa ai nói cô trẻ con. Nguyệt là người đầu tiên nói thế. Phiên Vân cúi đầu cười, tự cảm thấy thật thú vị! Trẻ con là một cụm từ gì đó luôn khiến người ta thấy an bình. Có lẽ đó là khoảng thời gian con người ta không phải suy nghĩ quá nhiều, không phải lo toan đến bất cứ điều gì ngoài xã hội. Khoảng thời gian trong sáng mà ai cũng ước ao.

Phiên Vân tạm biệt Nguyệt rồi xách túi ra về. Nguyệt cũng mỉm cười tạm biệt cô, còn dặn dò cô đừng để vết thương bị nhiễm trùng. Nguyệt cũng nhắc nhở cô như Diệp, họ đều lo lắng cho cô.

Mùa xuân đã về rồi, những cửa hàng trên phố không ngừng giảm giá chào xuân. Phiên Vân đi qua chợ hoa, họ bán những cành đào rất đẹp. Phiên Vân không định mua chúng, nhưng rồi cô vẫn rẽ vào. Còn gần một tháng nữa là tới giao thừa, những cành đào này đang chờ khoảnh khắc đó. Phiên Vân còn nhớ năm mình sáu tuổi, anh Văn và cô cùng với ba đốt gốc đào ngoài hiên. Mẹ ở trong nhà gói bánh chưng, luôn miệng hát một giai điệu vui tươi.

Anh Văn nói: “Phiên Vân, có biết đốt gốc đào để làm gì không?”

Phiên Vân lắc đầu. Anh trai mỉm cười, xoa đầu cô giải thích: “Để cho hoa nở đấy”.

Phiên Vân cúi đầu bước đi, những ký ức xưa cũ đang không ngừng ủa về. Len lỏi vào trong trái tim như một dòng chảy mát lạnh. Phiên Vân dừng lại trước một cành bích đào. Thân đào uốn lượn nhìn rất đẹp mắt, những cành nhỏ bị họ buộc chặt lại, giống hình dạng của nụ tầm xuân. Phiên Vân nhìn ngắm nó một lúc, đưa tay chạm vào những chiếc lá xanh rì, rồi cô bỏ đi. Những năm tháng xưa cũ sẽ vẫn ở đó, trên dòng thời gian. Dù nó có bị đưa đẩy đến đâu, thì mãi mãi vẫn là một hồi ức đẹp.

Phiên Vân rời khỏi chợ hoa, cô nghĩ mình nên về nhà và xem lại vết thương của mình. Cái lạnh khiến cô trở nên đau buốt. Vết thương luôn cần hơi ấm.

Đúng lúc ấy, chiếc điện thoại trong túi xách cô chợt rung lên. Phiên Vân lục tìm. Là Diệp gọi. Phiên Vân nói: “Có chuyện gì thế?”

Cô có thể nghe được những hơi thở của Diệp, đó là những âm thanh rì rì nhẹ nhẹ, giống như tiếng của cành liễu đung đưa trong gió. Diệp nói rằng: “Phiên Vân, tôi sắp phải đi công tác. Rất xa”.

Phiên Vân dừng chân, giữa con đường đông người đang vội vã qua lại, cô nghe thấy có một tiếng động khe từ trong tâm hồn. Phiên Vân hỏi: “Đi đâu?”

“Trả lời tôi trước đã, em có yêu tôi không?”

Phiên Vân nghĩ đây chính là chiêu trò của Quỳnh Chi, cô ta muốn Diệp không gặp được cô nữa. Tuy nhiên, Quỳnh Chi đã lầm, giữa Phiên Vân và Diệp không hề xảy ra bất cứ chuyện gì, cô ta làm vậy chỉ tốn công vô sức mà thôi.

Phiên Vân đáp: “Không, chúng ta không thể đâu Diệp”.

“Tại sao?” Diệp cay đắng hỏi.

Phiên Vân đứng giữa dòng người xa lạ, thành phố xa lạ, và lắng nghe một người đàn ông hỏi tại sao cô lại không thể yêu anh ta. “Anh còn nhớ ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Khi tôi hút thuốc, anh đã ở bên cạnh tôi. Lúc đó tôi từng nghĩ giá như có người đàn ông như vậy dành ỉn”.

“Đúng, tôi yêu em. Vậy tại sao em vẫn không chịu chấp nhận tôi?”.

“Chúng ta không cùng thế giới. Tôi không yêu anh”. Phiên Vân lạnh lùng trả lời.

Điệp cười buồn, tiếng cười của anh cũng khiến cô buồn theo. Nhưng rồi anh vẫn nói: “Không phải đâu Phiên Vân, rồi một ngày nào đó, tôi nhất định sẽ khiến em nhận ra được sự tồn tại của tôi. Ở ngay bên cạnh em đó thôi. Phiên Vân này, tôi sang Bắc Kinh công tác năm năm. Tôi sẽ luôn ở bên đó và đợi em”. Điệp nói rồi cúp máy. Bên tai cô chỉ còn tiếng tút dài.

Phiên Vân cũng không hề gọi lại cho anh. Cô không tin một ngày mà anh nói đến, với cô, anh mãi mãi là mộng tưởng, chỉ có thể ngắm nhìn, mỉm cười vu vơ và rồi chìm vào quên lãng. 6.

Ngày Phiên Vân nhận được tháng lương đầu tiên ở cửa tiệm tạp hóa, cô đã mua một bao thuốc và một hộp quẹt tương đối tinh xảo. Hộp quẹt được mạ bạc, trên đó chạm nổi một bông hoa màu vàng lấp lánh. Dưới bông hoa là một cánh hoa rơi, tôi nghĩ là nó đã đến kỳ tàn lụi rồi. Tôi không hiểu tại sao cô lại bỏ tiền ra mua nó, chỉ thấy rằng lúc hút thuốc, Phiên Vân nhìn hộp quẹt rất lâu, mặc cho điều thuốc ngậm trên môi đang chờ. Thế rồi cô cất hộp quẹt đi, lấy một chiếc bật lửa và châm thuốc. Tôi nhìn cô hỏi: “Sao thế?”

Phiên Vân lắc đầu, mỉm cười: “Đôi khi tớ thấy nuối tiếc những điều đẹp đẽ. Không muốn phải nhìn nó lụi tàn”.

Tôi hiểu ý của Phiên Vân. Những điều mà cô cho là đẹp đẽ thường ngắn ngủi, không kịp nắm bắt. Chỉ có thể cố gắng từng chút một, cố đến sức cùng lực kiệt, kéo nó lại ở bên cô.

Có lẽ sự sợ hãi đó của cô khiến cô không dám nhận tình cảm của Điệp. Hạnh phúc ngắn ngủi, con người lại dễ bị tổn thương. Huống hồ, Phiên Vân là người đã có quá nhiều vết thương rồi.

Tôi cũng rút một điều thuốc, khum bàn tay chắn gió, châm lửa và nhả khói. Tôi nheo mắt ngắm nhìn người con gái trước mắt, cảm thấy cô thật mong manh. Rất khó để nắm bắt. Thực ra mà nói, Phiên Vân giống như một cơn mưa đỏ. Vừa khiến người ta hoang mang, lại vừa khiến người ta ngây dại, thích thú như bị trúng bùa. Cơn mưa đỏ ấy giống như máu đang chảy trong người, rơi xuống và thấm nhuần. Đôi lúc nó khiến ta cảm thấy cạn kiệt, nhưng có khi lại khiến ta mãnh liệt và dỗi dào.

Tôi bỗng nhớ tới những năm tháng xưa cũ, khi cô kể về những mùa hè đỏ ở ngoại ô thành phố cho tôi nghe. Lúc cô nói đến những cơn mưa, trong giọng kể như luôn có tô màu cho nó.

Trong thâm tâm của tôi, đó là một màu đỏ.

Trong lòng cô luôn có một niềm tin mạnh mẽ, tin vào bản thân nhất định sẽ đi đến được cái đích mà mình mong muốn. Vì thế nên cô thường hồ hững với những thứ mà bản thân không cần.

Cô có con đường của riêng cô, chỉ riêng cô mà thôi.

Phiên Vân xin nghỉ một ngày ở cửa tiệm tạp hóa, bà chủ có vẻ hơi khó chịu. Bà ta nói không thể kiếm được người khiến bà ta vừa lòng như Phiên Vân. Cô chỉ cười rồi nói cô nhất định sẽ quay lại vào ngày hôm sau.

Tôi cùng cô dạo qua vài nơi trong thành phố. Ngắm nhìn những con người lướt qua khuôn mặt, cùng ăn kem, cùng bàn về một vấn đề đang nổi cộm, hay nói chuyện về một con mèo hoang đang ngồi phơi nắng trước thềm của một ngôi nhà không có người ở.

Có những điều bình thường, giản dị nhưng lại khiến ta thấy thanh thản.

Cuối cùng, nơi tôi và Phiên Vân tới vẫn là tiệm cà phê mang tên Sky đó. Chúng tôi có một niềm tin mãnh liệt vào nó, giống như tin vào cuộc sống này. Chúng tôi tin ở trong bản thân nó luôn có điều mà chúng tôi cần. Đó là an bình!

Sky được bày trí khá đại trà, cũng giống với phong cách của rất nhiều quán cà phê khác. Tường được dán giấy có màu trầm, bật một giai điệu du dương, bàn ghế mây, có cây xanh ở bốn góc tường và một cái quầy màu nâu cà phê. Nhân viên trong quán cà phê đã quá quen mặt chúng tôi, họ mỉm cười chào rất thân thiện rồi hỏi chúng tôi có uống như mọi khi không. Phiên Vân phát tay, nói rằng hôm nay cô muốn uống nước cam. Tôi gật đầu, nói với họ tôi vẫn uống như mọi khi.

Năm phút sau, đồ uống được mang ra. Cô phục vụ trẻ mỉm cười mời chúng tôi uống rồi rời đi ngay sau đó. Phiên Vân đưa tay khuấy nước cam - Đây là thói quen của hàng ngàn người trong quán cà phê, và cả tôi cũng thế.

Phiên Vân nói: “Vũ này, nếu một ngày nào đó, chúng ta đánh mất tuổi thanh xuân thì cuộc đời có vô vị không nhỉ?”

Tôi đáp: “Tớ nghĩ phần nào là có. Trưởng thành là một điều gì đó rất tế nhị nhưng lại vô cùng quan trọng. Đó là hệ quả sau một khoảng thời gian dài ta vật lộn để hoàn thiện bản thân. Hoàn thiện rồi thì sao chứ? Chúng ta mãi mãi chẳng thể hoàn hảo được”.

“Tớ sợ lắm Vũ ạ! Tớ sợ cô đơn, tớ sợ một ngày nào đó cảm thấy bản thân già cỗi đi rồi mà vẫn như thế này. Vẫn một mình một thế giới, không thể kiếm tìm được ai đó trong thế giới ấy để bản thân thấy yên tâm”.

“Hãy mở lòng đi, Phiên Vân”. Tôi khuyên cô, bằng tất cả sự chân thành. Mà, đối với Phiên Vân, tôi chưa bao giờ không thật lòng cả. Tôi cầm lấy bàn tay của cô, nhìn thẳng vào mắt, nói: “Hứa với tớ, cậu không được đi xa quá nhé. Một ngày nào đó, khi cậu phát hiện bản thân không còn ai bên cạnh, thì đó cũng đồng nghĩa với việc cậu đã bỏ rơi mọi người quá xa. Phiên Vân, cho người khác một cơ hội cũng là cho chính bản thân mình một cơ hội. Cậu hiểu ý tớ chứ?”.

Phiên Vân mỉm cười gật đầu. Tôi không rõ là cô có hiểu hay không, nhưng tôi mong là thế. Với Phiên Vân mà nói, tôi nghĩ giờ cô ấy còn quá trẻ, không đủ chín chắn để chống đỡ trước cuộc đời này. Tuổi thơ của cô đã phải chịu quá nhiều áp lực, thành ra trong lòng luôn tồn tại một thứ cảm giác hoang mang, không chắc chắn. Còn tôi, tôi là người đã cùng cô bước qua cái tuổi niên thiếu. Trong khoảng thời gian đó, tôi luôn âm thầm nhìn cô. Không hiểu sao luôn có một cảm giác yêu thương xa lạ. Tôi luôn muốn ôm lấy cô, giúp cô ấy hiểu được cuộc đời này thực ra là một bức tranh đa sắc. Có thể tồn tại những điều rất tồi tệ, nhưng cũng tồn tại những điều hết sức tốt đẹp. Chỉ cần cô tin tưởng, thì một ngày nào đó sẽ tìm ra những gam màu giúp cô mỉm cười.

“Nhưng Phiên Vân này”. Tôi nói. “Cậu thật sự để lỡ Diệp à? Tớ thấy anh ấy là một người tốt”.

Phiên Vân cười, đáp: “Tốt nhưng chưa chắc đã dành cho tớ. Tớ không tin vào cảm giác, tớ chỉ tin vào những gì mà anh ấy làm được. Mà với tớ thì...anh chưa làm được gì cả”.

Tôi khẽ lắc đầu, nhìn cô rồi cười. Những người như Phiên Vân thường rất chắc chắn trong mỗi bước đi của mình. Giống như ngày xưa, lúc cô yêu thầm Dương Nguyễn, cô cũng không nói cho anh biết. Chỉ đến khi Dương Nguyễn đi rồi, cô mới đến trước mặt anh, nói một câu rồi chạy đi mất.

Phiên Vân là một người luôn khao khát thương yêu, nhưng lại sợ bản thân bị tổn thương thêm nữa. Cô luôn nghĩ rằng, chỉ cần thế gian có người đợi cô, thì nhất định sẽ tìm được cô trong bóng đêm u tối.

Chúng tôi rời Sky và về nhà của Phiên Vân. Cô ấy chưa bao giờ mời tôi về nhà, trước kia cô chỉ đến nhà tôi.

Phiên Vân đặt đôi giày của mình vào trong tủ và bật đèn. Ánh đèn màu vàng ấm cúng, nhưng trong một không gian vắng lặng và rộng thế này lại có cảm giác lạnh lùng. Phiên Vân không có nhiều đồ đạc, phòng khách của cô nhìn rất cô quạnh và trống vắng. Cô không có tivi, nhưng có một máy catssette đã cũ, một chiếc laptop để cập nhật tin tức. Phiên Vân khá đơn giản, tủ lạnh của cô chỉ toàn là đồ ăn sẵn mua trong siêu thị và một chai nước.

Phiên Vân dẫn tôi lên phòng ngủ rồi mở toang cửa ban công. Tôi bước theo sau, phát hiện dưới nền gạch ngoài ban công có rất nhiều thuốc lá. Những điếu thuốc vẫn còn nguyên nửa, đầu cháy đen xì như cái chết đọng lại, nằm im lìm trên nền đất lạnh.

Tôi bước đến bên cạnh Phiên Vân, nhìn cô hút thuốc và hỏi: “Cậu rất hay mất ngủ sao?”

Phiên Vân quay sang trả lời: “Ừ, thường xuyên lắm. Tớ không hiểu sao bản thân cứ nhớ anh Văn hoài. Nếu ngủ, tớ sẽ mơ về anh”.

Tôi cười, vỗ vai cô an ủi: “Không sao đâu, anh ấy luôn bên cậu”.

Phiên Vân không nói gì nữa, chỉ liên tục hút thuốc. Cô nhìn ra xa phía bầu trời, bầu trời mùa xuân vẫn còn rất nặng mây. Những khối bụi thành phố hòa quyện vào cái lạnh đầu năm, làm dâng lên một chút gì đó ngèn ngẹt, vồn vã. Năm tháng cứ thế trôi qua, bụi thời gian làm che mờ ký ức. Tuổi trẻ giống như một bông hoa vậy, sẽ rất rực rỡ trong một phút giây, nhưng rồi dù thế nào đi nữa thì nó cũng đến kỳ tàn lụi.

Dù là sớm hay muộn, thì bạn vẫn sẽ phải nuôi tiếc nó trong những dòng hoài niệm. Và chúng tôi đang trải qua tuổi trẻ của mình, đang trong quá trình hoàn thiện bản thân đầy mỗi mọt.

Khói thuốc của Phiên Vân lượn lờ, lảng bẳng như sương khói. Tôi đưa tay ra hồng muốn vuốt ve chúng, nhưng rồi chúng lại tan biến ngay trong tầm tay tôi. Có những điều không bạn không bao giờ nắm bắt được, chỉ có thể chiêm ngưỡng chúng trong ước mong của chính bản thân mình, rồi nhìn nó tan biến vào hư vô. Nhưng điều đáng nói ở đây là bạn làm gì được trong khoảnh khắc nó còn tồn tại ấy. Chỉ cần xác định và thực hiện được, thì làn khói mỏng manh kia đối với bạn không còn quan trọng nữa.

Năm đó chúng tôi hai mốt tuổi, cùng đứng trên ban công ngắm nhìn bầu trời mùa xuân. Trong tầm mắt của chúng tôi, vẫn tồn tại những chú chim én đang lượn vòng, những mầm xanh mới nhú. Đó là hạt mầm của cuộc sống.

Năm đó, tôi vòng tay qua vai Phiên Vân và nói với cô ấy rằng: “Vân này, sẽ có người đàn ông dùng cả trái tim của anh ta để yêu nổi cô đơn của cậu. Tổ đảm chắc là thế đấy!”.

6. Chương 6

1.

Điệp đi được một năm thì Phiên Vân gặp lại Quảng. Lúc đó cô đang ở trong siêu thị, lượn lờ qua các gian hàng, ngắm nhìn nụ cười của những đứa bé đi cùng gia đình. Ngây dại và ao ước. Phiên Vân ngắm nhìn chúng say sưa tới nỗi quên mất bản thân cần phải mua đồ. Cô đi theo những gia đình ấy, song song, ngắm nhìn qua các kệ hở của gian hàng. Cảm giác như cô quá xa vời với những mộng tưởng, không thể nào chạm được tới.

Phiên Vân không để ý đằng trước có người, cô cứ đưa mắt nhìn những đứa trẻ, để khi bản thân va phải một chàng trai mới bừng tỉnh. Chiếc giỏ cầm trên tay rơi xuống đất, Phiên Vân cúi xuống nhặt rồi nói lời xin lỗi.

“Là cô phải không, Phiên Vân?” Chàng trai đó vội vàng cất giọng, anh ta có một chất giọng khàn khàn. Trong giọng nói còn pha chút ngạc nhiên và vui mừng.

Phiên Vân ngẩng đầu lên, cô nhìn người con trai ở trước mặt mình bằng một vẻ khó hiểu. Cảm giác anh rất thân quen. Từ đôi môi cho đến chân mày. Tất cả, cô đều nhớ mình đã từng lưu giữ trong ánh mắt. Nhưng rồi Phiên Vân vẫn chẳng thể nhớ ra được người đàn ông này là ai. Cô đành cười bất lực rồi nói: “Xin lỗi, tôi không quen anh!”.

Nụ cười trên môi anh dần tắt, trong đôi mắt có nỗi buồn thoáng qua. Anh đưa bàn tay của mình ra, nắm chặt lấy chiếc giỏ của Phiên Vân, cúi thấp người và nói: “Tôi là người đã cùng cô thực hiện chuyến đi dang dở đó. Cô thực sự không nhớ tôi sao?”.

Phiên Vân bắt đầu hồi tưởng, về một người mà cô đã quen trên mạng. Hai người có vài chục tiếng ở bên nhau, cùng nhau ngồi tàu, ngắm nhìn cánh núi non phủ sương mờ. Cùng nhau đi dạo trong thị trấn, cùng nhau ăn thịt nướng. Và cô hứa với anh, nếu sau này còn cơ hội, thì nhất định sẽ cùng anh ngắm thế giới trên núi Hàm Rồng.

Anh là Quảng!

Phiên Vân ngược mắt lên nhìn, qua một năm anh ấy không hề thay đổi. Vẫn là một mái tóc bông bênh, vẫn là dáng người cao cao, vẫn là khuôn mặt đẹp trai thu hút hàng ngàn cô gái ấy. Phiên Vân mỉm cười, nói: “Tôi nhớ rồi. Xin lỗi anh, trí nhớ của tôi kém quá!”.

Quảng nghe vậy cũng cười hòa nhã, cơ mặt anh giãn ra phần nào. Rồi sau đó, anh đứng thẳng người. Dáng người của anh dong dỏng cao. Mỗi khi nhìn, Phiên Vân đều phải ngược mắt lên. Anh cho tay vào túi quần, tìm gì đó. Rồi anh lấy ra một chiếc điện thoại và nói: “Cho anh số của em. Hôm ở trên Sa Pa, điện thoại bị rơi vào nước, cũng tại tin nhắn của em cả”.

Phiên Vân nhú mày, cô ngạc nhiên hỏi: “Tại tôi?”.

“Phải, đọc xong tin nhắn ấy anh rất buồn. Đến nỗi trượt cả điện thoại xuống nước”. Quảng nói bằng một vẻ âm ức.

Phiên Vân bật cười, nhưng cô không nói gì nữa, chỉ bước lên phía trước. Quảng thấy vậy liền chạy theo, kéo tay cô lại và nói: “Phiên Vân này, có thể cho anh số điện thoại của em được không?”.

Phiên Vân nhìn Quảng, đôi mắt lướt anh từ trên xuống dưới như muốn nhìn rõ suy nghĩ của anh. Cô gạt bàn tay của anh ra khỏi cổ tay mình, cô rất ghét sự đụng chạm này. Cảm giác lạnh lẽo cứ thế ủa vào từng tắc da thịt, khiến trái tim cô phải run khẽ lên. Cô nói: “Anh định tán tỉnh tôi sao?”.

Quảng gãi đầu vẻ lúng túng, trong lòng anh đang nghĩ không hiểu tại sao lại còn muốn gặp cô nữa. Một năm trước, khi cô bỏ anh lại ở Sa Pa, thực ra anh đã rất tức giận. Anh nghĩ cô là một người bạn đồng hành tồi tệ và thiếu trách nhiệm, anh không muốn thấy mặt cô nữa. Sau đó, anh một mình rời khỏi Sa Pa lạnh lẽo. Không hề nhớ về Phiên Vân. Chỉ là có những đêm, anh bỗng nhiên nhớ đến nụ cười của người con gái đó. Một nụ cười phẳng phất chút u buồn, nhưng ánh mắt lại lấp lánh những khát khao. Anh từng nhớ cô rất gần, chỉ cần ôm cô vào lòng là có thể cảm nhận trọn vẹn được cơ thể của cô. Cô ấy thích mặc đồ màu đỏ, tóc thả xõa đến rối tung. Nhìn có phần lồi thối, nhưng trong sự lồi thối lại tìm được chút nổi loạn và cố chấp.

Anh định tán tỉnh cô sao? Quảng tự hỏi mình câu đó, nhưng lại không dám trả lời. Vẫn biết mình chẳng có gì về Phiên Vân cả. Cô là một người kỳ quái, khó hiểu, lại luôn luôn giữ khoảng cách người khác. Anh có thể thích cô không?

“Anh...Phiên Vân, thực ra thì trao đổi số điện thoại cũng là một cách để kết giao mà. Chúng ta là bạn bè của nhau cũng được”. Quảng đáp lại đầy lúng túng.

Phiên Vân nghiêng đầu, cô nhìn anh rất lâu, khiến cho Quảng càng thêm luống cuống. Nhưng rồi cô không nói gì, chỉ nắm lấy bàn tay của anh. Cô dùng các ngón tay của mình để mở lòng bàn tay anh ra, rồi sau đó lại dùng ngón tay để viết những con số vô hình lên da thịt anh. Đó chính là số điện thoại của cô.

Quảng khẽ nắm chặt bàn tay, như nắm giữ lấy số phận của cuộc đời mình. Anh mỉm môi cười, hai mắt nheo lại như một đứa trẻ.

Phiên Vân không nói thêm gì nữa, cô quay lưng bỏ đi. Trong giỏ đồ vẫn trống không.

...

Phiên Vân vẫn làm ở tiệm tạp hóa. Cô nói đây là nơi duy nhất mà cô có thể làm. Hằng ngày Phiên Vân viết nhật ký. Trong vòng một năm cô đã viết được ba quyển, mỗi quyển đều là những tâm tư của người con gái. Cô viết về những người xung quanh mình. Về Dương Nguyễn là nhiều hơn cả. Đó giống như một cách hoài niệm. Tuy cô không thể yêu anh, nhưng nhớ anh vẫn là một điều không thể tránh khỏi.

Khoảng hai ngày trước, cô có gọi điện cho Dương Nguyễn. Không ngờ anh vẫn dùng số cũ. Lúc ấy Phiên Vân gọi bằng máy bàn của tiệm tạp hóa, cho nên anh không hề nhận ra người gọi là cô. Phải đến khi Dương Nguyễn nói alo lần thứ năm thì Phiên Vân mới giật mình đáp: “Là em đây, Nguyễn”.

Ở đầu giây bên đó im lặng. Phiên Vân có cảm giác sự im lặng đó giống như một sự khước từ vậy. Tuy nhiên, cô vẫn mỉm cười và gọi tên anh: “Dương Nguyễn, em rất nhớ anh!”.

Dương Nguyễn thở dài, nói: “Đừng thế nữa. Phiên Vân, anh đã có người con gái mới. Em đừng nghĩ cả đời này anh chỉ yêu Hân. Anh sẽ không để cho em thương hại đâu”. Phiên Vân cảm nhận sự giằng xé trong lời nói của anh. Vài chục năm về sau, khi cô nằm bên cạnh người đàn ông của cuộc đời mình, không phải là người cô yêu nhất nhưng lại là người khiến cô có thể nắm tay đi chung một con đường. Lúc ấy cô nhớ về Dương Nguyễn và nhận ra rằng, thực ra lời nói của anh bây giờ chỉ là để chạy trốn quá khứ mà thôi.

Phiên Vân nói: “Dương Nguyễn, em không hiểu?”.

“Anh không yêu em. Chúng ta dù có chết cũng không thể ở bên nhau”. Dương Nguyễn hét lên.

“Tại sao anh lại chắc chắn như vậy? Nhưng Dương Nguyễn à, có lẽ đây là sự thật. Và em chỉ có thể nhớ về anh như hoài niệm về một kỷ niệm đẹp nhất trong cuộc đời mà thôi”.

Dương Nguyễn lại im lặng. Hai người cách xa nhau hàng ngàn cây số. Từ trong điện thoại của anh vang lên tiếng ồn ào của đường phố. Nhưng Phiên Vân thấy sự ồn ào đó vẫn không thể chạm được vào cái im lặng đang tồn tại giữa hai người.

“Phiên Vân, xin lỗi em!”

“Anh đã nói rồi. Em cũng không muốn nghe lại những lời xin lỗi vô nghĩa ấy nữa. Điều em cần là anh, nhưng anh lại không thể làm được. Nguyễn, nếu anh không yêu em thì hãy cứ để ở đó, đừng đập nát nó ra. Em rất đau!”.

Phiên Vân phát hiện ra giọng nói của mình đã nghẹn ngào, lệ nóng rớt xuống những trang nhật ký mà cô viết dở. Thế rồi cô đập máy, cô không muốn để anh nghe thấy tiếng khóc của mình. Sự yếu đuối của cô, cô không muốn cho ai thấy. Kể cả anh.

Phiên Vân ngồi xuống ghế, cô đưa tay lên che lấy đôi mắt của mình. Nước mắt sẽ không bao giờ chảy ngược được vào trong, cũng không bao giờ cạn được. Nhưng nó sẽ là thứ ở bên bạn suốt đời, sẵn sàng chảy ra mỗi khi bạn thấy đau. Đó cũng có thể coi là một sự an ủi.

Phiên Vân gấp nhật ký lại, cô lau nước mắt và tiếp tục công việc của mình. Một người con gái, dù kiên cường và mạnh mẽ đến đâu thì vẫn trái tim vẫn yếu mềm. Không có ai chống đỡ được tình yêu và những đau thương mà nó đem lại. Họ sẽ khóc, sẽ cười, và có thể sẽ chết vì nó.

Phiên Vân ngồi trong quầy thanh toán, nhìn cảnh vật bên ngoài qua cửa kính. Một tuần nữa là sẽ đến giao thừa, đường phố đã bớt hối hả hơn rồi. Cũng đúng, có những lúc thành phố cần được nghỉ ngơi. Đâu thể cứ xô bồ mãi được. Phiên Vân chợt nghĩ, cô có nên về với mẹ hay không? Mùa xuân năm trước cô đã không về, mẹ có lẽ đã rất nhớ cô. Phiên Vân biết, mẹ luôn luôn im lặng, như khép chặt sự cô đơn của lòng mình, nhưng bà vẫn không thể quên được ba và vẫn mong cô về. Cuộc đời của mẹ có quá nhiều sóng gió khi đứa con trai đã ra đi mãi mãi, người đàn ông trong cuộc đời rời bỏ, còn cô thì lại cứ thế chạy xa khỏi mẹ như chạy trốn khỏi những ký ức đau thương.

Ở ngoài đường, có một vài gia đình đang đi sắm tết. Đạo gần đây Phiên Vân rất hay nhìn những gia đình hạnh phúc lướt qua, rồi từ đó bản thân cô như bị lôi kéo, cứ thế dõi theo họ đến khi không nhìn thấy nữa mới thôi.

Phiên Vân nhắc điện thoại, cô gọi điện về ẹ. Lúc ấy mẹ đang gói bánh chưng, khi thấy cô gọi điện về liền vui mừng nói: “Phiên Vân, mẹ vừa mua một cành đào. Lần này con về chúng ta sẽ không cần đốt gốc đào cho hoa nở nữa đâu. Đợi đến khi giao thừa nó nở là vừa rồi”.

Phiên Vân đưa tay lên giữ lấy giọt nước còn đọng lại ở khóe mắt. Ngón tay vô thức xoắn lấy dây điện thoại và đáp khẽ: “Vâng”.

Mẹ dặn dò cô phải giữ ấm, làm việc ít thôi và phải biết chăm lo cho bản thân mình. Bà vẫn nghĩ Phiên Vân còn làm ở công ty cũ nên rất lo lắng. Nhưng Phiên Vân cũng không nói gì cả, cô chỉ ậm ừ rồi cúp máy. Về nhà cũng tốt, đào không cần đốt gốc cũng tốt, dù sao thì mọi chuyện cần xảy ra sẽ vẫn xảy ra thôi.

Hoa đào đến một lúc nào đó cũng sẽ nở. Và một lúc nào đó, sẽ có người nhận ra cô.

2.

Lúc xuống xe, người đến đón Phiên Vân là mẹ. Mẹ mặc một bộ váy màu nâu trầm, đi một đôi giày đế bệt màu đen, tóc búi cao và trang điểm nhẹ nhàng. Phiên Vân ngạc nhiên, đã rất lâu rồi cô mới nhìn thấy bà đẹp đến như vậy. Cô đứng lặng nhìn bà, đôi chân ngập ngừng mãi mới bước đến nắm lấy tay bà. Từ sâu thẳm trong đôi mắt của bà, vẫn còn một nỗi buồn không bao giờ tan biến. Phiên Vân chợt nhận ra, mẹ gầy đi nhiều, lúc nắm tay đã không vừa nữa rồi.

Phiên Vân nói: “Sao mẹ lại ra đây? Con có thể tự về được mà”.

Mẹ cười, đáp: “Phiên Vân, mẹ không uống rượu nữa rồi. Mọi thứ của mẹ đã quá chìm đắm, mẹ không muốn đau khổ nữa. Con gái, mẹ rất nhớ con!”.

Phiên Vân nhìn mẹ, cô đang đứng giữa bến xe đông người. Những người từ khắp nơi về lại nhà để đón giao thừa cùng gia đình. Phiên Vân bỗng thấy lạnh lòng, gia đình của cô đang ở nơi đâu? Năm cô mười hai tuổi,

lúc anh Văn ra đi, Phiên Vân đã nghĩ rằng gia đình này đã thiếu mất một mảnh ghép rồi. Cô đã mất đi người mà cô yêu thương nhất, trong lòng chỉ còn lại những vụn vỡ, u buồn.

Phiên Vân cùng mẹ đi dạo trên một con phố, cả hai người đều im lặng. Cô vẫn nhớ dáng đi của mẹ, túi xách luôn đặt trên khuỷu tay, còn khuỷu tay thì vòng trước bụng. Bà thường hay nhìn bước chân của mình, nên lúc nào mắt cũng hơi hướng xuống. Có những thói quen dù cho đến cuối đời cũng không thể bỏ được. Và có những con người, dù đến lúc chết vẫn không thể quên đi.

Vì sắp giao thừa nên phố không còn đông người nữa. Phiên Vân cùng mẹ đi qua một con đường được lát gạch đỏ. Những cây hoa sữa đang chuẩn bị ột đợt hoa mới, lúc đi qua còn thấy thoang thoảng hương thơm rất nhẹ. Phiên Vân nắm lấy tay của mẹ, trên vai cô là chiếc ba lô đựng quần áo. Cô và mẹ trước giờ luôn rất xa cách. Khi ba đi, cảm giác xa cách đó lại càng lớn hơn. Có người nói, bố và con gái là người yêu kiếp trước của nhau. Phiên Vân không biết có phải vì lý do đó mà cô và mẹ không thể tìm được một cuộc nói chuyện tâm đầu ý hợp hay không. Nhưng có những lúc, cô chỉ mong như thế này thôi. Có thể cùng mẹ đi dạo ngắm phố phường như người khác, có thể nắm lấy tay bà, nói rằng cho dù có chuyện gì xảy ra thì cô vẫn không bỏ rơi bà đâu.

Mẹ nói: “Lần trước con để lại ẹ một mảnh giấy nhớ, con nói đi tìm một anh chàng tên Dương Nguyễn. Đã tìm được chưa?”

Phiên Vân bỗng nhớ lại cái lần mà bản thân định đi tìm Dương Nguyễn ấy. Tình yêu dễ khiến người ta bông bột, mà tình yêu đơn phương lại càng dễ khiến người ta phát điên hơn. Có những lúc, cô yêu anh đến nỗi mất hết lý trí mà mình có. Bao năm qua, cô vẫn luôn nghĩ yêu anh thế thôi, nhưng trong lòng đã biết rõ mình và anh là không thể. Dương Nguyễn không còn là Dương Nguyễn hai mươi tuổi năm nào nữa, chàng trai mà cô yêu đã là một con người khác. Anh và cô cách xa nhau cả một khoảng thời gian rất dài. Khi mà cô đã bước qua cái tuổi hai mươi rồi, thì cũng là lúc hai người quá xa nhau. Ấy thế mà vẫn có những lúc, cô không thể kiềm chế nổi bản thân.

Phiên Vân nói: “Anh ấy không yêu con. Mãi mãi sẽ không dành cho con”. Phiên Vân ngẩng mặt nhìn trời. Bầu trời mùa xuân tươi trẻ ấy nhuộm lấy đôi mắt cô, gây một cảm giác bồi hồi mãnh liệt.

Mẹ thở dài, nắm chặt lấy những ngón tay của Phiên Vân. Bà không nói gì cả, cũng không an ủi cô. Có đôi khi, chỉ cần âm thầm cũng có thể chạm được vào trái tim.

Hai người rẽ vào một cửa hàng đang thu dọn đồ đạc để đón tết, chủ cửa hàng nhìn hai người bằng một vẻ ngạc nhiên và nói: “Về nhà đón tết đi thôi, chúng tôi không bán hàng nữa rồi”.

Thế là hai người chỉ còn cách trở về nhà. Mẹ nói hôm nay bà đã ăn mặc rất đẹp chỉ để cùng cô đi dạo, tìm lại những niềm vui mà bà đã bỏ quên từ rất lâu. Phiên Vân mỉm cười, trong lòng cô hiểu rõ, thực ra mẹ làm như vậy chỉ là để khiến cô yên lòng. Bà nói không đau khổ nữa là một chuyện, nhưng bóng tối luôn khơi lại niềm đau, rất dễ khiến nước mắt tuôn rơi, bà có thể ngăn cản được những xúc cảm trong trái tim hay sao?

Mẹ nói: “Không sao đâu, sẽ có một người ở bên con”.

“Vũ cũng nói như vậy, nhưng con chưa chắc chắn. Trước khi đi Bình đã ôm con và thì thầm rằng cả đời này con sẽ cô đơn mất thôi”.

“Phiên Vân, mọi chuyện đều có hai mặt. Chỉ cần con muốn là được. Nếu con cứ khép lòng, thì hạnh phúc sẽ chẳng bao giờ đến với con được đâu”.

Lời của mẹ khiến Phiên Vân nhớ lại Điệp. Anh từng nói cô là một người luôn từ chối cơ hội để bản thân với tới hạnh phúc. Nếu như cô là một cô gái như vậy thật, thì liệu có phải cô đã đánh mất quá nhiều trong những năm tháng qua?

Hai người về nhà. Khu xóm đang bận bịu với Tết. Những đứa trẻ vẫn ngồi trước hiên nhà, chơi một trò chơi nào đó. Khói chiều bay lên từ nhà ai, nhuộm lấy bầu trời đỏ rực.

Đang mở cổng thì Phiên Vân có điện thoại, cô nhìn mẹ, nói với bà cứ vào nhà trước, cô ở lại nghe điện thoại. Nhìn dãy số trên màn hình, Phiên Vân mím môi, cơ hồ đang phân vân. Cuối cùng, cô vẫn quyết định nghe máy.

Phiên Vân nói: “Diệp à, có chuyện gì không?”.

Một năm qua, cô và Diệp không hề liên lạc với nhau. Có những lúc cô rất muốn gọi điện cho anh, hỏi anh có khỏe không, nhưng lại sợ tình cảm trong anh lớn hơn nữa cho nên lại thôi. Cô nghĩ giữa anh và cô không đến mức phải tuyệt tình như vậy, nhưng Diệp là người không dễ dàng thỏa hiệp. Cũng như cô – một kẻ cố chấp. Anh sẽ không dễ dàng chấp nhận chuyện cô và anh chỉ dừng lại ở hai chữ bạn bè.

Im lặng một lúc Diệp nói: “Phiên Vân, sao không gửi mail lại cho anh? Anh luôn chờ em mỗi ngày”.

Diệp đã gửi cho cô hai mail, cô nhận được những chưa đọc. Phiên Vân luôn là người như thế. Sẵn sàng khước từ mọi sự chờ đợi của người khác.

Phiên Vân ngồi xuống trước cổng, bên cạnh cô vẫn là bụi hoa mười giờ quen thuộc. Những ký ức vẫn còn chôn giấu trong từng kẽ lá, mỗi lần nhìn chúng, cô đều thấy tim mình nhói đau. Cô nói: “Em hơi bận!”.

“Em vẫn làm ở tiệm tạp hóa đó à?”.

“Vâng, bà chủ và em rất hợp nhau”.

Diệp im lặng, anh đang suy nghĩ gì đó, hoặc là có điều gì muốn nói mà không tiện nói ra. Phiên Vân cảm giác dường như mình có đôi chút hiểu về con người Diệp. Từ những hành động rất đơn giản của anh.

Một lúc sau Diệp mới nói: “Có những lúc anh không thể hiểu được em!”.

“Rồi sẽ qua nhanh thôi Diệp ạ. Mười năm nữa, khi anh tìm thấy người cần anh hơn anh cần họ, anh sẽ thấy cô gái này chỉ là thoáng qua”.

“Tại sao em lại cứ gạt đi tình cảm của anh như thế? Phiên Vân, anh yêu em như vậy mà”.

Phiên Vân cắn môi đến trắng bệch, cô lúng túng trước những lời Diệp nói. Thực ra cô không phải là người cố chấp đến vậy, nếu như trước đó cô không yêu Dương Nguyễn. Mỗi tình đầu luôn khiến người ta kiên cường và lý trí hơn trong tình yêu, những đau thương khiến con người ta chiêm nghiệm ra rất nhiều điều. Phiên Vân sẽ không bao giờ quan tâm đến chuyện Diệp yêu cô nhiều hay ít, cái cô cần ở anh chỉ là một hành động để cô thấy an toàn. Giờ anh và cô cách nhau quá xa, về không gian và tình cảm. Không thể với đến được với nhau đâu.

“Diệp ơi, giao thừa sắp đến rồi. Em phải chuẩn bị một số thứ, em cúp máy đây”. Vẫn là cô chạy trốn khỏi anh. Cô không muốn nói những lời tuyệt tình với anh nữa, vì có nói bao nhiêu thì sẽ chỉ càng khiến anh yêu cô hơn.

Phiên Vân nhìn bụi hoa mười giờ, chúng nằm im lìm chờ mùa xuân tới. Cô hơi cúi xuống, ngửi thấy mùi đất ẩm ướt. Những hạt mầm cuộc sống đang nẩy lên mãnh liệt.

3.

Đêm giao thừa, Phiên Vân cùng mẹ ngắm pháo hoa trên ban công nhà. Phiên Vân đứng hút thuốc cạnh mẹ, ngắm nhìn pháo hoa từ quảng trường cách nhà cô ba trăm mét. Cả bầu trời rực sáng ột sự tan vỡ. Pháo hoa đốt cháy đời mình trong hai giây, cái chết của nó là một cái chết đẹp, khiến người ta đều phải trầm trồ.

Phiên Vân nhả khói thuốc, khẽ nheo mắt lại. Ngón tay cô gầy nhẹ khiến tàn thuốc rơi xuống. Vỡ vụn. Phiên Vân nghe tiếng pháo hoa cứ ngỡ con tim mình đang đập, những gì mạnh mẽ nhất cứ trao lên trong cơ thể.

Vậy là một năm nữa lại qua rồi, thời gian không chờ đợi ai, ngay cả những lúc ta cô đơn nhất.

Tôi từng nhớ mùa đông năm lớp mười, Phiên Vân có gọi điện cho tôi và chúc mừng năm mới. Lúc ấy cô nói cô đang viết thư cho Dương Nguyễn, một bức thư đầu năm. Thực ra chuyện Phiên Vân viết thư cho anh chỉ là để anh biết cô vẫn đợi anh. Cũng giống như Diệp, liên tục gửi mail cho Phiên Vân để chứng minh sự chờ đợi của mình. Khoảng cách về không gian luôn khiến con người ta hoang mang, sợ đối phương sẽ quên mất mình. Họ luôn tìm mọi cách để chạm đến người đó, để người đó biết đến sự tồn tại của mình.

Pháo hoa đã hết. Trên tivi, chủ tịch nước bắt đầu đọc thư chúc mừng năm mới. Mẹ dọn đồ cúng xuống, liên tục nhắc Phiên Vân đến ăn. Phiên Vân không trả lời mẹ, cô chỉ đứng ngoài ban công và hút thuốc.

Gió đêm thổi tới, đem theo cái lạnh đầy tươi trẻ của mùa xuân. Phiên Vân vén tóc ra sau mang tai, cúi xuống nhìn hộp quẹt tinh xảo và chiếc bật lửa mạ bạc của anh Văn. Tại sao cô vẫn cứ hay hoài niệm thế nhỉ? Mọi người đã bỏ đi rồi mà cô vẫn còn đứng bên một chiếc hộp thời gian để giằng co với nó. Phiên Vân còn nhớ ngày cô biết tin chị Hân đã chết, lúc ấy cô mỉm cười tự cho rằng cuối cùng thì anh trai cô cũng không còn buồn nữa. Nhưng tất cả đều là tự cô tưởng tượng ra. Vì chắc gì hai người đã gặp được nhau?

Bỗng như nhớ ra điều gì đó, Phiên Vân liền chạy vào trong nhà lấy điện thoại. Có lẽ cô nên đọc mail của Diệp. Không hiểu sao khi nghĩ về hai người kia, Phiên Vân lại thấy hoang mang lạ. Cô lại sợ bản thân sẽ phải nuối tiếc trong những tháng năm sau này.

Nhưng lúc bàn tay cô vừa chạm vào điện thoại thì Quảng liền gọi điện tới. Phiên Vân bản thân nhìn dãy số của anh, rồi cô bắt máy.

Anh nói: “Phiên Vân, chỗ em có mưa không?”

Phiên Vân ngồi xuống một chiếc ghế cạnh đó, cô vừa đưa tay vuốt tóc vừa trả lời: “Không”.

“Vậy à? Ở đây có chút mưa bụi. Anh cứ nghĩ năm nay sẽ có người cùng anh đón năm mới, nhưng không ngờ em lại rời thành phố sớm như vậy”.

Phiên Vân ngạc nhiên: “Sao anh không đón năm mới cùng gia đình?”.

“Anh không có gia đình”. Quảng trả lời cay đắng. Giọng nói của anh khàn khàn, cảm giác như cổ họng đang nghẹn nghẹn một thứ gì đó.

Hóa ra Quảng cũng giống cô, nhưng cô vẫn còn có mẹ. Chẳng lẽ anh ta không có mẹ ư? Tuy nhiên, Phiên Vân không hỏi Quảng câu đó. Cô chỉ im lặng. Im lặng cũng có thể coi là một lời an ủi. Phiên Vân nhớ năm trước, khi cô một mình đứng giữa quảng trường, lạc giữa bao người xa lạ, cùng ngẩng mặt ngắm pháo hoa. Xác pháo vương vào mắt, khiến cô đau đến nỗi muốn khóc. Lúc ấy cô cũng nghĩ bản thân không có gia đình, chỉ có thể lưu lạc như thế này. Cuộc đời là một dòng chảy, rồi sẽ đến một lúc bạn nhận ra bản thân không còn ở nơi mà bạn sinh ra nữa. Bạn cần phải đi. Đi thật xa và đau thật nhiều!

Phiên Vân nói: “Anh có mẹ chứ? Mẹ là gia đình. Hãy về với mẹ đi!”.

Dường như câu nói này khiến Quảng có hơi tức giận, anh nói gọn: “Không có”.

Phiên Vân không hiểu vì lý do gì mà Quảng tức giận, cũng không biết có phải mẹ anh ta đã làm chuyện gì khiến anh ta trở nên như vậy hay không. Nhưng cô nghĩ giữa mình và anh chẳng có gì nhiều để nói cả. Nếu anh muốn tức giận, thì hãy tức giận với những cô gái yêu anh. Cô nói: Quảng, tôi phải ngắt máy đây”.

“Tại sao? Chúc mừng năm mới anh đi, Phiên Vân”.

“Chúc mừng năm mới!”.

“Cảm ơn em!”

Phiên Vân mím môi, cô bỗng nhiên muốn hỏi anh một câu. Mà phân vân mãi không dám hỏi. Động vào nơi sâu thẳm trong tâm hồn người khác là một điều không nên. Đó như là tận cùng của đại dương, khi chạm vào chính bạn sẽ thấy áy náy. Còn người kia thì sẽ đau.

“Anh rất cô đơn!”. Quảng nói khẽ. Hơi thở của anh phả vào điện thoại phát ra những âm thanh rì rì đầy xa xăm. Đây chính là điều mà cô muốn hỏi anh. Cô muốn hỏi anh có cô đơn không? Cô rất muốn biết lý do anh cùng cô đi du lịch vào năm trước là gì? Tại sao lại chấp nhận xa lạ, chấp nhận cùng cô khép mình lại để đi cùng cô.

Phiên Vân nhìn ra ngoài trời, màn đêm thăm thẳm không có lấy một ánh sao. Đèn đường mờ tỏ, tiếng chúc tụng từ hàng xóm vọng lại. Năm mới hóa ra chỉ đem đến sự già cỗi ẩn sau một lớp tươi trẻ mong manh. Đợi đến khi bạn nhận ra, thì năm tháng đã vội vã đi xa rồi.

Phiên Vân nói: “Quảng, anh có nghe thấy tiếng nói của linh hồn mình không?”

“Vẫn luôn là thế”. Quảng đáp.

“Vậy hãy làm theo nó đi. Đừng lý trí và cố chấp như tôi, vì như vậy thì hạnh phúc sẽ không đến với anh đâu”. Phiên Vân nói rồi ngắt máy. Tiếng mẹ gọi cô ở dưới nhà hòa với những âm thanh của đầu năm mới.

Mọi chuyện cứ như một sợi dây dài vô tận, mãi mãi không thể kéo hết được.

Tuyệt nhiên, Phiên Vân đã quên chuyện phải đọc mail của Diệp, cô chỉ nhớ đến những điều thuốc nằm trong bao.

...

Tôi gọi điện cho Phiên Vân vào sáng mùng một tết. Lúc đó cô ấy vẫn còn đang ngủ. Cô nói rằng đêm qua đã thức trắng để đón năm mới, sáu giờ sáng mới chợp mắt được. Tôi biết thực ra Phiên Vân không có hứng thú đón năm mới đến vậy đâu. Năm nào cũng thế, Phiên Vân đều cố thức trắng trong đêm giao thừa. Như là một sự tưởng niệm cho năm cũ vậy.

Lúc Phiên Vân tỉnh dậy thì đã là mười rưỡi trưa. Ánh sáng tràn vào đồng tử, khiến đôi mắt khẽ nheo lại. Phiên Vân ngồi dậy, cô tựa người vào thành giường nhìn ra bên ngoài. Đêm hôm qua cô đã suy nghĩ rất nhiều, về những thứ đã trôi qua. Cô nhớ đến anh Văn, nhớ đến chị Hân, nhớ đến Dương Nguyễn, nhớ đến Bình và nhớ tới cả ba...Những người sẽ mãi không thể trở về bên cuộc đời cô được nữa. Họ đã bị dòng chảy cuộc đời cuốn đi xa mãi. Vậy mà sao cô vẫn cứ chờ đợi trong vô vọng?

Chờ đợi cũng giống như đang tự đánh lừa bản thân. Chỉ đến khi nào cô kiệt sức rồi thì mới thôi.

Phiên Vân vội vàng bước khỏi giường, cô đánh răng rửa mặt rồi khoác áo ra khỏi nhà. Mẹ cô đã rời đi từ rất sớm, có lẽ bà lên ngoại. Phiên Vân bắt xe tới một ngôi chùa. Sáng mùng một tết hương khói tỏa nghi ngút, từ cổng vào đã xuất hiện rất nhiều người. Họ mua hương, tiền vàng và đôi tiền lẻ. Phiên Vân cũng mua một bó hương rồi cứ thế đi thẳng ra sau chùa. Cô không tới đây để cúng bái thần phật, cô chỉ muốn được gặp anh Văn.

Mộ của anh Văn nằm ở phía Đông, cổng vào ở phía Tây nên phải đi một đoạn khá xa mới tới. Lúc đứng trước mộ của anh, Phiên Vân phải mất rất nhiều thời gian mới giữ được đôi chân mình ở lại. Cô rất muốn chạy trốn, cô không muốn đối mặt. Tất cả đều chỉ là quá khứ đã trôi xa.

Phiên Vân ngồi quỳ một chân xuống, cô đưa tay vuốt nhẹ nền đá lạnh trên mộ của anh, nước mắt bỗng nhiên trào ra. Đã rất lâu rồi cô không tới nơi này, cũng đã rất lâu rồi cô không dám nói chuyện với anh. Bản thân cô đã có một thời gian dài chạy trốn, nhưng đến tận cùng vẫn là anh theo cô, không thể nào thoát ra được. Phiên Vân thấp ba nén nhang cho anh. Số nhang còn lại, cô thấp cho những ngôi mộ bên cạnh. Sau đó, cô ngồi bệt xuống, cạnh ngôi mộ của anh trai. Cả một không gian vắng lặng, bao la, chỉ có mình cô là người còn sống. Còn lại, tất cả đều chôn vùi mình dưới mười tầng đất lạnh, mãi mãi không thể tỉnh dậy được nữa.

Không biết anh ấy đã gặp được chị Hân chưa? Phiên Vân tự hỏi. Cô mong anh có thể gặp được chị, có như vậy thì anh mới không cô đơn.

Nước mắt Phiên Vân vẫn còn rơi, cô vội đưa tay lên lau chúng đi. Từ đầu ngón tay mình, cô ngửi thấy mùi vị của thuốc lá. Những năm tháng qua, nó vẫn lưu lại trên ngón tay cô, vẫn vương không rời.

Phiên Vân tựa người vào ngôi mộ của anh trai, trong lòng cảm thấy có rất nhiều điều muốn nói mà không biết phải bắt đầu từ đâu. Một lúc sau, cô nói: “Anh có mệt không?”

“Có những kẻ sống hết đời vẫn không thể tìm được một ước mơ cho riêng mình, họ mệt mỏi và chết đi như một sự tàn lụi. Còn anh, anh có mệt không? Có phải vì tìm kiếm một thứ gì đó mà mệt mỏi?”

Phiên Vân khẽ nhắm mắt, đôi môi cô mấp máy, thì thầm. Giữa không gian vắng lặng đó, tiếng nói của cô tựa như khói hương, lẩn quất và thoang thoảng nhưng vẫn khiến người ta cay mắt.

“Anh Văn, sẽ có người yêu em bằng tất cả sự chân thành của họ. Phải không?” Nói tới đây, Phiên Vân bỗng như người tỉnh mộng, cô gào lên: “Vậy thì, anh đừng theo em nữa. Đừng là cái bóng của em nữa. Em ghét thể lắm, em đã quá mệt mỏi vì những giấc mơ rồi”. Phiên Vân áp mặt lên nền đá lạnh, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống. Cô khóc không thành tiếng, trong lòng như có ai đó đang bóp lấy trái tim cô.

Ngày hôm đó, Phiên Vân đi đến tối mịt mới về. Cô cứ lang thang ngoài đường, vật vờ và hút thuốc. Những điều thuốc cứ cháy, chúng tự biến mình thành những làn khói mỏng hư vô rồi bị cô dụi tắt. Phiên Vân lạc giữa những tiếng cười xa lạ, giữa những nhiệt huyết tràn đầy của tuổi trẻ, giữa những mối mê đầu năm. Thi thoảng phóng vụt qua người cô là những người trẻ tuổi, họ đùa nhau trên một chiếc xe máy và cười nói vui vẻ. Phiên Vân như người đi ngược hướng với họ, không thể tìm được nụ cười trong những cuộc vui ấy.

Phiên Vân có rẽ vào một con đường. Đó là con đường mà năm mười bốn tuổi cô đã gặp Dương Nguyễn. Cô cứ luẩn quẩn ở nơi đó, chẳng biết để làm gì, chỉ biết rằng đôi chân như lúng túng trong những bước đi của mình.

Thế rồi cô gọi điện cho Dương Nguyễn. Lúc ấy bên cạnh anh chắc đang có rất nhiều người, những tiếng cười nói không ngừng vọng vào tai Phiên Vân khiến cô thấy nhức nhối. Thi thoảng, Phiên Vân còn nghe thấy tiếng một người con gái gọi tên anh, rất ngọt ngào. Cô bỗng nhiên không còn can đảm để tiếp tục nữa, chỉ có thể im lặng mà ngắt máy.

Rồi cô chạy thật nhanh ra khỏi con đường đó. Cố gắng không để bản thân vì mệt mỏi mà dừng lại. Trong những bước chân, ký ức không ngừng ủa về. Chúng như những sợi dây gai quấn chặt lấy cô, khiến cô phải đau đớn mà vùng vẫy. Một lúc nào đó, khi cô không còn tuổi trẻ ở bên cạnh, cô sẽ tìm thấy những vết theo mà chúng để lại. Rồi từ đó, cô sẽ bản thân mà nhận ra rằng, hạnh phúc mà con người ta theo đuổi chẳng qua được tạo nên từ những thương đau.

4.

Phiên Vân trở lại căn nhà trong con hẻm và công việc của mình vào mùng sáu Tết. Lúc cô đến gặp tôi để đưa cặp bánh chưng, cô đã nói rằng: “Vũ này, cuối cùng thì tớ cũng buông được tay anh ấy rồi. Tớ nghĩ có những chuyện vẫn chỉ là đường cùng, càng cố lao vào thì càng chảy máu thôi”.

Tôi nhận lấy cặp bánh chưng, mỉm cười rồi ôm lấy cô vào lòng. Cô vẫn là một người rất xa cách trong lòng tôi, tôi không thể đoán được những tâm tư thâm kín của cô. Chỉ có khi nào cô nói, tôi mới thấy xót xa và lại muốn ôm cô vào lòng.

Phiên Vân đến tiệm tạp hóa ngay sau đó, hàng mới vẫn chưa về, nhưng cô không có việc gì làm cả. Phiên Vân gọi điện cho bà chủ, nói rằng hôm nay cô sẽ đến tiệm. Bà ta chỉ ậm ừ vài câu rồi nói đang bận, sẽ nói chuyện với cô sau. Phiên Vân cũng không bận tâm gì, cô mở túi sách, lấy quyển nhật ký của mình và bắt đầu viết.

Cô cứ ngỡ rằng bản thân sẽ rất bình thản khi từ bỏ một thứ gì đó. Vì thực chất cô chưa nắm bắt được một điều gì trong tay cả. Nhưng không. Trái tim rồi cuộc vẫn chỉ là máu thịt trần gian, vẫn phải đau khi mộng vàng tan vỡ. Khi cô chấp nhận mọi chuyện, tức là cô không thể mỉm cười để dối lòng được nữa. Cô đã quá mệt mỏi rồi.

Cửa tiệm ngày hôm đó không hề có khách, chỉ có một mình Phiên Vân lạc giữa không gian vắng lặng đầu năm mới. Cô hút thuốc và viết nhật ký, không để ý thời gian cứ vùn vụt đi qua. Phiên Vân còn nhớ cái đêm cùng Dương Nguyễn. Đêm đó cô luôn tự hỏi bản thân có hạnh phúc hay không, nhưng đến khi anh đi rồi cô vẫn không có câu trả lời. Yêu một người không yêu mình cũng giống như chuyện bạn đang chờ một người xa lạ. Cứ ngóng trông, đợi chờ họ quay lại nhìn mình. Và cuối cùng là chỉ có thất vọng mà thôi.

Tầm chiều tối, Phiên Vân đóng cửa tiệm rồi chủ động hẹn Quảng đi ăn tối. Quảng nhận được tin nhắn của cô, anh nói sẽ tới ngay.

Có rất nhiều cửa hàng đã khai xuân, liên tục treo biển giảm giá. Hai người cùng bước vào một tiệm cơm gà, gọi suất ăn của mình và chờ đợi. Tiệm cơm khang trang, sạch sẽ nhưng hình như hơi vắng khách. Có lẽ qua ngày tết, sẽ chẳng ai muốn động đến thịt gà hết. Nhân viên tụ tập lại một chiếc bàn nói chuyện gì đó, hình như họ đang nói về gia đình của mình. Một anh chàng điển trai thì kể về cô bạn gái tối ngày chỉ biết ghen tuông. Chủ quán cơm ở bên trong liên tục giục họ bưng cơm ra cho khách, và họ thì cứ đùn đẩy nhau.

Phiên Vân lau đĩa, đưa cho Quảng rồi nói: “Cảm ơn anh đã tới!”.

Quảng mở to mắt về ngạc nhiên, nhưng rồi anh chỉ cười. Thỉnh thoảng Phiên Vân cảm thấy rất thích Quảng, bởi anh là một người không can thiệp vào thế giới của người khác. Cô thích những người như thế.

Họ sẽ luôn để cho bạn một khoảng không gian riêng tư, nhưng vẫn làm cho bạn cảm thấy rằng họ tồn tại bên cạnh bạn. Giúp bạn với bớt cảm giác cô đơn.

Hai người cùng ăn cơm, xung quanh vẫn là tiếng cười nói của đám nhân viên. Phiên Vân nghĩ, đôi khi cứ bình yên như thế này cũng tốt. Tuy có hơi tẻ nhạt, nhưng ít nhất thì vẫn có người chịu tẻ nhạt cùng cô.

Ăn cơm xong, hai người cùng nhau đi dạo. Họ đi trên một con phố có bán lồng đèn, những chiếc lồng đèn được thắp sáng, chiếu qua một tấm vải màu sắc, tạo thành một thứ ánh sáng màu mè. Phiên Vân thích thú nhìn chúng. Cô trông thấy một chiếc màu đỏ, trên nền là hoa văn màu xám nhạt, tựa như một tinh cầu tí hon. Phiên Vân bước tới chạm vào nó, chợt thấy ấm nóng. Đã lâu rồi cô không cảm nhận được hơi ấm rõ ràng như vậy. Phiên Vân nở một nụ cười, cơ hồ đang mãn nguyện.

Quảng đứng bên cạnh, hỏi: “Em thích nó à?”.

Phiên Vân lắc đầu: “Không, chỉ là cảm thấy ấm áp thôi”.

Quảng nhìn cô, nói: “Phiên Vân, em cười nhìn đẹp lắm!”.

Phiên Vân không trả lời anh, tiếp tục bước đi.

Trên đường, Quảng lại kể chuyện cho cô nghe, về con người của anh. Rằng anh là một người không có ba. Mẹ anh yêu một người đàn ông từ khi còn mười sáu tuổi và sinh ra anh. Lúc anh lên mười, mẹ anh lại cho ông bà ngoại nuôi, đến năm anh hai mươi tuổi mới về gặp anh lại.

“Có lẽ bà rất ghét ba cho nên mới ghét lây sang cả anh”. Quảng nhếch môi cười và nói câu đó. “Hồi ấy, nhìn mẹ qua những tấm ảnh anh luôn tự hỏi người đàn bà này là mẹ của mình ư? Nếu là mẹ tại sao lại không nuôi dạy anh? Rồi sau này lớn lên anh mới hiểu, mẹ thực ra cũng chỉ là một cái cớ. Vì bà sớm đã không còn coi anh là con trai nữa rồi”. Anh cúi đầu xuống, vai hơi nhô lên như để gồng mình chịu một nỗi đau thầm kín.

Phiên Vân nhìn anh, cô chỉ biết mỉm cười an ủi. Tình yêu luôn khiến con người ta trở nên ích kỷ như vậy. Mẹ của Quảng có lẽ muốn chạy trốn khỏi nó cho nên mới chọn cách rời xa đứa con trai của mình. Như mẹ của cô năm xưa, bà đã đánh cô khi ba bỏ đi. Cái tát của bà giống như một sự từ bỏ tuyệt tình, đó là xúc cảm – khoảng cách giữa yêu và hận.

“Bà ngoại anh thường nói, sau này anh phải đi xa. Rời xa khỏi thành phố này, làm lại cuộc đời, làm lại một con người khác. Không phải là anh!”.

“Tôi cũng từng có ý nghĩ đó”. Phiên Vân nói.

“Em?”.

“Phải. Ba tôi cũng đi khá xa. Rồi tôi bị mẹ đánh. Cái tát cả mẹ khiến tôi có ý nghĩ đó. Trẻ con luôn suy nghĩ rất đơn thuần. Chúng luôn nghĩ mọi thứ giống như chuyện ta khát thì ta phải uống nước vậy. Rằng nếu đau thì phải chạy đi thật xa”.

“Em không muốn đi nữa ư?”.

“Hiện tại thì tôi vẫn chưa trưởng thành được. Tôi vẫn muốn đi”.

“Em sẽ đi cùng anh chứ?”. Quảng bất ngờ nắm lấy tay Phiên Vân, xoay người cô lại đối diện và để cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh. “Phiên Vân, anh nghĩ em là cô gái dành cho anh”.

“Dựa vào đâu?”. Phiên Vân ngẩng cao đầu hỏi anh. Trông cô như một đóa hoa loa kèn đầy kiêu hãnh.

“Dựa vào chuyện chúng ta đều là những người cô đơn. Bà anh nói, trên thế giới này luôn có một người chờ đợi anh. Nhưng họ rất vô hình, không phải lúc nào ta cũng có thể tìm ra được”.

Phiên Vân cúi đầu, cô không biết phải nói sao với Quảng. Trái tim trong lồng ngực cô đập liên hồi, những xúc cảm không ngừng ulla đến. Đúng thế, ông trời luôn có những câu chuyện dành riêng cho hai người. Ông ta để họ tìm nhau, hoặc cũng có thể sẽ dựng lên một đoạn kết bi thương đến nghẹt thở. Trên thế giới này luôn có hai người đợi nhau. Câu chuyện của ông ta cùng một cái cốt, nhưng cái kết thì không ai có thể đoán

được. Cô không phủ nhận chuyện cô có một chút tình cảm với anh, nhưng chưa đủ để cô cần anh phải nắm tay đi đến cuối cuộc đời.

Phiên Vân từng nghĩ, mọi thứ trên đời này đều có câu chuyện riêng của nó. Cuộc đời thực ra là một cuốn tiểu thuyết khó đoán. Đoạn kết luôn khiến chúng ta bất ngờ. Cô không thể định hướng được nó, chỉ có thể cùng nó trải nghiệm trong những tháng năm dài. Quảng là một người tốt, anh ấy lại khiến cô có cảm giác an toàn hơn là yêu thương. Ở bên anh, cô luôn thấy thanh thản, không muốn lo nghĩ bất kỳ điều gì cả. Nhưng sao trong lúc anh nói hãy đi cùng anh, cô lại nghĩ tới Diệp?

Diệp là người đang đợi cô. Là người đầu tiên muốn đưa cô theo cùng. Anh ấy khác Bình, khác Quảng. Anh ấy rất có một tình cảm và một nhiệt huyết cháy bỏng. Khi đã xác định điều gì sẽ theo đuổi tới cùng, nhất quyết không hối hận.

Có lẽ, đàn ông luôn có những cách chinh phục những đỉnh cao. Đó chính là sức hút mạnh mẽ nhất của họ.

Phiên Vân để Quảng nắm tay mình, cô không nói câu nào, mà cũng chẳng gạt anh đi. Sự im lặng của cô giống như một lời đồng ý ngầm, hoặc cũng có thể là hờ hững bỏ qua tình cảm của anh. Tất cả đều rất mơ hồ.

Hai người bước đi dưới bầu trời đêm, mưa xuân lại bắt đầu rơi. Mưa vương vào tóc như bụi nắng, dưới ánh đèn có cảm giác lấp lánh. Trên một bức tường rêu phong, Phiên Vân cảm giác mình vừa nhìn thấy một cánh bướm. Cánh bướm đó rất đẹp, khi vỗ cánh có cảm giác hàng mi khẽ chớp, khiến Phiên Vân cứ phải nhìn mãi.

Suốt cả chặng đường đó, Phiên Vân nghĩ, hay là đã đến lúc cô nên dừng lại, chấp nhận một bến đỗ an toàn cho bản thân?

5.

Phiên Vân trở về nhà và thu người vào trong thế giới của mình. Cô không thay quần áo, cũng không muốn làm gì cả mà trèo lên giường nằm luôn. Cô kéo chăn qua đầu, co người lại như muốn bao bọc trái tim mình. Màn đêm không ngừng bủa vây.

Từ bên nhà hàng xóm đối diện, có tiếng hai vợ chồng cãi nhau. Đã lâu rồi họ không to tiếng đến vậy, hình như người chồng đang rất tức giận. Phiên Vân nghe loáng thoáng tiếng khóc của cô vợ. Nó giống như tiếng của những giọt nước rơi. Đứt đoạn, nhẹ nhàng nhưng lại khiến chúng ta phải im lặng mà lắng nghe.

Đêm đó, hai người cãi nhau rất lâu. Cuộc tranh cãi lên đến đỉnh điểm khi cô vợ đòi ly hôn. Phiên Vân nghe trái tim mình như có tiếng nổ mạnh, rồi đập liên hồi. Gió ngoài cửa sổ thổi táp, như mang đến những đơn côi vào tận trong căn phòng này. Phiên Vân đưa tay lên cắn mạnh, tưởng như cảm nhận được vị máu tanh ngọt dưới lớp da của mình. Cô không hiểu tại sao trái tim lại đau đớn thay cho họ. Giống như cô đã từng ở trong hoàn cảnh đó. Chứng kiến một sự tan vỡ, chia ly có phải bao giờ cũng như thế?

Cuối cùng, anh chồng không kiềm chế nổi lòng mình liền hét lên: “Cô điên rồi!” Và sau đó tất cả đều chìm vào yên lặng. Tiếng gió bên ngoài cũng ngừng hẳn, như một tràng cười đã trôi vào quên lãng. Xung quanh Phiên Vân không còn bất kỳ âm thanh nào nữa, ngay cả tiếng khóc thút thít của cô vợ kia cũng không. Cô có cảm tưởng, mọi chuyện giống như một cơn mưa. Mưa rồi sẽ có lúc phải tạnh mà thôi.

Hạnh phúc gia đình đôi khi chỉ mong manh như một dải nắng chiều. Sẽ có thời điểm nó phải chết đi. Như một sự quyên sinh để kết thúc những mối hận, căng thẳng. Năm ba cô ra đi, cô đã chạy theo ba, hỏi ba ngây thơ, nhưng ông vẫn không hề quay đầu lại. Điều ấy đã đánh dấu một sự kết thúc cho gia đình. Sự tan vỡ ấy giống như chiếc cốc thủy tinh bị mẹ cô đập nát, khi những mảnh vỡ cửa vào, sẽ chảy máu không thôi.

...

Sáng hôm sau, Quảng hẹn cô đi dạo từ rất sớm. Phiên Vân nói cô phải đi làm, đến buổi tối mới có thể đi dạo cùng anh được. Quảng vui vẻ đồng ý, anh cho cô một cái hẹn tại một quán ăn. Và anh nói nếu được, có thể anh sẽ đón cô sau giờ làm.

Phiên Vân cúp máy, trong lòng có chút ảm áp. Nhận được sự quan tâm của ai đó không phải lúc nào cũng toại nguyện. Nó còn nằm một phần ở trong trái tim của ta nữa. Phiên Vân nhớ có lần Diệp mua cơm cho

cô. Lúc ấy cô không thể xác định nổi cảm xúc của mình. Không chán ghét, không mong chờ, cũng không hề thấy ám áp. Sự quan tâm của Diệp có một điều gì đó rất đặc biệt, luôn tồn tại một khoảng cách xa lạ, không thể khiến cô ảo tưởng quá nhiều.

Phiên Vân đã viết tới những trang nhật ký cuối cùng của quyển thứ ba. Vẫn là những con chữ đơn côi đến lạ kỳ, khi viết lên trái tim đều khẽ run lên vì lạnh. Phiên Vân vẫn giữ ý định sẽ tặng nó cho người đàn ông của cuộc đời cô. Để anh biết cô đã sợ hãi, đã hoang mang, đã hy vọng và đã mong chờ ở anh như thế nào trong những năm tháng anh chưa tới.

Nguyệt từng hỏi cô viết chi mà nhiều vậy? Phiên Vân lúc ấy chỉ cười rồi nói, con người càng lớn càng cô đơn mà.

Và càng cô đơn thì lại càng muốn tìm một nơi để ném nó vào.

Phiên Vân không nói cho Nguyệt biết những tâm tư trong lòng. Cô bé đó và cô không thuộc một dạng người. Nguyệt vẫn luôn nhớ thương một anh chàng điển trai nào đó không để ý tới mình. Sự mộng mơ của cô luôn ngập đầy đôi mắt. Phiên Vân từng nghĩ có lẽ cô bé đã đọc quá nhiều tiểu thuyết. Bởi tình yêu sẽ không bao giờ vô vấp bạn chỉ vì bạn cố gắng nhớ thương và để ý người ta. Nếu vậy thì nỗi cô đơn của thế giới sẽ bị giết chết mất. Tình yêu chỉ đến với những ai biết cố gắng, kiên trì và biết khẳng định. Chỉ cần bạn làm được một việc gì đó chứng minh tình cảm của mình, khiến ai đó xúc động, thì cũng là lúc tình yêu tìm đến với bạn.

Ngày hôm nay không hiểu sao rất đông khách hàng, Phiên Vân bận bịu tới nỗi không ngơi tay được một lúc. Tết vừa trôi qua, tất cả lại trở về với cuộc sống thường nhật. Những mối lo toan lại đè nặng lên vai họ. Và có thể cũng có người như cô, vẫn phải chờ đợi ai đó đến với mình.

Tối hôm đó, Phiên Vân thay ca cho Nguyệt. Cô bé luôn miệng hỏi dạo này hình như cô đang hẹn hò. Bởi thấy cô luôn về sớm, lại hay cười vô thức cho nên mới nghi ngờ. Phiên Vân không hề phát hiện cũng không công nhận những thay đổi ấy của bản thân, cô chỉ cười rồi rời đi vội.

Phiên Vân không gọi điện cho Quảng. Cô bắt xe và tới quán ăn mà Quảng hẹn cô. Ấy là một quán bán đồ nướng. Lúc Phiên Vân bước vào, cô thấy Quảng ngồi tại một chiếc bàn ở góc trong cùng. Anh ta chưa gọi bất cứ thứ gì, chỉ ngồi chống tay đợi cô tới. Quảng mặc một chiếc áo khoát da màu nâu, bên trong là chiếc áo thun màu trắng, quần jeans đen và đi một đôi giày cao cổ màu đen. Trông anh ta khá thời thượng, trẻ trung. Còn phảng phất chút bụi bặm, phong trần. Lúc nhìn thấy Phiên Vân, Quảng cười rất tươi và nói: “Còn tưởng em không tới”.

Phiên Vân đáp: “Sẽ tới”.

Quảng với tay gọi món. Phục vụ vâng dạ rồi chạy vào trong bếp. Quán ăn có vẻ rất đông khách, tuy Tết đã qua nhưng những tiếng chúc tụng đầu năm vẫn vang lên hồ hởi. Phiên Vân ngồi lặng im nghe sự vui vẻ đang diễn ra xung quanh, cảm giác như bản thân bị cô lập. Hóa ra sống trong nỗi cô đơn nhiều quá cũng sẽ hình thành một thói quen và một nỗi sợ. Sợ có ai đó xa lạ cười ngay trước mắt, sợ bản thân sẽ ghen tỵ, sợ họ sẽ không nhìn thấy mình. Đó là những nỗi sợ hãi của Phiên Vân.

Quảng nắm chặt lấy bàn tay cô, trong đôi mắt anh có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn là yên lặng.

Phiên Vân không hề gạt anh ra, trong lòng cô đã có một sự xuôi thuận đầy mệt mỏi. Cô không yêu anh, nhưng không phủ nhận cảm giác an toàn của bản thân khi ở bên cạnh anh. Có đôi lúc cô không thể ngăn cản được sự cố chấp của bản thân, việc cô để anh ở bên cạnh mình cũng là một sự cố chấp.

Phiên Vân nói: “Quảng này, trong lòng tôi muốn ở cạnh anh. Nhưng anh biết đấy, tôi không hề yêu anh”.

Quảng mỉm cười, bàn tay anh nắm chặt lấy tay cô. Da thịt của anh có một hơi ấm mong manh, như những tia nắng giữa mùa đông vậy. Phiên Vân tận hưởng cảm giác ngấm ngấm ấy và nghe anh nói: “Điều anh muốn không phải câu nói này đâu Phiên Vân”.

Phiên Vân nhìn Quảng. Cô không hy vọng anh sẽ vui khi nghe cô nói thế. Cô chỉ không muốn cho anh một hy vọng giống như Dương Nguyễn từng tuyệt tình với cô. Cô muốn nói thật lòng mình cho anh biết, cô không muốn lừa dối anh.

Cuối cùng, cô mỉm cười và rút bàn tay của mình ra. Cổ tay của Phiên Vân rất nhỏ, dễ dàng tuột khỏi bàn tay của Quảng. Sau đó, cô không nói gì nữa. Chỉ cúi đầu lấy đĩa trong ống, cô lau đĩa rồi đưa tới cho Quảng, trong ánh mắt như đang suy nghĩ một điều gì đó.

Hai người cùng nhau dùng bữa tối. Quảng không nhắc gì đến chuyện tình cảm của hai người nữa. Anh liên tục kể chuyện cười cho cô nghe, những câu chuyện tẻ nhạt hòng đoạt lấy nụ cười. Thỉnh thoảng, Phiên Vân có ngẩng lên nhìn anh như để chứng minh cô vẫn nghe anh nói. Nhưng thực chất, tâm hồn của cô đã bay đến một nơi xa xôi nào đó rồi.

Cô đang nghĩ, nếu như cô và Quảng yêu nhau thì giữa hai người vẫn sẽ tồn tại một khoảng cách xa lạ. Anh là một người tốt, cô thích anh là vì anh biết giữ khoảng cách với cô, khiến cô thấy an toàn. Nhưng nếu cô và anh trở thành những người của cuộc đời nhau thì sao? Khi mà cái khoảng cách đó vẫn còn tồn tại, thì liệu cô sẽ hạnh phúc chứ?

Có lẽ là không!

Đường phố sau Tết dường như đã nhộn nhịp trở lại. Thành phố về đêm có cảm giác lạnh lùng và hoa lệ hơn. Quảng nắm nhẹ lấy tay Phiên Vân, như sợ cô sẽ vụt tan biến bất cứ lúc nào. Trong lòng anh hiểu rõ, Phiên Vân không yêu anh. Sự thiếu hụt cứ thế dâng lên, khiến anh có một cảm giác không cam tâm.

Quảng còn nhớ ngày gặp lại mẹ, khi bà dùng đôi mắt đó lạnh lùng nhìn anh và nói: “Mày đã lớn thế này rồi ư?” Trái tim anh đã không còn lạnh lặn được nữa. Vết thương đầu đời ấy luôn khiến anh chảy nước mắt, làm bạn với đơn côi và tự trách bản thân rằng tại sao lại phải đến với cuộc đời này.

Một đứa trẻ mười tuổi thì có những gì? Ngoài sự thuần khiết như một cốc nước lọc ra thì chẳng có gì khác. Nhưng khi sự thuần khiết đó đã bị vấy bẩn, thì cũng là lúc chúng hiểu ra rằng, mọi thứ trên thế gian này đều có hai mặt, chứ không hề đẹp như mộng tưởng ban đầu.

Một lúc sau, Quảng đột ngột quay người lại. Bước chân anh cũng ngập ngừng hơn. Anh nhìn Phiên Vân, bằng một đôi mắt mong chờ và van lơn. Anh hỏi cô: “Phiên Vân, em có đồng ý đi cùng anh không?”

Phiên Vân ngẩng đầu nhìn Quảng, cả người cô cứng đờ. Cô cứ nhìn anh như vậy, bản thân không biết phải trả lời anh như thế nào.

Quảng không để ý những điều đó, anh tiếp tục nói: “Chỉ cần em đồng ý. Chúng ta sẽ đến chào mẹ anh, nói với bà chúng ta sẽ không bao giờ trở lại nữa”.

Có những thứ nên dứt khoát từ bỏ để bảo vệ cho vết thương tâm hồn không lan rộng ra nữa. Quảng muốn đi thật xa, để rời bỏ con người cũ của mình như bà ngoại anh đã từng nói.

Còn Phiên Vân nghĩ, nếu cô đi cùng Quảng, thì cũng có nghĩa là cô chạy trốn mọi quá khứ đã từng dày vò cô. Nhưng đồng thời, cô cũng mất đi những kỷ ức đẹp đẽ nhất. Đi cùng anh, trên một con đường mới, trên một hành trình mới, có thể cô sẽ khám phá ra được một thế giới mới của bản thân. Ở cùng anh, cô có sự riêng tư nhưng lại không thể nào khiến bản thân khỏi cô đơn.

Phải mất một lúc rất lâu sau, Phiên Vân mới nhìn Quảng. Đôi mắt của cô lấp lánh, các ngón tay gầy khẽ chạm lên môi anh. Mùi thuốc lá lan tỏa, hương thơm từ mái tóc rối hòa quyện. Sự quyến rũ của cô đến tận trăm năm sau vẫn sẽ được anh nhớ tới. Đó giống như một bức họa để khiến người ta ám ảnh. Rồi cô đáp: “Đi thôi. Chúng ta cùng về nhà”.

7. Chương 7

1.

Có một người nắm tay cô chạy giữa thành phố về đêm vắng lặng. Những bước chân dồn dập, hơi thở thốn thức. Phảng phất một mùi vị của đơn côi. Suốt những năm tháng trước, Phiên Vân vẫn luôn mơ một giấc mơ. Một giấc mơ phi thực. Cô luôn ngắm nhìn bầu trời xanh lạnh lẽ, tự hỏi những cánh chim trên đó sẽ bay về đâu để kiếm tìm thương yêu? Cuối cùng, cô đành phải tự mình trả lời rằng: Một lúc nào đó, khi nó thấy mỗi một, sẽ có người bao bọc cho nó thôi.

Chuyến tàu đêm hôm ấy có rất ít hành khách. Họ ngồi cách xa nhau, im lặng và mỗi một. Không có ai nói với nhau câu nào. Cũng không có bất kỳ một cây cầu gắn kết nào.

Phiên Vân nhìn ra cảnh vật bên ngoài. Trời đổ một cơn mưa nặng hạt. Những hạt mưa trắng xóa giữa màn đêm lạnh lẽo, tỏa ra khói sương mờ ảo. Tàu đi qua một con đường. Ánh sáng từ cột đèn đường cho cô thấy một đứa bé đang ngồi dưới một hiên nhà. Tàu đi quá nhanh, cô chỉ thấy được hình ảnh nó co ro trú mưa ở đó. Phiên Vân thần người, vội vàng đứng bật dậy. Cô chạy qua các khoang chỉ để nhìn thấy nó lần nữa, nhưng cuối cùng vẫn không kịp.

Quảng đang thiêm thiếp, thấy Phiên Vân chạy đi liền cất tiếng gọi cô. Phiên Vân không trả lời anh, cô đứng giữa con tàu, ngắm nhìn những người đang ngủ xung quanh mình. Cô sợ hãi lùi lại, không biết nên làm gì tiếp theo.

Cảm giác mình như một con thú hoang lạc giữa những con người xa lạ luôn là một nỗi sợ cùng cực. Đó là cảm giác như bản thân sắp bị giết chết. Kết thúc sinh mạng của mình bằng những cái nhìn hằn học, giá lạnh, tuyệt tình.

Phiên Vân chợt cảm thấy chân mình mềm nhũn, cô không đứng vững nổi liền vịn tay vào một chiếc ghế ở cạnh đó. Cô đã nhìn thấy bản thân, cô đã thấy nỗi sợ của bản thân. Trong cơn mưa, chỉ có một mình cô ngồi đó. Trước hiên nhà, trong ánh đèn mờ ảo. Năm tháng cứ thế vụt qua, cô không thể với kịp một thứ gì cho riêng mình. Không thể giữ kịp bản thân.

Quảng chạy đến kéo cô vào lòng anh. Cảm cô đặt lên vai anh, cảm thấy chơi vơi và đau nhói. Hơi ấm của anh tràn vào da thịt, khiến cô bình ổn lại đôi chút. Anh vỗ nhẹ vào lưng cô và an ủi: “Không sao đâu Phiên Vân, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi. Chúng ta sẽ đi khỏi đây, chúng ta sẽ quên hết những chuyện trước kia đi. Anh sẽ ở bên em”.

Cơn mưa bên ngoài vẫn chưa ngớt. Mưa rơi đập vào cửa kính kêu lộp bộp. Hình ảnh bên ngoài nhòe dần trước tầm mắt, Phiên Vân không biết là do mưa hay nước mắt, chỉ biết rằng mọi thứ trong lòng vẫn cứ mơ hồ như vậy. Cô nói: “Quảng, em đã không thể quay trở lại được nữa. Tất cả chúng ta, đều không thể quay trở lại được nữa. Vậy tại sao lại phải đi?”.

“Có những chuyện mãi mãi không thể dứt bỏ được. Nên ta chỉ có thể chạy trốn và làm lại từ đầu thôi Phiên Vân. Anh biết một lúc nào đó em sẽ nhận ra, nhưng hãy cho anh một cơ hội”. Quảng tha thiết nói. Trong cái chất giọng khàn khàn của anh, cô cảm thấy có thứ gì đó mắc nghẹn. Có lẽ anh yêu cô thật, có lẽ anh cần cô ở bên đời anh thật. Anh như đang trói cô lại, bằng một sợi dây gai yêu thương mà anh có. Cho dù cô đau cũng không thể chạy trốn.

...

Lúc xuống tàu thì trời cũng đã tờ mờ sáng. Quảng xách đồ giúp Phiên Vân, hai người im lặng cho đến tận lúc ra khỏi ga. Phiên Vân còn nhớ chuyến đi một năm trước của hai người. Khi ấy cô cũng chạy trốn như thế này. Hai vợ chồng hàng xóm sửa nhà, những tiếng ồn khiến cô không thể chịu nổi. Cuối cùng cô đã tìm thấy anh trên mạng. Lúc ấy trong tiềm thức cô đã quen gọi anh bằng một cái tên là Henry. Gọi anh như thể là một người xa lạ không hơn không kém. Rồi cô hút thuốc, trông ra đám sương khói trên vùng Tây Bắc qua ô cửa sổ của con tàu. Anh ngồi bên cạnh, chăm chú vào chiếc điện thoại. Không ai can thiệp đến ai.

Một năm sau gặp lại Quảng, anh xin số điện thoại của cô. Tình yêu là một thứ khó tránh. Nó giống như một tai kiếp đối với hai người, càng cố vùng vẫy sẽ càng bị thít chặt lại. Cô theo anh về gặp mẹ để bắt đầu một chuyến đi mới. Nhưng chuyến đi này sẽ kéo dài bao lâu? Và họ sẽ được ở bên nhau bao lâu?

Phiên Vân ngẩng đầu, cô hít thở một luồng khí vào trong khoang phổi. Cảm thấy hơi lạnh tràn vào cơ thể, đánh tan sự ngọt ngào trong lòng. Có lẽ đến đây thôi, cho dù không được như ý nguyện thì có lẽ đã hết rồi. Người đàn ông này chịu ở bên cuộc đời cô, chăm lo cho cô, mặc cho cô có yêu anh ta hay không. Có lẽ cô nên chấp nhận điều ấy.

Trước khi lên tàu, Phiên Vân có gửi một mail cho Diệp. Cô nói cô sẽ đi và không bao giờ quay trở lại nữa. Đã có người cần cô, và anh ấy sẽ cùng cô ngắm cả thế giới này cô độc như vậy. Phiên Vân không đợi Diệp trả lời lại. Mà nếu anh có hồi âm, chắc có lẽ cô cũng không đọc.

Quảng mua cho cô một cái bánh và một hộp sữa. Anh nói cô ăn đi rồi anh sẽ đưa cô về chào mẹ. Từ “mẹ” trong giọng của anh không hề có chút cảm xúc. Dường như cô nghe thấy sự lạnh giá trong đó. Nó không nặng nề, mà cứ nhẹ bẫng không chút lưu luyến. Dường như gọi ra chỉ là do trách nhiệm.

Phiên Vân cúi đầu ăn bánh và sữa. Tóc cô rối bám vào vành môi, Quảng giúp cô gỡ ra rồi nhìn cô ăn. Phiên Vân bẻ nửa cái bánh đưa cho anh, anh cũng không từ chối mà cầm lấy. Cô và anh ngồi trong công viên gần đó, ghé đá đã ướt đầm sau một đêm mưa dài. Phiên Vân ngắm nhìn những chiếc lá rơi dưới chân, trong lòng chợt thấy buốt lạnh. Cô ăn bánh xong, không uống sữa, chỉ thu người vào trong chiếc áo măng tô màu be của mình. Đôi giày cao cổ dính đầy đất bụi, có cảm giác nặng nề dưới chân.

Phiên Vân chợt hỏi: “Mẹ anh sống một mình à?”.

Quảng lắc đầu: “Không biết. Có lẽ bấy lâu nay bà vẫn chạy trốn”.

Phiên Vân không nói gì, cô cầm chặt lấy hộp sữa trong tay, ngửi hương thơm từ người đàn ông bên cạnh.

Một lúc sau, khi cả hai người đều im lặng. Tiếng chim hót buổi sáng vui tươi cất lên, những người đi tập thể dục buổi sáng cũng bắt đầu chạy lại. Phiên Vân nhìn theo họ, bàn tay vô thức lần tìm thuốc lá.

Cô khum tay quẹt lửa, khói thuốc lan tỏa trong không trung. Quảng để ý thấy hộp quẹt tinh xảo của cô, như bị một ma lực thu hút, anh vội vàng nói: “Có thể cho anh xem nó được không?”.

Phiên Vân nhìn Quảng, cô ngần ngại một lúc rồi mới đưa cho anh. Quảng nhìn chăm chú hộp quẹt, nhất là cánh hoa rơi ấy. Đó giống như một sự từ bỏ. Anh chợt nhớ đến ngày bà ngoại mất. Khi hạ huyết, anh đã đứng yên như thế. Sau đó thả xuống cho bà một bông hoa, rồi nhìn đám đất người ta hất xuống, vùi nát bông hoa. Lời già biệt bà ở trên đầu môi bỗng nhiên nghẹn cứng, nước mắt rơi xuống như mưa. Đó là lần đầu tiên anh khóc. Nhưng nhất quyết không chịu từ bỏ, không chịu nói với bà lời từ biệt cuối cùng.

Quảng trả lại cho Phiên Vân hộp quẹt, anh nói: “Càng đeo bám thì càng mệt mỏi. Có lẽ nên quên đi thì hơn”.

Phiên Vân hiểu lời của Quảng nói, nhưng cô vẫn chỉ im lặng. Điếu thuốc trên tay cô tỏa ra hương thơm ngàn ngát. Cô khịt mũi, cuối cùng vứt nó xuống dưới chân và di nát. Những hồi ức đẹp vẫn sẽ ở lại, còn những đau thương thì sẽ khắc sâu vào lòng ta. Như đặt một dấu ấn lên cuộc đời. Cho dù đến lúc chết vẫn không thể quên được đâu.

...

Ngôi nhà của mẹ Quảng nằm trong một cái ngõ tồi tàn. Các khu nhà quanh đó đều được xây từ rất lâu rồi. Tường đều đã phủ rêu phong, từ khung cửa sổ có những vết ố chảy dài. Hai người cùng đi qua một ngôi nhà có giàn hoa giấy xanh ngút. Phiên Vân khẽ dừng lại, với tay hái một bông. Cô xoay xoay cành hoa bằng hai ngón tay, cảm giác như số phận của mình cũng đang xoay như vậy. Sau đó cô lại bước tiếp, theo ngay sau lưng Quảng.

Hai người dừng lại tại một cánh cổng màu nâu. Số nhà hai mươi tám. Cánh cổng cao che lấp mọi thứ bên trong, như cất giữ một bí mật.

Quảng quay người lại, anh nói: “Đợi anh một chút. Anh sẽ gọi mẹ ra mở cửa”.

Phiên Vân gật đầu.

Quảng cất tiếng gọi. Trong tiếng của anh, Phiên Vân chợt cảm thấy có những sợi gai đang chạm khẽ vào tâm hồn. Đau đớn. Cô ngẩng đầu lên không chế, chẳng hiểu sao bản thân lại muốn chạy trốn. Trong lòng cô như có một con sóng đang cuộn trào, chứng cứ sùng sục nổi loạn khiến cô hoang mang.

Đây là một lời cảnh báo. Cảm giác này khiến cô thấy ngại ngái, buồn nôn.

Và đúng là như vậy. Khi cánh cổng được mở ra, Phiên Vân nhìn thấy một thứ ánh sáng rõ ràng và chói lọi. Có một người xuất hiện. Phiên Vân thần người, không nhắc nổi một bước chân, cũng không cất được giọng nói. Phiên Vân nghe thấy tiếng lục đục trong linh hồn, những mảnh vỡ liên tục cửa vào khiến máu chảy không ngừng. Phiên Vân chợt ngỡ ngàng, quen Quảng hóa ra là một sự giải thoát của cuộc đời. Nhưng đồng thời cô cũng phải rời xa anh nữa, cô không thể ở bên anh.

Vì người đàn ông đang đứng trước mặt chính là ba của cô.

Ba nhìn cô, đôi mắt trừng trừng như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng lắm. Ông ta gọi tên cô mà cứ ngỡ đang gọi một người xa lạ nào đấy. Phiên Vân từng nghĩ, cho ông một cơ hội quay lại, nhưng rồi cô đã lầm. Ông ở đây, ngay bên cạnh một người phụ nữ khác. Sự xuất hiện của mẹ cô hoàn toàn chỉ là quá khứ.

Đã quá muộn để quay lại, khi mà khoảng cách đã quá lớn. Sự xa cách ấy cô không thể kéo lại gần được nữa. Ông ta và cô sớm đã ở hai bờ của một con sông. Dòng chảy cuộc đời luôn vô tình thế đấy. Đến khi nhìn lại chợt thấy mọi thứ đã quá xa tầm với. Ngay cả những người mà ta luôn nghĩ sẽ ở bên cạnh ta.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ biết rằng Phiên Vân gần như có cảm giác mình đã hóa thành một bức tượng. Cuối cùng, cô mỉm cười nói: “Ba!”.

Quảng đứng bên cạnh cũng ngạc nhiên. Anh hết nhìn ba cô rồi lại nhìn cô. Đôi tay anh dần buông xuống, cảm giác hụt hẫng dâng lên trong cô. Đã quá nhiều nỗi đau chất chồng, Phiên Vân hoàn toàn mất đi cảm giác lúc này rồi. Cô chỉ có thể mỉm cười, như gặp lại một người nào đó mà bản thân đã cố quên đi và đã quên được. Tiềm thức cô nhớ đã từng yêu thương người này như thế nào.

Lúc đó bên trong nhà có tiếng gọi yếu ớt của một người phụ nữ. Đó là mẹ của Quảng, nhưng Phiên Vân không định vào chào bà nữa. Cô quay người rồi chạy đi mất. Gió hất ngược mái tóc, da thịt chợt cảm thấy buốt rát. Tất cả mọi thứ đều như bị tan chảy ngay trước mắt, cô chỉ thấy trong hòng có vị tanh ngọt của máu. Cảm giác như bản thân sắp bùng nổ và tan thành tro bụi vậy.

Hóa ra, đây chính là cái chết đầu tiên của cô. Tất cả phải tan vỡ. Triệt để, tuyệt tình hết mức để chuẩn bị ột cuộc tái sinh.

2. Kết.

Phiên Vân chạy qua một con đường quốc lộ. Người xe đi lại như mắc cửi, giống như đang muốn lao đến giữ chặt cô lại. Phiên Vân càng điên cuồng hơn, cô lao qua con đường ấy. Đèn xanh chưa bật, những chiếc xe vẫn cứ thế lao về phía cô.

Phút chốc, Phiên Vân bỗng hiểu thực ra hạnh phúc chỉ là một xúc cảm. Cái quan trọng là ai khiến cho ta hạnh phúc kia. Cô hiểu rõ được bản thân mình, chỉ có bản thân mới đem lại cho cô sự an toàn tuyệt đối. Nó sẽ không phản bội cô, cũng không bao giờ bỏ cô đi như anh Văn, như ba và như Dương Nguyễn. Bình nói đúng, cả đời này cô sẽ cô độc. Cậu ấy đã nói đúng, và cậu ấy đã chạy xa khỏi sự cô độc ấy của Phiên Vân.

Bất chợt, Phiên Vân chợt dừng lại. Cô quay người, cảm giác như quá khứ đang gọi tên mình.

Quảng đứng ở bên đường, ngắm nhìn cô bằng một vẻ đau đớn nhất. Dường như anh muốn nói điều gì đó, nhưng cô lại không thể nghe thấy. Cả hai bị ngăn cách bởi những con người xa lạ và sự vội vã của cuộc sống, mãi mãi không thể đến được với nhau.

Phải mất một lúc rất lâu Quảng mới đuổi kịp Phiên Vân. Khi anh nắm lấy tay cô và kéo cô vào lòng theo cái cách mà anh vẫn từng làm ấy, Phiên Vân lại cảm thấy đau nhói. Sự yêu thương của anh cô không thể chấp nhận. Bởi cô không yêu anh. Càng cố chấp thì sẽ chỉ càng đem lại đau khổ cho bản thân mình và cho người khác mà thôi.

Yêu một người không yêu mình cũng thế. Cho dù có phải trả giá bao nhiêu cũng không đem lại được hạnh phúc mà mình mong muốn. Không ai đem lại hạnh phúc cho ai, yêu thương bỗng nhiên hóa thành một sợi dây gai tàn độc.

Quảng nói: “Phiên Vân, anh không biết ông ấy là ba của em”.

Phiên Vân để anh ôm. Cả người cô thẳng như một khúc gỗ, cô đang cố gắng chống đỡ tất cả những cảm giác của bản thân trong lúc này. Kể cả cảm giác trốn chạy.

Cô nói: “Quảng ơi, chúng ta không thể ở bên nhau được đâu. Em không thể đi cùng anh, không thể tìm được thế giới mà em cùng khi mà ở cạnh anh được nữa”.

“Vì ba của em ư?”

“Phải. Quảng, em từng nghĩ anh là người mà em có thể cùng trải qua kiếp người này. Anh và em không có quá khứ, cũng không hề có bất cứ sự liên kết nào. Em cứ nghĩ ở bên anh thì em sẽ không phải bận tâm bất cứ điều gì cả. Đau thương, hạnh phúc đều chẳng còn ý nghĩa nữa rồi. Em chỉ muốn cùng ai đó ngồi hút thuốc, ngắm mọi thứ cùng em trong cô đơn. Chỉ vậy mà thôi”.

Quảng từ từ buông Phiên Vân ra. Đôi tay anh nắm chặt vai cô. Không, là bóp mạnh vai cô. Phiên Vân cảm giác như xương cốt của mình gãy vụn. Nước mắt cô bỗng nhiên rơi xuống. Đây sẽ là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng cô để bản thân mình yếu đuối trước mặt người khác. Quảng, anh ấy sẽ không can thiệp chứ? Anh sẽ vẫn dành cho cô sự riêng tư như anh đã từng chứ?

Quảng liên tục lắc đầu, dường như anh không muốn chấp nhận sự thật này. Anh yêu Phiên Vân - cô gái kỳ lạ có mùi vị của cô độc này. Anh yêu những tâm sự thầm kín của cô, anh yêu cái cách mà cô nhìn người khác. Sự xa lạ tuyệt đối ấy như ẩn chứa một ma lực, càng xa lánh thì càng muốn đến gần. Anh nói rằng: “Anh cần em, Phiên Vân”.

Cô cười, những giọt nước mắt trở nên long lanh lạ kỳ. Cô còn nhớ rõ ngày Bình đi, cậu ấy cũng ôm cô, nhưng không nói cần cô. Rồi cả Điệp nữa, anh ấy cũng chưa bao giờ nói anh cần cô. Mà anh chỉ nói yêu cô. Trái tim cô chợt run lên, bản thân không biết nên đi về con đường nào. Tất cả đều phủ một màn sương mù dày đặc, cô chỉ có thể đi theo hướng mà lý trí mách bảo.

Để trưởng thành, bạn cần phải từ biệt rất nhiều thứ. Những mộng tưởng, những thứ tình cảm luôn đeo nặng trong tim như một chân lý không bao giờ tách lìa. Và cả một người trong lòng nữa.

Phiên Vân đã từ bỏ Dương Nguyễn. Đã từ bỏ ý định cần phải đi tìm một người đàn ông khiến bản thân yêu thương vô hạn. Sẽ không có ai cả. Điều cô cần bây giờ chỉ là ai đó cùng với cô trong nỗi cô đơn. Hát cho cô nghe một bài mà cô thích. Ôm cô vào lòng, dùng sự động chạm da thịt để sưởi ấm cô. Chỉ cần một người như vậy mà thôi.

Phiên Vân gạt tay Quảng ra khỏi vai của mình. Vai áo cô nhăn nhúm, nhưng cô cũng chẳng để ý. Cuối cùng, cô nhìn anh và nói: “Đã quá đủ để chúng ta tìm về nhau. Em nghĩ, thời gian và tình yêu luôn là kẻ thù, nhưng rồi em đã lầm. Trong những năm tháng qua em vẫn yêu một người đàn ông, người ấy không yêu em. Còn anh, Quảng, khi em đi rồi anh sẽ yêu em được mãi chứ? Hay là không chịu nổi cô đơn mà tìm một ai đó thay thế?”.

“Phiên Vân...”.

“Quảng này, cô bạn của em...cô ấy nói rằng em không nên cố chấp nữa. Nhưng em đã thôi cố chấp từ rất lâu rồi. Hiện tại, em chỉ là muốn tiến về phía trước thôi”.

Quảng nhìn Phiên Vân, ánh mắt của anh trĩu nặng những u buồn. Cô hiểu trong lòng anh đang đau đớn thế nào, nhưng cô phải tuyệt tình với anh. Cô phải đẩy anh đi, cô không thể ở bên anh. Chính cô giờ đây đã hiểu, khi Dương Nguyễn rời xa cô, trong lòng anh cũng chẳng vui về gì.

“Chúng ta liệu có gặp lại nhau không?” Quảng nói trong hơi thở. Tưởng như anh đang hỏi chính bản thân mình, những lời nói từ tận đáy lòng.

Phiên Vân lùi lại, đôi tay cô không thể chạm vào được anh nữa. Người đàn ông này cuối cùng vẫn phải xuất hiện trong những trang nhật ký của cô. Những trang nhật ký cuối cùng. Giữa cô và anh vẫn có một câu chuyện đau thương nào đó. Cô không thể yêu anh, mãi mãi không thể yêu anh được. Tình cảm của cô - hoa tình của cô không thể trở bông được với anh. Quảng, người con trai này đến tốt cùng vẫn chỉ là người xa lạ trong lòng cô.

Phiên Vân xoay người, tóc cô vẽ một đường trong không trung rồi buông xuống. Cô không bước đi ngay mà nói khẽ: “Mười năm, hai mươi năm...Cho dù là bao lâu đi chăng nữa, chỉ cần anh còn yêu em, thì nhất định chúng ta sẽ gặp lại nhau”. Ngừng lại một lúc, Phiên Vân nói tiếp “Riêng bản thân em không muốn anh đợi chờ lâu như vậy, bởi em nghĩ đời kiếp này em không thể yêu anh”.

Thế rồi cô bước đi. Quảng đứng lại nhìn theo bóng lưng của cô. Anh hiểu rồi, cô ấy không phải người dành cho anh, không phải người vô hình đứng đợi anh trên một con đường nào đó.

Nhưng Phiên Vân, anh vẫn sẽ yêu cô ấy. Cho đến khi nào anh không thể tiếp tục được nữa. Cho đến khi nào anh tìm được ai đó cần anh như anh cần họ.

Những con người xa lạ vẫn liên tục lướt qua, bên khóe mắt ai chợt có một dòng lệ nóng tuôn trào. Chúng ta gặp nhau rồi xa nhau, đôi khi sao lại đau thương đến vậy. Quảng sang đường, cứ đứng ở đó cho đến khi trời tối mịt. Trong lòng anh tĩnh lặng như mặt hồ, cảm giác tất cả đều đang dần dần tan biến.

Khi anh quay lưng đi, đèn đường đã lên khắp phố. Khói bụi liên miên, còi xe inh ỏi. Sự ồn ào xa lạ này mãi mãi là nỗi cô độc của thế gian.

...

Phiên Vân khoác lại ba lô, điện thoại trong túi rung lên. Cô nhìn cái tên trên màn hình, khóe môi nở một nụ cười.

Anh nói: “Phiên Vân, em đi thật sao?”

“Anh đoán xem?”.

“Dù có thế nào thì anh vẫn ở nơi đây. Đợi em”.

Phiên Vân hỏi: “Mười năm? Hay hai mươi năm?”.

“Đến trọn cuộc đời”.

Phiên Vân dừng lại, đôi tay cô chạm phải hộp quẹt trong túi quần của mình. Cảm giác vẫn cứ lênh đênh như thế. Số phận của cô đang ở trên một con thuyền ngoài đại dương. Cô hỏi anh: “Anh thử nghĩ xem, anh có cô đơn hay không?”.

Anh suy nghĩ một hồi, rồi cương quyết nói: “Anh không. Vì anh yêu em, Phiên Vân ạ!”.

Phiên Vân ngẩng mặt lên, không hiểu sao bản thân lại muốn khóc. Ba cuốn nhật ký nằm trong ba lô, như im lìm chờ đợi. Cuối cùng, cô quyết định sẽ không dành cho ai cả. Một lúc nào đó, khi cô chết đi, nó sẽ theo cô xuống mồ.

Cô nắm chặt điện thoại trong tay, như nắm chặt lấy cơ hội cuối cùng của bản thân. Những hạt mưa rơi xuống rồi vương lên tóc và khuôn mặt. Buốt lạnh mà thanh thản.

Cô đáp: “Vây được. Nếu có duyên, nhất định chúng ta sẽ tìm thấy nhau”.

Rồi cô cúp máy, không để anh nói thêm lời nào nữa. Anh là người đàn ông duy nhất cô không nhắc tới trong nhật ký, là người duy nhất để lại cho cô một hồi ức thanh thản. Một lúc nào đó, khi cô tìm thấy anh, cô nhất định sẽ không gạt anh ra nữa. Cô sẽ không buông tay anh.

Hạnh phúc của cuộc đời, là nằm ở trong lòng bàn tay ta!

Phiên Vân mỉm cười. Những hạt mưa bay trước mắt như tuyết. Hình ảnh của anh Văn, Dương Nguyễn, Bình, và cả ba nữa cứ thế lướt qua trong tiềm thức. Rồi tan biến hoàn toàn. Cô xốc ba lô lên, đôi vai gầy vẫn cảm thấy đau nhói vì sự níu giữ của Quảng. Nhưng cô không thể khiến bản thân mình dừng lại.

Cô cần phải bước về phía trước. Đi tìm nơi có ai đó đứng nhìn cô hút thuốc trong cô đơn.

The end~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-do>